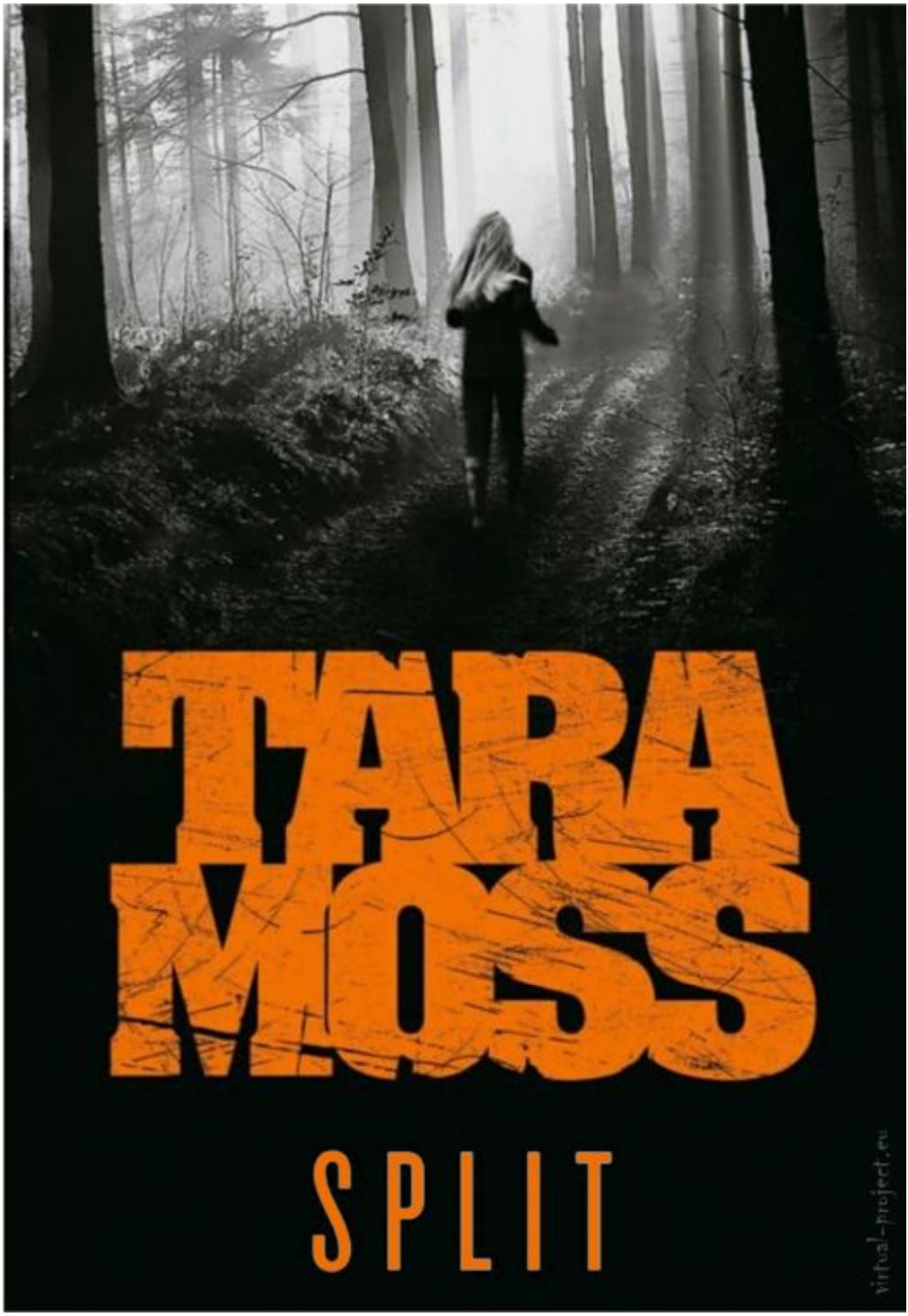
TARA
MOSS
SPLIT
virtual-project.eu

TARA MOSS

Seria: *Makedde Vanderwall*

Volumul 2

SPLIT

Original: *Split* (2002)

Traducere din limba engleză de:
SORIN VOINEA

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

2007

Split (vb.) – *1. a sparge, a provoca spargerea. 2. a despărţi, a diviza, a separa sau a fi separat de un întreg.* A se vedea şi split personality (*personalitate ambivalentă*) *şi* split decision (*decizie neunanimă*).

PROLOG

Se trezi speriată, în mângâierea unor mâini aspre şi lascive.

Susan Walker deschise instinctiv ochii şi văzu într-o străfulgerare ameţitoare camera din jurul ei: imaginea propriei cărni expuse în petice pe dedesubtul ciorapilor rupţi, o mână nedorită ce i se plimba pe gambă... îşi strânse imediat pleoapele.

Nu putea suporta să privească scena din care făcea parte.

Tânăra simţi palmele ce-i pipăiau trupul şi se smuci scârbită, dar legăturile erau neînduplecate şi, la cea mai mică mişcare, îi zdreleau amarnic încheieturile mâinilor şi gleznele deja julite. Îşi stăpâni durerea înlemnind brusc, moment în care îi scăpă printre buze un geamăt de protest. Acceptase de mult că nu mai are scăpare.

Susan auzi dintr-odată mişcări în stânga ei – paşi, târşâituri şi scrijeliturі –, dar nu deschise ochii să vadă ce se întâmplă. După imaginea de mai devreme, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să mai vadă ceva.

Mâinile reveniră asupra ei, iar duhoarea de mascul – izul depravării – îi asaltă brusc nările. Se încordă, se retrase, se împotrivi metalului ce-i strângea încheieturile şi gleznele, simţindu-şi carnea cum urlă îndurerată. Voia cu disperare să dispară, să nu-şi mai simtă corpul, să scape din ferecarea acestuia. Nu mai voia să simtă, să audă, să miroasă, ori să guste şi să vadă – niciodată. Reuşi pentru câteva clipe să-şi paralizeze simţurile şi se rugă să se afle într-o cu totul altă parte.

Doamne, ajută-mă...

Dintr-odată, veni un soi de uşurare. Mâinile răpitorului coborâtă deasupra ciorapilor sfâşiaţi şi, după câteva clicuri metalice, îi eliberară gleznele din strânsoarea cătuşelor.

Posibilitatea eliberării îi făcea însă şi mai mult rău. *Oare o să-mi dea în sfârşit drumul?* Încheieturile mâinilor îi erau în continuare prinse strâns în spatele scaunului, dar, din fericire, acum îşi putea îndoi genunchii. Tânjea să-şi întindă picioarele – să se ridice, să ţopăie, să-şi dezmorţească şi să-şi maseze muşchii – dar, în mod reflex, nu făcu altceva decât să-şi încrucişeze coapsele.

Cât să fie ceasul?

Ce zi?

De câtă vreme stătea legată pe acel scaun metalic? Să fi trecut mai multe zile? Patruzeci şi opt de ore? Sau doar o zi şi o noapte? Mintea îi era

înceţoşată şi înceată. Oricât de mult s-ar fi străduit să se concentreze, pur şi simplu nu-şi amintea cum, ori de ce a ajuns acolo.

Sentimentul de uşurare reapăru imediat ce-şi simţi braţele descătuşate. Individul însă nu-i lăsă posibilitatea să se mişte în voie şi o împinse violent în faţă, apăsându-i puternic pieptul pe genunchi. Fata îşi trecu braţele pe sub coapse şi se ghemui strâns, ţinându-şi în continuare ochii închişi. Corpul o durea cumplit din pricina captivităţii, dar mişcarea îi mai destinse puţin spatele, o relaxare binevenită pentru muşchii crispaţi ai trupului.

Însă relaxarea nu dură mult.

Fiind foarte slăbită, nu s-a putut opune aproape deloc în momentul când braţele i-au fost trase în spate şi încheieturile i-au fost din nou încătuşate, la fel de brutal ca şi înainte.

I se ceru să se ridice.

Susan nu se mişcă.

— Îţi jur, nu voi spune nimănui. Te rog, dă-mi drumul, îl imploră ea, bolborosind cuvintele aşa chircită cum era, nemişcată, în aceeaşi poziţie defensivă.

Uitase de câte ori şi în cât de multe feluri îl rugase s-o elibereze. Nu voia să-l privească; nu dorea să se ridice şi, de fapt, nici nu ştia dacă *putea* sta în picioare.

— Scoală.

Îndemnul a fost completat de un obiect rece şi dur, vârât între omoplaţi – o armă de foc.

— Hai odată!

Fără nicio tragere de inimă, îşi îndreptă încet spatele şi se ridică. Corpul îi urla de durere, iar genunchii ameninţau să cedeze. Umilinţa i-a fost brusc amplificată de-o şuviţă caldă ce i se prelingea între coapsele strânse – senzaţie ce-i provocă un nou val de repulsie.

O, Doamne, n-o să-mi mai dea drumul...

— Mişcă-te, se auzi vocea lui.

Îi ascultă ordinul, deşi şi-ar fi dorit să se târască într-un colţ al camerei şi să se prăbuşească acolo.

— Te rog, lasă-mă să plec... insistă ea, păşind înainte.

Nu fusese legată la ochi. Nu i se pusese cagulă. Văzuse deja prea mult şi ştia bine asta.

Te rog...

Duşumeaua scârţâi sub tălpi şi, după câţiva paşi Susan se opri în faţa unei uşi. Auzi uşa deschizându-se, moment în care simţi pe chip biciuirea îngheţată a vântului. Abia atunci deschise ochii – uscaţi şi umflaţi, o usturau îngrozitor din cauza nesomnului şi a lacrimilor ce-i încleiaseră pleoapele.

Pentru o clipă, văzu totul ca prin ceaţă.

Cerul părea de smoală. Era noapte. Pierduse noţiunea timpului şi gândurile i se învălmăşeau. Ce-o gândi familia ei văzând că a dispărut? Trebuie să fie cu toţii foarte îngrijoraţi. Dar Jason, logodnicul ei? Cum va putea să-i spună prin ce-a trecut şi ce-a fost obligată să facă? Oare o va ierta? Cum va reacţiona? Şi cum i-ar putea spune mamei ce a îndurat?

Vai, mami...

Marginile sfâşiate ale bluzei îi fluturau pe piept în bătaia vântului şi gulerul îi biciuia uşor gâtul. Pe sub ciorapii zdrenţuiţi, din nailon, pielea de pe picioare i se încreţi brusc. Murmurând incoerent, tremurând toată, înfrigurată şi speriată, având moartea la numai un pas în spate, Susan stătea în pragul uşii şi suspina, stoarsă de lacrimi.

Oare să fi pornit cineva în căutarea ei, sub cerul vast şi întunecat al nopţii?

Trunchiurile groase ale copacilor o înconjurau din toate părţile şi se cufundau în beznă. Vântul îi mătură părul peste chip, strecurându-i câteva firişoare între buzele învineţite de frig. Se concentră, miji ochii şi încercă să-şi dea seama unde se află, dar nu distingea în tenebre decât siluetele estompate ale arborilor. În zare nu se vedea nicio lumină, nu se auzea huruit de elicoptere de salvare – nu era nici urmă de viaţă –, ci doar o pădure ce forma un labirint înspăimântă tor şi complet necunoscut.

— N-o să spun nimănui, îi zise cu o voce răguşită, pe care de-abia şi-o putu recunoaşte. Ştiu să-mi ţin gura şi îţi promit că voi păstra acest secret, continuă ea încercând să pară puternică dar sfârşind prin a suna disperată.

Ţeava puştii o împingea din spate şi o direcţionă spre o potecă. Se împotrivi dorinţei de a privi în jos, pentru că nu voia să vadă în ce hal ajunsese – cu hainele sfâşiate, plină de vânătăi şi tăieturi, încătuşată cu mâinile la spate şi complet neajutorată.

Deşi nu putea să vadă la mai mult de câţiva paşi în faţă, simţi imboldul armei de a continua înaintarea. Cărarea se îngustă şi tânăra dădu peste cioturi, rădăcini ieşite din pământ şi pietre pe care ploaia recentă le făcuse alunecoase. Încetini, dar puşca o înghionti să înainteze.

— Hai, mişcă, se auzi din spate glasul bărbatului.

Susan se conformă şi, în scurt timp, cărarea se sfârşi. Ţeava armei îi dispăru din spate. Ajunsese nicăieri, faţă în faţă cu bezna rece şi umedă a pădurii. Se rugă să fi trecut ce era mai rău şi, în acel moment, simţi cum agresorul îi smuceşte încheieturile mâinilor şi auzi încă o dată clicul descătuşării. Braţele îi erau din nou libere. Şi le strânse imediat la piept, îşi masă articulaţiile şi le dezmorţi, frecându-şi iute umerii şi gâtul.

— Ia-o la fugă, se auzi vocea placidă a răpitorului. Acum!

Să fug? Îşi simţea trupul teribil de greoi şi de istovit. Nu avea pantofi, iar solul era denivelat şi plin de cioturi, presărat cu pietre şi crengi căzute din copaci. Unde să fugă? Nu era în apropiere nicio cărăruie şi nici măcar o luminiţă care să o călăuzească. Ezită pentru o clipă şi, deodată, în spate răsună o bubuitură.

Împuşcătura o încremeni locului, iar glonţul lovi pământul la numai câţiva centimetri de picioarele ei. Susan simţi aproape instantaneu vârtejul de aer provocat de glonţ şi bucăţelele de pământ împroşcându-i gambele. Tresări înspăimântată, urechile ţiuindu-i îngrozitor.

— Hai, cară-te odată! repetă acelaşi glas.

O zbughi orbeşte, plângând şi împleticindu-se la fiecare pas, printre ramurile sfrijite ce încercau s-o înhaţe ca nişte gheare necruţătoare. Crengile o asaltau din întuneric, plesnindu-i şi biciuindu-i picioarele, agăţându-i bluza, zgâriindu-i şi julindu-i pielea. Nu dăduse peste nicio potecă, dar continua să alerge cât putea de repede, lovindu-se de copaci, împiedicându-se de cioturile rădăcinilor alunecoase şi clătinându-se pe covorul de muşchi.

Susan Walker gonea printre copaci asemeni unei prade osândite, ştiind bine că dacă încetinea era ca şi moartă.

Răpitorul pornise deja pe urmele ei.

O ţintă foarte uşor de atins.

CAPITOLUL 1

FUGI!

Nu pot alerga suficient de iute… mai repede… fugi! Trebuie să mă mişc mai repede, dar picioarele nu mă ascultă, uniforma mă încetineşte, insigna mă îngreunează; pistolul e doar o bucată inutilă de metal, grea şi împovărătoare, ce-mi alunecă din palme şi abia-l mai pot ţine drept… *REPEDE!* Înainte să fie prea târziu! Am ajuns în sfârşit la uşa în spatele căreia ştiu bine ce orori mă aşteaptă. Lovesc puternic în uşă – *bum* – şi trec direct prin ea. O spulber în mii de fărâme, cioburile ascuţite zboară asemeni meteoriţilor, pretutindeni în jur, şi văd o femeie – este chiar mama – legată de pat şi zbătându-se să scape de lama ce o ameninţă necruţătoare. În acel moment, diavolul îşi ridică privirea şi îmi ţintuieşte sufletul cu doi ochi dogoritori. Îmi ridic arma – dar e atât de grea, încât abia izbutesc să ţintesc printre flăcări. Apăs pe trăgaci, dar nu declanşează – s-a blocat. Ştiind bine că sunt neajutorată, diavolul rânjeşte fioros şi mă ameninţă cu colţii săi mari şi găunoşi, căutând să mă doboare săgetându-mă din ochi cu văpăi de foc şi flăcări mistuitoare. Se întoarce din nou la prada, la captiva sa – mama mea – şi înfige cuţitul adânc…

— Nu!

Sunetul puternic o trezi pe Makedde Vanderwall din coşmar.

Fata îşi îndreptă spatele şi inspiră precipitat. *Ce-a fost asta?* Când îşi dădu seama că strigătul fusese chiar al ei, se înroşi jenată. Aţipise şi strigase în somn. Inspectă somnoroasă împrejurimile, mijindu-şi ochii umflaţi de somn şi pleoapele cotropite de oboseală. Doi pasageri se holbau miraţi la ea, iar câţiva metri mai încolo, un tânăr îşi ridicase privirea din revista umoristică pe care o citea şi zâmbea compătimitor.

Fir-ar să fie.

Makedde privi imediat în altă parte şi îşi trecu peste chip palmele transpirate. Încă nu se liniştise. Respiră profund şi desfăcu cureaua poşetei ce i se înfăşurase în jurul cotului, după care o trase spre ea. Se clătină puţin în clipa în care se ridică de pe scaun şi aşteptă să-i treacă ameţeala şi să se obişnuiască puţin cu legănarea feribotului. Îşi şterse colţul gurii şi îl simţi puţin umed. Prinse între degetele-i subţiri şi lungi o şuviţă blondă şi o dădu peste ureche, îndreptându-şi apoi capul. Când simţi că şi-a recăpătat calmul, porni spre uşile ce duceau către puntea superioară a feribotului *Spiritul lui Tsawassen.*

Aerul rece al oceanului o izbi şi o trezi imediat ce deschise uşile. Pe deplin lucidă, înfruntând aplecată suflarea vântului, Makedde înaintă pe puntea vasului şi îşi sprijini braţele pe bara metalică a balustradei. Inspiră aerul salin şi privi valurile ce se pierdeau în depărtare. Insulele Golfului se întindeau cât vedea cu ochii – aflorimente singuratice, acoperite de brazi şi înconjurate de apa adâncă şi albastră a Pacificului. Priveliştea pitorească era luminată de un spectaculos asfinţit oranj-stacojiu, iar soarele arăta ca o minge purpurie colosală ce scăpăta încet dincolo de orizont. Scânteieri aurii se reflectau din valuri pe părţile laterale ale vasului, zburând înapoi în explozia de spumă albă de dedesubtul lui.

Splendid.

Makedde călătorise de nenumărate ori cu feribotul, îndeosebi pe traseul dintre insula Vancouver şi coasta de vest a Canadei. Prima oară, la vârsta de cinci ani, cu gura şi bărbia mânjite de ciocolată, când o ţinea cu o mână pe mama ei şi strângea în cealaltă mână o cărticică de colorat. La zece ani, îmbrăcată în blugi strâmţi, decoloraţi şi un tricou cu ZZ Top, avea deja alte interese şi le cerea părinţilor pe tot parcursul drumului monede de un sfert de dolar, pentru a juca Pac-Man şi Invadatorii Spaţiali în sala de jocuri electronice. Iar la paisprezece, era preocupată să-şi verifice machiajul în oglinda pudrierei, aşteptând cu mari emoţii să ajungă în Vancouver, la prima ei preselecţie importantă în branşa modellingului, alături de un impresar venit tocmai din Milano.

Crescuse foarte repede.

Mak, aşa cum îi plăcea să i se spună, a lucrat în Milano la scurt timp după acea preselecţie, apoi în Paris, Londra şi New York. Acesta fusese doar începutul. Pentru că erau în mare vogă trupurile sculpturale, lucrase în ultimii zece ani în diverse oraşe de pe mapamond. Era o simplă slujbă, dar una destul de bună, după majoritatea standardelor. Câteodată era plătită foarte bine şi avea ocazia să călătorească mult, dar industria fabuloasă şi capricioasă a modei nu-i intrase niciodată cu adevărat în suflet. Simţise mereu că această lume fascinantă şi înşelătoare nu i se potrivea.

Dar acum nu se afla nici în Paris şi nici la Milano. Era destul de aproape de casă, pentru că locuia şi învăţa în Vancouver. Nu mai avea mult până să-şi împlinească visul de a-şi da doctoratul şi de a-şi continua viaţa de după sfârşitul carierei de fotomodel, dar, ca oricare alt student, trebuia mai întâi să aibă cu ce să-şi plătească studiile.

Îşi scoase genele false ce i se agăţau cu încăpăţânare de pleoape. Îşi curăţase cea mai mare parte a machiajului după şedinţa la care participase, dar genele îi plăcuseră şi le păstrase. Acum însă începeau să o irite. Aşa că se hotărî să şi le scoată şi le aruncă în aerul salin, privindu-le cum se îndreptau

spre valuri ca niște aripioare negre de insecte.

În ultimele luni făcea la două săptămâni drumul de-o oră și jumătate cu feribotul, spre insula unde își petrecuse copilăria. Nu era însă sigură dacă își vizita casa natală pentru că așa voia sau de dragul tatălui ei – căuta probabil să compenseze anii în care lipsise, ori poate că încerca să retrăiască în amintiri acele vremuri când lucrurile decurgeau firesc și în siguranță. Foarte posibil că se bucura și de compania tatălui ei. Însă ajunsese la concluzia că era câte puțin din toate acestea.

Coșmarul de mai devreme se dizolvă în ceva distant și intangibil, permițându-i astfel lui Makedde să-și îndrepte atenția spre cele mai importante griji ale vieții cotidiene: insomnia, tatăl ei și diploma universitară. Știa bine că mai erau și alte subiecte ce mocneau periculos în subconștient, dar acelea erau lucruri asupra cărora nu era pregătită să reflecteze, indiferent cât de importante ar fi fost.

Simțind pe cineva în apropiere, se întoarse și observă în spatele ei un bărbat care se plimba pe punte, destul de aproape de ea – un bătrân cu mustață neagră și cu chipul brăzdat de riduri adânci. Văzându-se surprins, își îndreptă imediat atenția spre linia orizontului și își continuă plimbarea. Mak mirosi izul greu și persistent al tutunului și, destul de încordată, îl urmări pe străin cum se îndepărtează pe covertă și coboară scările spre puntea principală. Pantofii cu talpă din cauciuc scoteau un sunet înfundat pe treptele metalice ale feribotului. Imediat ce fu sigură că individul a dispărut, Makedde își îndreptă din nou privirea spre largul oceanului.

Amurgul își intra încet în drepturi, iar pe întinderea de apă se zărea deja portul golfului Swartz – un mănunchi de lumini și clădiri strălucitoare. Apropiindu-se de doc și pregătindu-se să acosteze, feribotul încetini și începu să se cutremure și să scârțâie. Mak urmări intrarea vaporului în debarcader și părăsi puntea. Părul îi era ciufulit și răvășit de vânt, obrajii i se îmbujoraseră, iar aerul salin și proaspăt îi înviorase trupul – alungându-i definitiv stânjeneala de mai devreme. Mak își șterse atentă dârele de rimel ce i se prelingeau pe la colțurile ochilor albaștri și când coborî la nivelul unde erau parcate mașinile, feribotul acostase, gata de descărcare.

*

Îngândurată, Makedde nu observă afișele lipite pe diverse panouri din jurul feribotului.

TÂNĂRĂ DISPĂRUTĂ – AȚI VĂZUT ACEASTĂ PERSOANĂ?

Afișele înfățișau chipul zâmbitor al unei tinere, surprinsă într-un moment de fericire și entuziasm. Părul roșcat-deschis îi era coafat impecabil, iar

rochia era una protocolară. La gât purta un medalion drăguţ, în formă de inimioară. În ochii de culoare deschisă strălucea optimismul tinereţii. Fotografia folosită de Poliţia Regală Canadiană fusese decupată dintr-un recent portret de logodnă, pentru că braţul unui tânăr era parţial vizibil în jurul mijlocului fetei – un logodnic ce fusese tăiat din imaginea originală.

Susan Walker dispăruse de trei săptămâni.

CAPITOLUL 2

Loialitate.

Curaj.

Integritate.

Bărbatul brunet, înalt, bine făcut, îmbrăcat cu pantaloni de uniformă cu multe buzunare şi cămaşă verde-închis, privea lung şi insistent emblema Biroului Federal de Investigaţii, deşi trecuse de nenumărate ori prin dreptul ei. Imaginea, reprezentând balanţa justiţiei circumscrisă într-un cerc format din treisprezece steluţe, era artistic brodată pe un petic aplicat pe cămaşa lui.

Loialitate. Curaj. Integritate.

Cunoştea foarte bine acel simbol şi complexul unde se afla, deşi nu era absolvent al Academiei din Quantico. Poziţia sa în cadrul academiei era clar specificată pe ecusonul agăţat la gâtul său. Nu era agent FBI, ci mai degrabă un simplu oaspete – un membru al forţelor poliţieneşti de dincolo de Ocean, trimis la specializare. Nu făcea parte din rândurile lor, iar acest fapt era greu de neglijat într-o asemenea conjunctură. Avea însă propriii aliaţi şi, din fericire, străinii din jurul său îi găseau realmente dezarmant accentul australian – tonalitate care îl ajutase să fie îndrăgit de membrii destul de rezervaţi ai echipei. Deşi li se plângea uneori că naţiunea din care făcea parte era etichetată cu un stereotip nedrept – măcar era un calificativ prietenesc.

Comisarul-detectiv Andrew Flynn, din cadrul poliţiei New South Wales, venise la Academie pentru a învăţa cum să-i depisteze şi să-i prindă cât mai rapid pe criminalii în serie – o îndeletnicire pentru care avea un talent înnăscut, o aptitudine care se dovedise atât o binecuvântare cât şi un blestem, o înzestrare foarte căutată şi apreciată. Aşa că nu avea de ales şi trebuia să se perfecţioneze – iar Quantico era cel mai potrivit loc pentru aşa ceva.

Nu cu multă vreme în urmă reuşise să-l prindă pe cel mai violent şi monstruos ucigaş în serie din istoria Australiei. Mult mai îngrozitor decât infamul Ucigaş al Bătrânelor, ori decât Criminalul Drumeţilor; şi chiar mai odios decât făptaşul recentelor crime din Snowtown, unde, ca urmare a unor investigaţii de rutină cauzate de dispariţia mai multor persoane, fuseseră descoperite câteva cadavre dezmembrate, aflate în diverse stadii de descompunere, victime vârâte în butoaie din plastic şi ascunse în trezoreria

unei bănci dezafectate. Cu un an în urmă, detectivul Flynn îl prinsese pe Ucigaşul Fetişist, un psihopat sadic, maniac după pantofii de damă, un nebun care răpise, torturase şi mutilase mai multe tinere atrăgătoare din Sidney.

Cazul a fost unul complicat – şi cu implicaţii personale. Flynn avansase profesional, dar preţul fusese copleşitor – un preţ pe care n-ar fi dorit să-l plătească pentru nimic în lume, dacă ar fi ştiut cu ce avea să se confrunte. Povara vinovăţiei îi atârna ca o sabie deasupra capului şi nu-i permitea o clipă s-o uite ori s-o ignore. Îşi tot repeta faptul că ar fi putut salva câteva vieţi dacă ar fi reuşit să pună mai din timp cap la cap indiciile pe care le avusese la dispoziţie. Cazul îi schimbase radical viaţa şi era cât pe ce să-l coste reputaţia de care se bucura. În plus, mai erau şi alte probleme. Îndeosebi aceea a martorului principal: o tânără foarte frumoasă, isteaţă şi irezistibilă.

Makedde.

Încă se gândea la ea – chiar foarte mult. În perioada aceea, într-adevăr, fusese foarte stresat şi se simţise singur, dar acum nu mai avea nicio scuză.

Andy era atât de absorbit de propriile gânduri, încât nu mai dădu atenţie direcţiei în care se îndrepta, ceea ce nu era deloc înţelept pe străduţele înşelătoare şi întortocheate ale Complexului Hogan. Că era zi ori noapte, acolo nu îşi putea permite să umble distrat. Când şi-a dat seama de greşeală, şi-a impus să fie mai atent, deoarece chiar şi la ora aceea înaintată era posibil să fie în plină desfăşurare un exerciţiu de pregătire tactică.

Nimerise exact în centrul complexului de pregătire, aflat la mică distanţă de clădirile principale ale Academiei FBI. Se lăsase deja întunericul şi casele din jurul lui îşi pierduseră strălucirea aurie a crepusculului. Cerul însă era limpede şi apăruseră deja primele stele. Ascultă foşnetul copacilor şi privi zborul scurt al unei frunze cărămizii ce-i poposi la picioare. Vara nordică era pe sfârşite şi iarna nu mai avea mult până să-şi intre în drepturi.

Turtindu-şi de geam vârful nasului şi punându-şi palmele în dreptul tâmplelor, Andy aruncă o privire prin ferestrele întunecate ale băncii din Hogan şi zâmbi în momentul când îşi aminti de calificativul bizar al acesteia: „cea mai jefuită bancă din America". Casierii lipseau. Înăuntru domnea o linişte mormântală. Nu fuseseră programate niciun fel de spargeri; nu erau prezenţi agenţii care să aresteze cascadori şi care să mânuiască arme încărcate cu gloanţe cu vopsea. Aceeaşi linişte împresura şi motelul Dogwood. Observă însă că uşa camerei 101 abia se mai ţinea în balamale, devastată probabil în urma unui exerciţiu desfăşurat mai devreme. Oare de câte ori fusese izbită? Oricum, nu avea nicio importanţă, fiindcă acum motelul era pustiu şi nu ascundea nici terorişti, nici evadaţi şi nici capi ai traficanţilor de droguri. Micul oraş Hogan îşi terminase rolul pe ziua aceea,

îşi închisese prăvăliile şi îi gonise pe imitatorii răufăcătorilor la casele lor.

Să se fi înşelat? Auzind tumultul pasului alergător, Andy se întoarse şi văzu un grup de agenţi FBI apropiindu-se pe una dintre numeroasele cărări împădurite ale complexului. Cămăşile albastre pe care le purtau, abia vizibile în obscuritate, indicau că fuseseră recrutaţi de curând – tinere şi tineri ce păreau copiaţi la indigo treceau disciplinaţi în şir, în vreme ce ecusoanele li se balansau simultan în ritmul cadenţei. Erau perseverenţi, concentraţi şi hotărâţi – nu arătau deloc istoviţi, nu cunoşteau povara şi chinul vinovăţiei cazurilor nerezolvate şi a vieţilor pe care nu au izbutit să le salveze. Ştia că fiecare dintre ei făcuse totul pentru privilegiul de a fi membru în acel grup; fiecare aşteptase să trăiască fiorul mult visat cu care intra pentru prima dată în Academie şi trecea pe sub inscripţia extrem de sugestivă: „Prin aceste porţi păşesc numai cei mai buni, profesioniştii total devotaţi apărării legii şi ordinii".

Acest lucru îşi doreau cu toţii – să fie cei mai buni.

Şi acelaşi lucru îşi dorea şi Andy.

Parcurgând străduţele întunecate ale orăşelului pustiu, Andy Flynn era măcinat de o mulţime de îndoieli. Dar, în definitiv, avea toate motivele să se frământe, pentru că avea de gând să facă un lucru tare nesăbuit.

*

La zece seara, ajuns deja în cămăruţa sa modestă, stătea întins pe pat şi, privindu-şi picioarele goale atârnate peste marginea patului, observă că ele nu puteau fi în niciun caz punctele sale forte. Mai demult, într-o stare de extremă pasiune, Makedde Vanderwall îi sărutase degetele de la picioare. Nu reuşise niciodată să priceapă cum de-a putut ea face un asemenea gest, dar, oricum, lui îi plăcuse. Fata asta era capabilă de tot felul de surprize.

Concentrează-te...

Cuvertura era trasă şi Andy şedea întins direct pe aşternuturi, îmbrăcat numai în şort. Deşi în cameră era răcoare, se simţea destul de înfierbântat – pe piept îi apăruseră broboane mari de sudoare.

Mak.

Din fericire, de această dată izbutise să obţină în Quantico o cameră numai pentru el, reuşită de care se simţea chiar mândru, mai ales în momentul de faţă – pentru că ar fi fost extrem de jenat să-i ceară colegului cu care ar fi împărţit dormitorul să-l lase singur în răstimpul în care avea să vorbească la telefon.

O agendă doldora îi şedea foarte confortabil pe stomacul plat. Mak îl sărutase şi acolo – dar era mai bine să nu se mai gândească la asta. Deschise carneţelul şi îl răsfoi până la litera V, după care îşi închise ochii pentru o clipă şi reflectă din nou la înţelepciunea actului său. *Sună odată.* Fixă filele

agendei şi scrută rapid însemnările. Nu i-a fost dificil să-i găsească numărul: era chiar pe pagina din dreapta, pe rândul al doilea.

Andy avea doar numărul de telefon al tatălui ei, de la locuinţa acestuia în insula Vancouver, dar ştia că Mak îşi petrecea acolo majoritatea weekendurilor. Poate că era norocos şi răspundea chiar ea. Aşezându-şi agenda în poală, îşi îndreptă arătătorul spre tastele telefonului şi ezită.

Să o sun?

Trecuse aproape un an de când o văzuse ultima oară pe Makedde, iar lucrurile decurseseră destul de anapoda. Deşi vorbiseră la telefon de câteva ori la începutul anului, nu se mai văzuseră de foarte multă vreme şi nu ştia cum va reacţiona Mak la perspectiva unei posibile reîntâlniri.

Ştia totodată că nu putea să mai amâne prea mult apelul, pentru că peste două săptămâni trebuia să participe la o conferinţă la Universitatea British Columbia. Unul dintre mentorii săi, dr. Bob Harris, analist psiholog în cadrul FBI, urma să prezinte un studiu referitor la psihopatie şi la metodele de investigare a locului crimei. El îi spusese despre acest eveniment şi îl invitase pe Andy să-l însoţească. La aceeaşi prelegere avea să ia cuvântul unul dintre foştii profesori ai universităţii, un foarte apreciat expert în psihopatie, dr. Robert Hare. Cei doi „Bobi" se cunoşteau foarte bine.

Întâmplarea făcea ca Makedde Vanderwall să studieze exact la aceeaşi universitate. Bineînţeles, acest lucru nu era o problemă pentru Andy, ci mai degrabă un motiv perfect pentru a o revedea pe Mak.

Până în momentul de faţă, Andy tot amânase dacă să-i spună sau nu lui Makedde despre vizita sa la universitate, însă conferinţa se apropia cu paşi repezi. Mak îşi luase probabil doctoratul în psihologie judiciară şi existau toate şansele să participe şi ea la conferinţă. Ştia că n-ar fi fost deloc potrivit s-o surprindă prin apariţia sa inopinată, aşa că hotărâse să o înştiinţeze din vreme.

Deşi aştepta cu nerăbdare ziua conferinţei, cunoştea cea mai mare parte a informaţiilor ce aveau să fie prezentate. Participase la cursurile profesorului Hare când acesta fusese invitat în Quantico şi era destul de familiarizat cu tehnicile de analiză şi investigare pe care le va expune prietenul lui, dr. Harris. Adevărul era că tânjea s-o vadă pe Makedde. În sfârşit se aflau amândoi pe acelaşi continent. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră atât de aproape unul de celălalt, şi cu cât distanţa dintre ei se micşora, cu atât mai intensă era dorinţa de a o revedea. Dacă nu pentru altceva, poate că reîntâlnirea îl va ajuta să o uite. Posibil ca revederea să-l dezamăgească şi să-i stingă focul din inimă.

Vezi să nu.

Îi năvăli în minte o serie de amintiri, imagini în care o vedea pe Makedde

râzând şi glumind îmbujorată. Weekendul pe care îl petrecuseră împreună era imposibil de uitat – îmbrăţişaţi în pat, făcuseră dragoste la orice oră din zi şi din noapte, contopiţi în extaz şi în lumina difuză a lumânărilor ce se topeau încet pe duşumea. Şi apoi...

Apoi totul s-a stricat.

Bip.

Bip.

Bip.

Auzind piuitul ritmic al telefonului, Andy îşi dădu seama că rămăsese încremenit cu degetul deasupra tastelor. Clătină din cap, pentru a-şi goni acea amintire intensă, şi aşeză receptorul în furcă.

Fără să mai stea mult pe gânduri, îl ridică iarăşi.

Mak.

Ezită.

N-ar fi mai bine să renunţ la conferinţă şi să termin odată cu toate astea?

În schimb, deşi nu ştia ce ar trebui să-i spună în momentul în care îi răspundea, formă totuşi iute numărul. *Nu spune nimic la început despre conferinţă şi despre sosirea ta acolo,* îşi zise el, *stai puţin la şuetă şi vezi cum îţi vorbeşte*. Îşi îndreptă ochii spre însemnarea din agendă şi îi privi încremenit numele.

Makedde Vanderwall... *numele ei, fotografia ei, trupul ei vulnerabil ajunseseră în mâinile unui nebun sadic. Am găsit-o plină de sânge, complet goală şi legată de pat, în timp ce ticălosul ăla, ştiind bine cine sunt, rânjeşte şi mă înfruntă sfidător, însă ţintesc şi trag. Nu mai văd în faţa ochilor decât grimasa perversiunii, totul e cufundat în întuneric şi ţintesc spre inimă, apăs trăgaciul şi îl împuşc mortal, dar...*

— Alo? se auzi o voce de bărbat.

— Ăă...

Andy ezită şi îşi înfrână brusc un sentiment de gelozie, întrebându-se dacă nu cumva glasul aparţinea prietenului lui Makedde. Oare să-şi fi făcut deja un iubit? De ce nu s-o fi gândit până acum şi la această posibilitate?

— La telefon Andy Flynn. Este cumva acasă Makedde Va...

— Ahhh, domnul detectiv Flynn.

— Domnul Vanderwall?

Era tatăl ei.

Prost mai eşti! Normal că e tatăl ei, fiindcă ai sunat acasă la el.

— Bună ziua, domnule Vanderwall. Vă rog, spuneţi-mi Andy.

— Dacă şi dumneata îmi vei spune Les, îi răspunse el, păstrând tăcerea pentru o clipă. Cum o mai duci?

Uitase că pe coasta de vest a Canadei se vorbeşte cu un accent complet

diferit de pronunţia nazală folosită în Virginia.

— Sunt bine, Les. Mersi de întrebare.

— Mă bucur.

Urmă o nouă pauză. Andy îi auzise pentru prima dată vocea pe holul unui spital din Sidney. De altfel, acolo şi făcuse cunoştinţă cu Les Vanderwall, în timp ce Mak dormea în rezerva ei, plină de vânătăi şi răni prinse în copci.

— A trecut totuşi ceva vreme, adăugă Les.

Andy simţi în glasul bărbatului tonul răcelii.

— Da, aşa e, răspunse el stânjenit.

Linia era plină de interferenţe şi, în plus, era şi un uşor decalaj ce făcea ca tăcerea să pară şi mai jenantă. N-ar fi crezut ca FBI-ul să aibă linii telefonice atât de rudimentare, ţinând cont de tehnologia pe care o aveau la dispoziţie.

— Şi... dumneavoastră cum v-a mers? continuă Andy, gândindu-se să nu întrebe direct de Mak.

— Foarte bine, mulţumesc. Presupun că doreşti să vorbeşti cu Mak, nu-i aşa?

— Da, aş...

— Ei bine, nu-i pe aici – răspunsul îi împietri inima. O aştept însă cât de curând, pentru că vom petrece împreună sfârşitul de săptămână.

Excelent. Andy nu ştia numărul de telefon al apartamentului din Vancouver şi nici nu avea de gând să i-l ceară tatălui lui Makedde. Îşi privi imediat ceasul. În Virginia era trecut de zece seara, ceea ce însemna că pe insula Vancouver era de-abia ora şapte. Oare cât de târziu va ajunge? Ce să-i mai spună acum?

Tatăl lui Makedde însă i-o luă înainte:

— Aţi mai progresat în definitivarea cazului?

— Va mai dura ceva timp, pentru că avem de strâns o mulţime de probe şi...

— Într-adevăr, au fost multe victime, îl completă Les.

Andy resimţi un sentiment familiar de vinovăţie.

Da, prea multe, mult prea multe victime.

Deşi pensionat, Les Vanderwall fusese inspector-detectiv şi ştia că, aşa cum se întâmpla adeseori în domeniul lor profesional, această nouă etapă era, fără doar şi poate, una pur procedurală. Andy însă aflase că Les deja se interesase în numele fiicei în legătură cu cazul în care era implicată, dar, în definitiv, şi el ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi fost tatăl lui Makedde. Nu voia totuşi să discute cu Les despre crimele fetişistului – de fapt, nu era înţelept să vorbească despre niciun dosar cu părintele unui martor principal.

Andy, nu uita că este totuşi tatăl uneia dintre victime.

Imediat ce-i trecuse prin minte acest gând, Andy îşi aminti vocea lui Makedde, tulburată şi emoţionată: „Andy, sunt o luptătoare, *nu o victimă.* Să nu-mi mai spui *niciodată* victimă".

Urmă o nouă pauză şi mai multe pârâituri.

— Cazul e pe mâini foarte capabile, îl asigură Andy.

— Să înţeleg că nu te ocupi doar tu de el?

Andy era sigur că aceasta era o informaţie pe care domnul Vanderwall deja o cunoştea.

— În prezent mă aflu la perfecţionare în cadrul Academiei FBI, îi răspunse el. Pregătim o nouă unitate de investigatori criminalişti în New South Wales.

— Serios?

— Da, şi chiar mi s-a oferit şansa de a conduce unul dintre departamentele noii unităţi.

— Felicitările mele.

— Mulţumesc, răspunse Andy remarcând imediat lipsa de entuziasm a interlocutorului. Domnule Vanderwall, nu vă faceţi niciun fel de griji, voi fi prezent la judecată şi vă asigur că fata dumneavoastră va fi tratată cu cea mai mare atenţie posibilă.

Les nu i-a răspuns, întrucât ştiau amândoi foarte bine că sălile de tribunal nu erau în niciun caz nişte locuri pline de amabilităţi.

— Bine, o să-i spun lui Makedde că ai sunat-o, adăugă într-un final domnul Vanderwall.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Zi-mi Les.

— Ah, da, uitasem. Mulţumesc, Les. Eventual, aş putea încerca să o sun mâine.

— Îi voi da de ştire.

Andy închise şi expiră profund. Încrucişându-şi braţele deasupra agendei, se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul de tăblia patului.

Deşi în cameră era destul de rece, Andy transpirase tot.

CAPITOLUL 3

Complet învăluită în întuneric cum era, pe marginea şoselei Pat Bay nu se distingeau decât copacii ce se înălţau ca nişte umbre pe cerul nopţii. Makedde plecase în mare viteză din golful Swartz şi gonea pe banda demarcată pe lateral de linii albe intermitente. Îi lăsase mult în urmă pe ceilalţi pasageri ai feribotului, călători ce formau departe în spatele ei un noian de faruri unduitoare. Zhora, numele de alint al Dodge-ului Dart Swinger turcoaz, modelul anului 1969, avea nevoie de puţin răgaz pentru a depăşi 130 km la oră, dar, odată ce se întindea la drum, se putea lua la întrecere chiar şi cu cele mai bune surate ale ei.

Makedde era convinsă că toate maşinile ar trebui să poarte nume, în special modelele mai vechi. Înainte de Zhora, a avut o broscuţă Volkswagen, căreia îi spunea Bette Davis. Apelativul maşinii curente îl alesese după al androidului de generaţie Nexus 6, un personaj fatidic într-unul din filmele ei favorite. „Este antrenată pentru trupele de comando în lumile extraterestre", o descrisese succint Bladerunner. „O frumuseţe şi... o fiară *deopotrivă*". Adică androidul Zhora. Pe de altă parte, tiza acelui personaj era o maşină temperamentală, cu două uşi, nedecapotabilă, cu motor în şase cilindri şi scaune tapisate în piele – o combinaţie aparte de frumuseţe şi ferocitate. Nu era chiar în stare perfectă, deşi era un exemplar original. Makedde avea de gând ca într-o bună zi să o recondiţioneze şi să o vândă unui colecţionar – însă, din câte se părea, ziua aceea nu avea să vină prea curând. Între timp avea de făcut multe alte lucruri.

În ultimul an aflase aproape totul despre modul în care funcţionează automobilele. Spre deosebire de celelalte decizii pe care le luase – să înveţe să se dueleze, să vorbească limba chineză, să jongleze –, avea toate motivele ca această hotărâre să fie o prioritate. Nu va mai lăsa pe nimeni să-i rezolve problemele şi nu va mai ajunge niciodată în ipostaza de a deschide capota şi de a nu avea nici cea mai vagă idee despre ce are sub ochi.

Mak o mai domoli pe Zhora în luxoasa suburbie Victoria şi intră apoi pe strada Tiffany. La capătul cvartalului opri în dreptul unei clădiri cu două etaje, în stil Tudor, asemănătoare ca stil multor case din zonă.

Era locuinţa tatălui ei, domiciliul familiei lor – căminul lui Les, al lui Jane Vanderwall şi al fiicelor lor, Theresa şi Makedde. O familie. Acum, unicul ocupant al casei era un pensionar văduv, care îmbătrânea singur.

Când se apropie, observă că luminile erau aprinse – de fapt, becurile

ardeau în mai toate camerele. În pofida faptului că tatăl ei fusese foarte econom la electricitate în perioada copilăriei ei, de această dată ştia că era singur acasă. Makedde bănuia însă că acest nou obicei – de a ţine luminile aprinse, televizorul pornit şi dat să murmure încet într-o altă cameră – era un mod prin care încerca să alunge singurătatea căminului. Îşi aminti de ziua când găsise radioul pornit în atelierul mamei ei de la parter şi îşi dăduse seama că şevaletul din lemn încă o aştepta să termine tabloul cu sitari pe ţărm – pictură ce avea să rămână veşnic neterminată.

Makedde o parcă pe Zhora pe alee – Lancerul alb al tatălui ei odihnindu-se probabil în garaj – şi porni spre portbagaj, de unde îşi luă geanta cu hainele de schimb. O dungă subţire de rugină deteriorase vopseaua turcoaz în apropierea aripii. O privi atentă şi se încruntă.

Trebuie neapărat să rezolv problema asta.

Trăgând după ea valiza şi ţinând sub braţ două volume groase de psihologie, porni spre uşa din faţă, intrare pe care tatăl ei o lăsase deschisă pentru ea. Imediat ce trecu pragul, simţi mirosul îmbietor al cartofilor copţi şi untului fierbinte şi auzi ceva sfârâind pe plită.

— Tati, am ajuns! strigă ea, lăsându-şi lucrurile jos şi aruncându-şi ghetele una peste alta, lângă cele câteva perechi de încălţări frumos ordonate.

De parcă n-aş avea destui pantofi, gândi ea, privind cele trei perechi de încălţăminte rânduite îngrijit, toate pentru desfătarea picioarelor ei.

În capul scărilor apăru şi tatăl ei, îmbrăcat în pantaloni largi cenuşii, marca Eddie Bauer, şi o flanelă marca Roots. Cuvintele „Roots Canada" erau scrise cu litere mari pe piept, iar dedesubtul lor era desenat castorul ce reprezenta emblema firmei. Şi Mak purtase în Australia un tricou similar, până în ziua când i s-a menţionat că termenul *„root"* are un înţeles complet diferit la antipozi. Iar în ce priveşte castorul, ce să mai spună[1]...

— Mai e puţin şi se face ora nouă. Nu ai mâncat până la ora asta? întrebă ea, ştiind bine că tatăl ei obişnuia să ia cina în jurul orei şapte.

— M-am gândit că ar fi bine să te aştept. Tu ai mâncat?

— Eh, nu prea, îi răspunse Mak urcând în ciorapi treptele mochetate, în capătul cărora îşi îmbrăţişă strâns tatăl.

— Văd că tot n-au reuşit să îmbunătăţească meniurile pe feriboturile din Columbia Britanică. Îţi vine să vomiţi numai când vezi ce preparate servesc pasagerilor.

— Makedde, hai că nu-i chiar atât de rău, îi răspunse părintele, la fel de

[1] Semnificaţia cuvântului *root* este în principal aceea de „rădăcină" şi „origine", dar în Australia, Noua Zeelandă şi Irlanda are şi sensul de act sexual. Beaver (castor) are în argou şi sensul de „organ genital feminin" (n.tr.).

diplomat ca întotdeauna.

— Da, mâncarea de la bufetul cu autoservire e comestibilă.

Mak îşi privi tatăl: avea aproape un metru nouăzeci şi nu era cu mult mai înalt decât ea. Trecuse de cincizeci şi cinci de ani, dar nu-şi pierduse frumuseţea, cum de altfel nu-şi pierduse niciun fir din podoaba capilară – a cărei nuanţă gri-argintie căpătată pe parcursul anilor se armoniza de minune cu chipul şi cu ochii lui gen Paul Newman. De fiecare dată când îl vedea, arăta din ce în ce mai slab – şi acest lucru o îngrijora. De la moartea mamei ei, pierduse destul de mult în greutate.

Au luat cina la măsuţa rotundă din bucătărie, lăsând sufrageria să adune în continuare praf. Îi pregătise o salată Cezar, cu usturoi şi lăptuci, un platou cu cartofi copţi şi cârnăciori prăjiţi. Pe parcursul ultimului an îşi îmbunătăţise încet-încet deprinderile culinare. Gustul plăcut al cârnăciorilor îi reaminti lui Makedde cât de mult se îndepărtase de dietele ei vegetariene din vremea adolescenţei.

— Cum ţi-a mers? Pari cam obosită, îi spuse el.

Mak îşi ridică privirea din farfurie.

— Sunt bine. Doar că am învăţat foarte mult. Ah, că tot veni vorba, săptămâna viitoare am o nouă şedinţă foto, pentru catalogul de prezentare al unui supermagazin – însă fotograful este unul profesionist. Cu banii pe care îi primesc sper să-mi achit toate facturile.

— Mă bucur. Până atunci ar trebui să te odihneşti, pentru că arăţi foarte istovită.

Mersi de compliment.

— Te rog, mai opreşte-te cu laudele, fiindcă mă faci să roşesc. Tati, sunt bine, fii fără grijă – doar că şedinţa de azi a fost întrucâtva enervantă. Am făcut fotografii pentru un afiş stradal, însă, ştii cum e... *încă o poză şi gata; hai, ultima poză...* Cred că o să înnebunesc dacă mai aud încă o dată asta.

El o privi scrutător.

— Serios, mă simt *perfect,* repetă ea, sperând să nu-l mai audă că aduce iarăşi discuţia despre insomnia ei.

— Hmm, bombăni sceptic tatăl, ducând la gură furculiţa cu cartofi, mestecând şi privind suportul de plastic de sub farfurie.

Ceva îl măcina, pentru că Les Vanderwall arareori făcea observaţii de acest gen, doar de dragul de a întreţine o discuţie. Nu era stilul lui. Posibil ca această atitudine să fi apărut ca urmare a atâtor interogatorii şi anchete pe care le condusese, dar, oricum, fostul inspector-detectiv era deosebit de iscusit în emiterea de afirmaţii incisive şi întrebări-capcană. Deşi Les încercase să pară total dezinteresat, subiectul nu avea în niciun caz să se încheie fără să mai fie dezbătut.

Au continuat să mănânce preţ de câteva minute în tăcere, deşi Mak simţea că tatăl ei voia să o mai întrebe ceva. Aşteptarea însă o ţinea în tensiune, aşa că, în cele din urmă, se hotărî să preia iniţiativa şi-l întrebă direct:

— Hai, zi-mi, ce te macină?

— Am vorbit recent cu o prietenă, referitor la modul în care reacţionează oamenii la stres – ştii, tulburările posttraumatice şi aşa mai departe... fiindcă am întâlnit o sumedenie de cazuri în rândurile poliţiştilor...

Ah, iarăşi începe!

— Da, cunosc bine aceste lucruri. Şi?

— Makedde, să ştii că sunt destul de îngrijorat şi mă gândisem că ar fi bine să vorbeşti cu cineva despre incidentul din Sidney.

„Incidentul din Sidney" – aşa cum îi spuneau toţi.

— Să vorbesc cu cineva? Presupun că termenul pe care îl căutai este „terapie psihologică".

— Da, să discuţi despre problema pe care ai avut-o. Bineînţeles, mă refer la o persoană lipsită de prejudecăţi şi care să aibă experienţă în aceste chestiuni. Chiar şi tu ai recunoscut că nu excluzi această posibilitate.

Ridurile dintre sprâncene îi formau două semne de exclamaţie identice, iar în ochi i se putea citi foarte clar neliniştea.

— Aia a fost o afirmaţie spontană, pe care am făcut-o în urmă cu un an de zile şi, după cum vezi, n-am avut nevoie de terapie şi nici de-acum încolo nu cred să-mi fie necesară. Nu m-am schimbat cu nimic. Tati, sunt bine. Fii fără grijă. Te asigur, nu am absolut nimic, îi spuse ea coborându-şi privirea spre mâncarea ce se răcea în farfurie. Nu înţeleg de ce trebuie să tot analizăm iar şi iar acelaşi lucru, mai ales acum. Dumnezeu ştie de câte ori am vorbit cu poliţia despre această problemă. În plus, după cum bine îţi aminteşti, am discutat şi cu o psihologă din Sidney şi cred că a fost suficient...

Apetitul îi dispăru subit şi ea rămase privind bucăţile de carne moartă, din care nu mâncase nici jumătate. Din cotloanele minţii i se ivi amintirea unui cadavru mutilat şi simţi instantaneu senzaţia de fierbinţeală ce precede surescitarea. Izgoni de îndată viziunea şi sorbi încet câteva guri de apă. Răcoarea paharului o învioră, iar prospeţimea apei o ajută să se liniştească. Degetul mare de la piciorul drept începu să palpite, exact în porţiunea în care chirurgul i-l cususe la loc. Fata ignoră furnicătura.

— Mak, dar cu psihologa despre care aminteşti n-ai discutat decât un ceas.

Era perfect adevărat.

Ferecându-şi amintirile din Sidney într-un ungher al minţii, Mak îşi îndreptă gândurile în altă direcţie.

— Cine e prietena cu care te-ai consultat în privinţa acestor lucruri?

Les Vanderwall îşi privi fiica drept în ochi.

— Poţi să stai liniştită, fiindcă nu te folosesc ca subiect de conversaţie. Nu-ţi aduci aminte că ţi-am zis în urmă cu mai multe luni că m-am întâlnit cu o doctoriţă în cafeneaua Starbucks de pe strada Robson? Dr. Ann Morgan, ai uitat? A fost căsătorită cu sergentul Morgan, de la poliţia din Vancouver.

Mak îşi aminti că el îi spusese de întâlnirea întâmplătoare pe care o avusese pe la începutul primăverii.

Les venise pe atunci în vizită la fiica sa în Vancouver şi, în răstimpul în care Mak participase la o prezentare de modă, el îşi omorâse timpul hoinărind prin magazinele de pe strada Robson. A recunoscut-o pe dr. Morgan în cafenea şi au început să converseze. Se cunoscuseră la o recepţie unde ea venise împreună cu soţul ei. Ulterior, când a aflat de moartea lui Jane Vanderwall le-a trimis condoleanţe printr-o carte poştală.

Pe soţul doctoriţei, sergentul Morgan, Mak îl întâlnise o dată sau, probabil, chiar de două ori. Oricum, nu-i lăsase o impresie prea bună. *A fost căsătorită... hmm – o alegere interesantă a timpului verbal.*

— În orice caz, continuă Les, acum se află în vizită la nişte prieteni de pe insulă şi am discutat cu ea zilele trecute. Ann ştie câte ceva despre situaţia ta, deşi, bineînţeles, nu cunoaşte toate detaliile...

Makedde simţi un nod în gât, iar arterele temporale îi zvâcniră puternic.

— Şi ce anume ştie despre situaţia mea, şi cât? întrebă ea. Care *este* de fapt situaţia mea?

Ştia că devenise defensivă, dar nu-i păsa.

— Dr. Morgan profesează în acest domeniu, îi răspunse tatăl ei pe un ton liniştitor şi rezervat. Este un psihiatru foarte bun. Cred că ţi-am mai spus asta.

Nu îi spusese. De fapt, Makedde nu-şi auzise niciodată tatăl vorbind elogios la adresa unui psihiatru sau evocându-l într-o lumină pozitivă. Mulţi poliţişti, în special ofiţerii din vechea generaţie, erau destul de circumspecţi şi îi priveau cu suspiciune pe psihologi şi psihiatri, iar cei mai cinici dintre ei îi considerau o adevărată pacoste, pentru că încercau să-i scape pe criminali invocând nebunia sau lipsa de discernământ.

Tatăl ei se împotrivise serios când o auzise manifestându-şi dorinţa de a-şi face o carieră în psihologie. Iar acum să-i sugereze fiicei sale să consulte un psihiatru? Dacă era adevărat ce auzise, însemna că vremurile chiar se schimbaseră, iar afirmaţia tatălui o năuci, pur şi simplu.

— Am auzit eu bine sau chiar îmi sugerezi să consult un psihiatru? Pentru că dacă e adevărat, atunci nu m-aş mira ca data viitoare să-mi spui să trec pe antidepresive.

Rostise cuvintele aproape fără să vrea. Mak bănuia că majoritatea psihiatrilor exagerau în prescrierea antidepresivelor numai ca urmare a insistenţelor şi campaniilor agresive ale companiilor de medicamente. Tatăl ei însă îi cunoştea foarte bine rezervele.

— Linişteşte-te. N-am spus nimic despre calmante. Numai că în ultimul timp ai fost foarte stresată din pricina tezei de doctorat şi a celorlalte griji. Să n-ai cumva impresia că nu-mi dau seama, fiindcă văd foarte bine că nu te odihneşti aşa cum trebuie.

De această dată chiar o atacase. Era clar că răzbise dincolo de protestele ei mărunte. Nu-i putea ascunde nimic. Mak se împotrivi impulsului de a împinge farfuria şi de a pleca de la masă; în schimb, îşi ţuguie buzele şi privi fix spre farfuria din care nu mâncase decât jumătate. Tatăl ei îi dorea binele. De fapt, uneori era chiar prea bine intenţionat.

Şi, în plus, avea perfectă dreptate.

— Gândeşte-te mai bine, pentru că o astfel de consiliere te-ar putea ajuta.

Mak ştia că el aşteaptă de la ea un răspuns, însă preferă să privească distrată paharul cu apă din faţa ei. Un strop se prelinse de pe buza paharului, scurgându-se încet pe toată lungimea acestuia şi pătând faţa de masă cu un puncticel umed.

— Mai gândeşte-te, repetă el.

Mak nu i-a răspuns, aşa că Les schimbă subiectul, ştiind bine că şi-a atins ţinta. Reuşise să o convingă să reflecteze asupra subiectului.

— Theresa şi Ben vin mâine la cină, împreună cu micuţa Breanna.

— Da? îngăimă ea.

Ce fericire!

— Sper că nu te gândeşti să pleci! În ultima vreme nu te-ai mai văzut deloc cu sora ta.

Încă un lucru adevărat.

— De asemenea, s-ar putea să treacă şi Ann pe aici. N-ar fi rău să o cunoşti şi tu.

Dacă mi-a întins o cursă, o să i-o plătesc.

Fără să-i răspundă, Makedde dădu din cap aprobator. Nu era rău că tatăl ei îşi făcea noi prieteni cu care să-şi petreacă timpul – de fapt, era chiar foarte bine pentru el. Însă dacă intenţiona să se amestece din nou în viaţa ei şi aranjase cu un psihiatru s-o încolţească, asta era o cu totul altă problemă.

Mak ridică paharul şi îl apropie de buze. În timp ce el îşi continua masa, ea sorbea încetişor şi se gândea că acum, după atâţia ani în care călătorise prin toată lumea, când locuia foarte aproape de căminul în care crescuse era mai liniştită dar suferea, în mod straniu, şi de puţină claustrofobie.

Să ştii că are dreptate. Începi să cedezi psihic.

— Apropo, i se adresă din nou tatăl, astă-seară ai primit un telefon.

— Mmm? bombăni Mak, mulţumită că tatăl nu comentase pe tema lipsei poftei de mâncare.

— Te-a căutat detectivul Flynn.

Makedde simţi cum i se taie respiraţia şi, un moment mai târziu, reuşi să îngaime un „Oh", pe un ton cât de cât normal. Chipul i se albi subit, iar în clipa imediat următoare paloarea feţei căpătă culoarea aprinsă a sfeclei.

Tatăl, prefăcându-se că nu-i observă reacţia, mai luă nişte bucăţi de cartofi acoperiţi abundent cu unt şi sare şi începu să le mestece iritant de încet. Apoi, în loc să-i ofere informaţii suplimentare, luă din salatieră o porţie de salată şi o aşeză tacticos pe farfurie.

— Vorbeşti serios? A sunat Andy? întrebă Mak. Ia te uită... ca să vezi, hmm... interesant.

Tatăl îşi înfipse furculiţa în câteva frunze de salată, le duse la gură şi le mestecă pe îndelete, crănţănindu-le între dinţi.

— Şi, ce-a zis?

El sorbi încet din paharul plin cu Diet Coke, zdrăngănind uşor cuburile de gheaţă. Un obicei care o irita teribil pe Mak.

— Pentru Dumnezeu, ce ţi-a spus? izbucni fata. A zis ceva de proces?

— Nu. De fapt, n-a spus mai nimic. Doar a întrebat de tine. Suna din Quantico, adăugă el, îndesându-şi în gură ultima porţie de salată şi mestecând-o pe îndelete.

— Quantico? Te referi la Academia FBI din Quantico?

— Da.

Tăcere.

— A zis că poate încearcă şi mâine, mai spuse el.

De această dată îi venise ei rândul să-şi umple furculiţa şi să înfulece înfometată. Ultimele bucăţele se răciseră deja, însă nici nu mai băgă de seamă asta, ci le mestecă în tăcere, fără să le mai simtă gustul – în timp ce rotiţele minţii se învârteau nebuneşte.

*

În noaptea aceea n-a reuşit să adoarmă, drept pentru care până dimineaţă izbutise să termine de numărat toate fragmentele de stuc de pe tavanul dormitorului ei.

CAPITOLUL 4

Era dimineaţă şi Vânătorul privea calm cum frunzele copacilor şi acele coniferelor pluteau în josul râului Nahatlatch. Era însă atent şi la alte sunete decât susurul monoton al apei. Umezeala încă îmbiba aerul, pietrele erau parcă acoperite cu o pojghiţă de polei, iar arborii înalţi ce flancau râul pe ambele maluri se pierdeau în aburii ceţii care se ridica alene, mult deasupra solului pădurii.

Ploaia torenţială de peste noapte umezise totul şi transformase în sectoare nesigure multe porţiuni din drumul lung de la Squamish, însă rutele accidentate îi erau familiare şi reuşise să se descurce fără probleme. Ajunsese în apropierea râului Fraser, undeva între Lytton şi Boston Bar, o zonă pentru care simţea o atracţie specială. Pe când era copil, tatăl lui îi dusese pe el şi pe fratele său în pustietatea şi puritatea acelei sălbăticii. Dar acum, în această dimineaţă umedă, ceaţa părea să fi devenit parte integrantă din el, iar locşorul acela tăcut îi împărtăşea secretele cele mai întunecate, devenind un martor mut al puterii sale.

Asculta şi aştepta liniştit. Poate că răbdarea nu era una dintre calităţile sale, dar putea fi foarte răbdător atunci când voia şi era necesar; în plus, în acel loc umed nu îl grăbea absolut nimic.

Trosc!

Din spatele copacilor, la câţiva metri, auzi foşnete. Vânătorul ciuli urechea, traversă cu atenţie pietrele lunecoase, îndepărtându-se de râu şi apropiindu-se de marginea pădurii, la o distanţă sigură de sursa zgomotelor. Se adăposti în spatele rădăcinilor mari, ieşite din pământ, ale unui brad prăbuşit şi aşteptă.

Răbdarea i-a fost răsplătită. În scurt timp îşi făcu apariţia o sălbăticiune minunată, care adulmecă sfioasă aerul şi intră direct în luminiş. Păşea prudentă pe solul denivelat, mişcându-se graţioasă, cu paşi delicaţi şi neobişnuit de mici pentru acele picioare lungi şi masive. Vânătorul îi admiră capul şi botul alungit de nuanţa scorţişoarei, precum şi coarnele subţiri, ramificate şi arcuite în faţă. Era un splendid cerb cu coadă albă.

Animalul se îndepărtă de marginea crângului, privind cu ochi mari şi negri când într-o parte, când în alta, ca un copil care se asigură temeinic înainte de a traversa strada. Continuă să înainteze încet spre marginea apei, ca să-şi potolească setea din zori. În mod normal ar trebui să repete acelaşi ritual şi înainte de lăsarea serii. Dar astăzi nu o va face. Coarnele

impresionante ale cerbului aveau să completeze de minune exponatele de pe peretele cu trofee din coliba Vânătorului.

Aşteptând ca animalul să intre complet în poiană, reflectă la modalitatea cea mai potrivită de a-şi pregăti arma, aşa încât să nu-i alerteze simţurile. Cerbul înaintă câţiva paşi şi îşi dezvălui crupa, ridicându-şi coada lungă şi lată, albă pe dedesubt. Vânătorul îi urmărea mişcările sfioase, dar cam începuse să-şi piardă răbdarea.

Voia să ucidă.

Îşi pregăti arma fără să facă vreun zgomot.

Stătea perfect nemişcat, ţinându-şi picioarele depărtate cât lăţimea umerilor şi sprijinindu-şi pe braţul stâng carabina Winchester 270. Antebraţul drept era lipit de patul armei, sprijinit ferm în golul umărului. Falca i se contractă. O împuşcătură efectuată din picioare necesită un autocontrol foarte bun, dar Vânătorul ştia cum să-şi regleze respiraţia şi stăpânea arta delicată a apăsării trăgaciului. Era pe deplin încrezător în sine. Era pregătit. Ţinti cu mare precauţie grumazul lung şi înclinat al cerbului. Mângâie încetişor trăgaciul, dezmierdându-l şi simţind că are la dispoziţie forţa de a controla viaţa şi moartea. Apăsă încet trăgaciul...

Animalul îşi întoarse capul şi fornăi speriat, de parcă ar fi ştiut ce urmează să se întâmple, ca şi cum cumplita moarte l-ar fi atenţionat bătându-l pe umăr.

Al meu eşti...

Pac!

Alarmat, cerbul o zbughi spre marginea pădurii, sărind în paşi mari, unduitori, şi fluturându-şi coada lată şi albă. Scrâşnind puternic din dinţi, Vânătorul trase iute închizătorul şi ţinti puţin în faţa fiarei sprintene, pentru o nouă împuşcătură.

Animalul mugi. Glonţul îi străpunse fulgerător gâtul, iar ochii mari şi negri se întoarseră pentru a privi în direcţia călăului. Vânătorul zări în ochii prăzii licărirea fricii sălbatice, necontrolate, şi şocul paralizant al furiei. Era încântător. Creatura graţioasă de mai devreme se împiedică, poticnindu-se într-o parte şi-n alta pe pietrele umede, picioarele din spate încremeniră, iar cele din faţă se întinseră bătând aerul într-un ultimă sforţare zadarnică. În clipa prăbuşirii, capul i se lovi puternic de pietre.

În sectorul 3 al regiunii sudice de vânătoare, limita era de un cerb pentru fiecare vânător – deoarece aceste exemplare nu erau la fel de răspândite în Nahatlatch cum erau în zona râului Peace.

Sacrificiul de faţă nu făcea decât să-i întărească Vânătorului convingerea că era cel mai iscusit şi mai valoros vânător din câţi au existat vreodată.

Pe drumul de întoarcere la camionetă, trecând printr-o zonă plină de

arbuşti şi puieţi, încetini şi examină locul pentru câteva secunde. Privind încrengătura de frunze şi ferigi cu nimic ieşită din comun, simţi un nou val de adrenalină, asemănător cu cel pe care îl resimţise în momentul uciderii cerbului. Dacă ar fi existat şi altcineva în apropierea lui, ar fi putut remarca o uşoară modificare a poziţiei înclinate a capului, precum şi subtila expresie de mulţumire ce tocmai îi apăruse pe chip. Însă era nevoie de un acut spirit de observaţie ca să-ţi dai seama că tufişul spre care se uita Vânătorul fusese deranjat de curând.

Dedesubtul păturii de pământ zăcea aşteptându-şi putrezirea trupul unei tinere care spusese că o cheamă Susan. Fata nu minţise. Ziarele scriseseră zeci de pagini referitoare la dispariţia lui Susan Walker şi, la ştiri, mama acesteia implorase cu lacrimi în ochi şi o numise „fetiţa mea".

Mulţumit, Vânătorul trecu pe lângă mormântul puţin adânc, păşind mândru şi maiestuos.

Se deschisese sezonul de vânătoare: el îşi începuse vânătoarea cu dreptul.

CAPITOLUL 5

Sâmbătă, telefonul sună de câteva ori şi Makedde tresări de fiecare dată la ţârâitul aparatului, ascultând emoţionată conversaţiile tatălui ei, până când se convingea că nu era Andy Flynn.

N-a sunat-o. Şi oricum, Mak nu ştia ce ar fi făcut în caz că o suna. Încă nu era pregătită să-i vorbească, dar curiozitatea o îndemna să facă exact contrariul.

Ce căuta în Quantico? Oare de ce o căutase?

La trei după-amiaza, tatăl ei primi un telefon de la Theresa. Aceasta îl anunţă că ea şi cu soţul ei, Ben, împreună cu micuţa Breanna, vor ajunge în mai puţin de o oră. Deşi fusese înştiinţată de vizita surorii sale, Mak nu prea avea chef s-o întâlnească. Imediat ce auzi scurta conversaţie dintre ei, dispăru în biroul tatălui şi se cufundă în studiul *Manualului de statistică şi diagnoză a tulburărilor mintale,* din paginile căruia nu-şi dezlipi privirea decât mult timp după ce auzi clopoţelul soneriei, treizeci de minute mai târziu.

*

— Makedde? Mak? strigă Les, ciocănind încet la uşa camerei de studiu.

— Da, tati.

Uşa se deschise scârţâind.

— A sosit sora ta, împreună cu Ben şi Breanna. Hai, vino şi salută-i, îi spuse el, privind-o perplex cum stătea cocoşată deasupra manualului gros de pe birou.

— Bine, îi răspunse ea, punând semnul de carte între pagini. Uitasem... Hai că vin imediat.

Când văzu că face primele mişcări pentru a se ridica, tatăl se întoarse spre fiica sa mai mică şi îi şopti ceva în genul „A ajuns un şoarece de bibliotecă...” sau ceva asemănător.

Nu se putea spune că Makedde nu-şi iubea sora. Ţinea foarte mult la ea. Numai că Theresa avea prostul obicei de a o enerva exact în momentele cele mai nepotrivite – iar acum Mak nu avea chef să suporte nici cea mai mică iritare. Nu ştia dacă această intoleranţă se datora lipsei somnului, ori asaltului hormonilor premenstrual! Vizita Theresei într-o astfel de perioadă putea fi riscantă, iar Mak nu s-ar fi simţit deloc bine dacă ar fi reacţionat nechibzuit.

Telefonul misterios pe care îl dăduse Andy nu o ajutase pe Makedde nici

să-şi schimbe starea de spirit, nici să se odihnească mai bine. Bărbatul ăla era aducător de belele, iar ea ştia foarte bine asta. Se gândi pentru o clipă dacă irascibilitatea nu se datora cumva lipsei activităţii sexuale. Nu, acesta era genul de afirmaţie ridicolă pe care ar putea s-o aprecieze numai prietena ei, Jaqui Reeves.

Eşti bine. Doar că trebuie să faci faţă sindromului premenstrual şi ai un doctorat de luat.

Şi-l îndepărtă pe Andy din minte şi porni pe holul mochetat al casei.

La cei un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri cât măsura în înălţime, Theresa era doar cu cinci centimetri mai scundă decât Mak şi avea aceeaşi înălţime ca şi mama lor. În vârstă de douăzeci şi trei de ani, Theresa era cu trei ani mai mică decât sora ei. Înfăţişarea atrăgătoare, uşor mai palidă, rareori machiată, reprezenta versiunea rotunjită a chipului lui Makedde. Părul blond-închis îi era drept din naştere şi prefera să-l poarte scurt, tăiat puţin deasupra umerilor.

Theresa era întotdeauna foarte conservatoare în alegerea vestimentaţiei şi, chiar dacă în familia lor nu fusese nimeni atras în mod special de religie, îmbrăcămintea i-ar fi putut permite oricând să participe la o slujbă religioasă. Mak însă credea că îi place să se sclifosească. Acum purta o bluză din bumbac, închisă până la gât şi o pereche de pantaloni largi, marca Eddie Bauer. O pereche similară de pantaloni îi dăruise şi tatălui lor.

Soţul ei, Ben, era un contabil simpatic şi prietenos, născut pe insula Vancouver şi care avea să-şi petreacă restul zilelor pe aceeaşi insulă. Nu prezenta caracteristicile unui comportament imprevizibil. Avea aceeaşi înălţime ca soţia lui, iar chipul lipsit de riduri nu arăta că împlinise deja douăzeci şi şase de ani. Purta o cămaşă ecosez azurie, de genul celor pe care Makedde îşi închipui că le poartă tinerii muncitori forestieri. Şi ea, tot marca Eddie Bauer. Părul îi era şaten. Mak bănuia totuşi că strălucirea şi netezimea părului provenea de la folosirea unei loţiuni cosmetice. Simţi imboldul de a-l răvăşi, deşi s-ar fi mulţumit să-i deranjeze chiar şi numai câteva şuviţe.

Tii! Ce m-o fi apucat?!

Pe parcursul îmbrăţişărilor, Mak se simţi încordată şi formală. Negativitatea de care dădea dovadă începuse s-o îngrijoreze. Oare ce era în neregulă cu ea? Să fi fost faptul că tatăl lor o privea pe sora ei ca pe o persoană extrem de raţională şi echilibrată? În definitiv, era căsătorită şi avea un copil. Nu de puţine ori, tatăl lor se arătase destul de neliniştit şi chiar nefericit în privinţa lui Makedde; în schimb, pe Theresa o privea întotdeauna ca pe fata lui cea mai statornică. Previzibil. Makedde era o fire care doar din politeţe putea fi considerată uşor „exuberantă" – pentru că mereu trebuia să plece pe undeva şi sfârşea prin a-şi face o mulţime de

probleme.

Theresa şi familia ei porniră spre salon, iar tatăl îi urmă la numai câţiva paşi. Încercând să-şi recapete calmul, Mak păstră o distanţă apreciabilă în spatele lor.

Oare se va găsi vreodată în ipostaza de a merge spre aceeaşi sufragerie, alături de soţul şi de copilul ei, în timp ce tatăl ei îi va privi zâmbind larg? Din câte se părea, asta nu avea să întâmple prea curând.

Pe când Mak avea numai douăzeci de ani, familia insistase să se mărite cu un băiat din localitate, pe nume George Purdy. Însă în ziua când a aflat că el o înşela, Mak l-a părăsit fără să mai stea pe gânduri, la una dintre casele de marcat ale supermarketului Safeway, unde îi aruncase inelul de logodnă direct într-o pungă plină de cutii cu lapte şi conserve cu mâncare de fasole.

*

Trei sferturi de oră mai târziu, după ce s-au uitat la poze cu bebeluşul Theresei – ceea ce însemna încă patruzeci şi cinci de minute în plus faţă de obicei –, sora ei schimbă firul discuţiei:

— Tati mi-a zis că nu te simţi bine.

Pentru a fi sigură de ţinta afirmaţiei, Mak clipi şi îşi ridică privirea dintr-un teanc de poze cu Breanna, îmbrăcată într-o rochiţă roz cu picăţele şi având în păr o fundiţă galbenă. Într-adevăr, comentariul îi era adresat chiar ei.

— Poftim?

— Am auzit că n-ai dormit toată noaptea şi te-ai plimbat de colo-colo.

— Suferă de insomnie, murmură Les de la adăpostul fotoliului în care stătea, situat în cealaltă parte a camerei, şi având ca pavăză albumul care o înfăţişa pe Breanna jucându-se cu o mingiuţă portocalie.

— Tati, nu sufăr de nicio insomnie, răspunse Mak. Doar că am uneori probleme cu somnul. Nu e mare lucru, continuă ea, gândindu-se că are să-l strângă de gât dacă va aduce în discuţie problema consilierii.

Theresa o ţinea pe Breanna pe genunchi şi o legăna încetişor. Copila îşi întoarse chipul adorabil spre Mak adresându-i un zâmbet irezistibil, un surâs copleşitor, căruia Mak nu-i putu rezista şi îi răspunse la fel. Breanna era, fără îndoială, foarte drăgălaşă. Căpşorul îi era încadrat de bucle albe, mătăsoase, şi cele două urechiuşe îi ieşeau puţin în afară. Gura îi semăna cu o cireaşă cărnoasă, iar ochii scrutători şi încrezători aveau culoarea şi necuprinsul cerului senin de vară.

— Când spui „am uneori probleme cu somnul”, nu *înseamnă* că suferi de insomnie? întrebă Theresa.

Zâmbetul lui Makedde dispăru subit. Nevenindu-i să creadă, îşi privi sora, care, de fapt, tocmai îşi începuse ofensiva.

— Nu înţeleg de ce insişti să-ţi iei blestematul ăla de doctorat, după coşmarul pe care l-ai trăit în Sidney – ca să nu mai amintesc de incidentul cu Stanley. Altceva n-ai găsit, decât psihologia judiciară? Nici nu-i de mirare că nu poţi dormi, dacă zi şi noapte citeşti numai despre psihopaţi şi violatori…

Surioară, loveşti sub centură.

Makedde simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Incidentul cu Stanley se petrecuse cu mulţi ani în urmă, iar individul era acum în închisoare. În plus, nu avea nimic de-a face cu lucrarea de doctorat la care lucra. Era o supoziţie lipsită de relevanţă. Şi, pe lângă toate astea, ce naiba însemna „blestematul ăla de doctorat”? Mak nu-şi sâcâise niciodată sora pe motivul că unica ei aspiraţie era să devină casnică. În schimb, Theresa ba aducea în discuţie ideea că ocupaţia de fotomodel nu e îndeajuns de „intelectuală”, ba se plângea că psihologia judiciară nu este o slujbă suficient de „plăcută”. Din câte se părea, Theresei îi plăcea să adopte o poziţie negativă, indiferent de direcţia pe care ar fi ales-o sora ei mai mare.

— Să ştiţi că în ultima vreme universitatea nu mai e deloc un loc sigur, mai cu seamă într-un campus atât de mare cum este UBC, continuă Theresa, adresându-şi comentariul tuturor celor prezenţi, de parcă ar fi avut de făcut un anunţ de interes general. Ştiţi ce-am auzit mai deunăzi? Una din trei studente au fost molestate sau hărţuite sexual! Vorbesc foarte serios – una din trei!

— Cred că în raportul pe care l-ai citit procentul era de una la şase, ceea ce este îndeajuns de şocant şi fără să exagerezi, răspunse Mak încet. Dar chiar şi aceste cifre au fost contestate, imediat după publicare.

— Bine, atunci una din şase, consimţi Theresa inspirând profund.

Oh, nu, încă nu şi-a terminat bazaconiile.

— Şi ce ziceţi de fata aia care a dispărut… cum o chema? Walker? Da, Susan Walker – era studentă la UBC şi locuia în campusul universităţii. De curând l-am văzut la ştiri pe logodnicul ei cerând oamenilor informaţii despre locul în care s-ar putea afla viitoarea lui soţie. Mama fetei plângea deprimată. Amândoi erau convinşi că fusese răpită. Nu-mi dau seama cum te poţi simţi în siguranţă acolo…

Nici să nu îndrăzneşti!

— *Mai ales* după tot ce-ai îndurat.

A îndrăznit.

Ben păstră tăcerea, dar nu şi Theresa.

— Ca să nu mai vorbesc despre *droguri.* Au fost fete care s-au trezit în paturile unor străini şi nici măcar nu şi-au amintit cum au ajuns acolo. Le-au sedus cu *Ropnol.* E curată nebunie.

— Te referi la Rohipnol, o corectă cu blândeţe Mak.

Sedativul, legal în şaizeci şi patru de ţări, era folosit pentru tratarea insomniei, anxietăţii, spasmelor şi întinderilor musculare, dar, fiind ilegal în Canada şi America, medicamentul ajungea şi în aceste ţări, pe căi ilegale. Makedde cunoştea bine aceste lucruri.

— Nici nu vreau să mă gândesc la genul de oameni care mişună acum prin campusuri...

Mak se holbă la zidul alb, neutru, de lângă ea. Dacă şi-ar fi încordat privirea, ar fi putut distinge urmele fine ale periei folosite de mama ei când văruise. Izbuti să blocheze acel glas familiar, în timp ce sora ei continua să-şi exprime opiniile în privinţa pericolelor din Vancouver, din campusul universităţii şi din viaţa lui Makedde în general. Mak ar fi vrut să-i spună să nu-l mai încurajeze pe tatăl lor să-şi facă şi mai multe griji decât avea, dar îşi ţinu gura. Insomnia îi răpise vitalitatea şi se simţea mult prea obosită ca să mai reacţioneze.

În speranţa că micuţa îi va insufla un dram de înţelepciune, Mak privi spre Breanna. Copila scruta camera cu ochii larg deschişi, îşi luă privirea dinspre buzele mamei şi o îndreptă către buzele bunicului, după care reveni la chipul mamei, poposi pe gulerul bluziţei ei, pentru ca într-un final să decidă să-l înşface între degeţele. Theresa îi îndepărtă cu tandreţe mânuţa şi continuă să turuie. Makedde urmărea mişcările buzelor surorii ei, fără să audă nimic.

Pradă unei migrene ce semăna cu pufăitul asurzitor al unui tren cu aburi, Mak se scuză şi plecă să înveţe, invocând termenul-limită al tezei de doctorat. Deschise manualul la capitolul *Tulburări de personalitate,* dar nu izbuti să ţină ochii deschişi cât să apuce să citească. În numai câteva clipe, îşi lăsă capul istovit pe carte şi aţipi agitată.

*

Mak se trezi puţin înainte de ora cinei, coborî şi porni de-a lungul holului, frecându-şi ochii şi adulmecând mireasma mâncării gătite. Intră în camera de zi, privi în direcţia mesei şi...

Ooh.

La masă stătea o femeie care conversa cu tatăl ei. Străina o privi în ochi, o salută simplu – „Bună, Makedde" – şi îşi împinse scaunul, ridicându-se şi întinzându-i mâna:

— Sunt Ann.

Dumnezeule, psihiatra.

Chipul îi era deschis şi inteligent, încadrat de păr roşcat, ondulat, tuns scurt şi elegant. Avea o constituţie robustă şi nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani. Nu era foarte înaltă. Purta pantaloni croiţi drept, o bluză largă şi simplă, iar ca singure bijuterii avea doi cercei cu perle mici.

Tenul fin, ochii mari şi căprui, precum şi zâmbetul electrizant, ca al Juliei Roberts, o făceau agreabilă.

— Mă bucur să vă cunosc, îi zise Mak strângându-i mâna.

— Şi eu, îi răspunse ea. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine.

Nici nu mă îndoiesc.

Ann îi citi din priviri expresia şi adăugă:

— Dar numai de bine, fireşte. Am auzit că eşti o studentă eminentă şi un fotomodel de succes.

Mak nu ştiu ce să-i răspundă. Nu putea spune că auzise multe despre ea, pentru că ar fi minţit. Seara trecută, tatăl ei spusese în mod indirect că această femeie era importantă pentru el, dar Mak fusese mult prea paranoică şi închisă în propria-i suferinţă ca să-i mai priceapă aluzia. Trecuse mult prea repede la defensivă.

Ce prostie din partea mea.

Mak se aşeză la masă. Totul fusese deja pregătit. Mâncarea era gata, tacâmurile şi farfuriile aranjate frumos, iar oaspeţii aşteptau răbdători...

— Îmi cer scuze că nu v-am ajutat la pregătirea mesei, dar m-a răpus oboseala, le explică Mak izbucnind într-un râs forţat imediat ce realiză faptul că era cât pe ce să redeschidă din neatenţie acelaşi subiect indezirabil. Mă voi ocupa însă de strângerea mesei, adăugă ea.

Mak îşi privi tatăl cum o servea pe noua lui prietenă cu orez, pui şi garnitură asortată de legume. Ann îi zâmbi scurt în clipa când îi mulţumi, iar Mak observă pe chipul tatălui o uşoară privire galeşă.

Uau!

Oare... mă înşel eu sau... chiar sunt interesaţi unul de celălalt?

Se uită pe furiş către inelarul lui Ann. Era gol. Aha! „A fost căsătorită cu sergentul Morgan", îi spusese tatăl seara trecută. *A fost.* Dar îşi păstrase totuşi numele de căsătorie. Când s-or fi petrecut toate astea?

— Şi... vizitaţi insula? întrebă Mak dezinteresată.

— Da. Am aici câţiva prieteni, însă locuiesc în Vancouver. La fel ca şi tine, după cum am auzit.

— Da. Eu stau în Kitsilano.

— Înseamnă că locuim aproape. Mă tem însă că nu am parte de-o zonă la fel de şic. În Kits e frumos.

— Şi mie îmi place.

— Eu prefer totuşi Victoria, interveni Theresa încărcându-şi furculiţa cu orez.

— Într-adevăr, e foarte frumos aici, în Oraşul Grădinilor, spuse Ann. Nu cred că suntem departe de Parcul Butchart, nu-i aşa? N-am mai fost acolo de ani de zile.

Les îşi ridică privirea:

— Mmm... Data viitoare când mai vii pe insulă, poate îl vizităm împreună.

Cuvintele răsunară puţin ciudat.

Tati, chiar ai curaj – eşti foarte îndrăzneţ, gândi Mak. *Ce mai stai, dă-i bătaie!*

— Mi-ar face plăcere.

Nu-mi vine să cred că asist cum tatăl meu îşi dă pur şi simplu întâlnire!

— Tati, puiul ţi-a ieşit de minune, interveni din nou Theresa, neatentă la nuanţele conversaţiei. Eu l-am învăţat să-l pregătească, adăugă ea mândră.

Tatăl îi zâmbi amabil.

— Fiul meu, Connor, a reuşit de curând să înveţe să-şi facă singur pâine prăjită, comentă Ann şi toţi izbucniră în râs. Acum îmi dau seama imediat când se satură de mâncarea proastă de la restaurantele last-food, pentru că vine acasă fără să sune şi îmi goleşte tot frigiderul...

Ţârâitul strident al telefonului strică momentul de suspans al unei eventuale glume.

Ah, nu. Nu acum.

— Eu nu răspund, se trezi Mak vorbind.

Apelul, răzbătând prin mai multe camere, se amplifică şi răsună asemeni unui cor în întreaga locuinţă. În căminul Vanderwall erau trei telefoane şi fiecare musafir îşi ridică privirea din farfurie, pentru a privi spre cel mai apropiat aparat – montat pe peretele din bucătărie. Toţi au avut aceeaşi reacţie, cu excepţia lui Les Vanderwall – care o privea fix pe Makedde.

— Nu răspund, zise ea. Acum tocmai luăm cina.

Mak era cel mai aproape de telefon. Din nefericire, moţăiala de după-amiază nu-i alungase durerea de cap, care se înteţea acum la fiecare ţârâit.

— Răspund eu, pentru numele lui Dumnezeu, zise Theresa, împingându-şi scaunul în spate.

În momentul în care se ridică, părul i se lăsă într-o parte, dar, imediat ce-şi îndreptă capul, şuviţele blonde reveniră perfect la locul lor.

— Nu răspunde, îi zise Mak, pe jumătate ridicată. Acum mâncăm.

Însă Theresa ajunsese deja la o întindere de braţ de telefon, bombănind ceva referitor la faptul că zgomotul putea s-o trezească pe Breanna.

Înşfăcă receptorul şi răspunse categorică:

— Alo? Casa Vanderwall.

Mak aşteptă. Inima îi bătea mult prea repede. Dacă era Andy, nu avea de gând să vorbească cu el. Nu în acel moment, când era de faţă toată familia... îndeosebi sora ei şi oaspetele tatălui ei.

— Nu, nu sunt Makedde, ci sora ei, Theresa. Cu cine vorbesc?

Urmă o pauză.

— *Andrew Flynn?* Ah, *serios?* Domnule detectiv, am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră. Sunaţi din Australia?

Mak sări din scaun.

— De la Academia FBI? Oh, *chiar* aşa? continuă Theresa, înflăcărată de curiozitate, schimbându-şi greutatea pe celălalt picior, aşezându-şi mâna în şold şi întorcându-se cu spatele la sufragerie.

Mak se apropie de bucătărie, alunecă pe linoleum şi îşi vântură braţele încercând să-i atragă atenţia surorii, căreia îi şopti mimând:

— Nu sunt aici... Nu sunt acasă!

— Vai, serios? Este *minunat...*

Theresa o auzi apropiindu-se şi-şi trecu iar greutatea pe celălalt picior, privind peste umăr şi ignorând mimica disperată a surorii ei.

— Ah, da, continuă Theresa. Uitaţi că a venit, adăugă ea grăbită, imediat ce-o văzu pe Mak lângă ea.

Era toată un zâmbet în momentul în care îi înmână receptorul, dar lui Makedde i se păru că surâsul soră-sii însemna mai degrabă un călduros „du-te naibii!"

Mak se opri chiar în spatele ei şi clătină din cap.

Ţinând câteva clipe receptorul suspendat în aer, Theresa îl duse din nou în dreptul gurii şi repetă:

— Da, Makedde e chiar lângă mine – v-o dau imediat, încheie Theresa, întinzându-i receptorul cu un zâmbet larg.

Deşteaptă mai eşti.

— Ah, bună.

— Makedde?

Acea voce cunoscută.

— Bună, Andy. Ce mai faci?

Linia era plină de interferenţe.

— Bine. Ţie cum îţi merge?

Accentul australian îi trezi emoţii profunde.

— Bine, mulţumesc.

De fapt, nu-s deloc bine.

Din pragul bucătăriei, Mak privi spre sufragerie. Ann era singurul oaspete îndeajuns de politicos să nu se holbeze la ea, aşa cum făceau toţi ceilalţi, mai ales Theresa, care stătea la numai câţiva paşi în apropiere, urmărind-o cu şi mai mare curiozitate.

— Aşteaptă puţin, să trec la alt telefon, îi spuse lui Andy. Te rog, vrei să închizi tu când ajung la celălalt telefon? i se adresă surorii ei, dându-i receptorul. Revin într-o secundă.

Mak alergă pe hol până în camera de studiu, închise uşa şi rămase în

picioare. Ridică receptorul întinzând şi răsucind firul aparatului. Nu voia să stea prea confortabil. Dar, între timp, până când Mak preluă apelul, sora ei reluase deja conversaţia:

— ...Serios? Şi cât o să staţi acolo? întreba Theresa.

— Mersi, interveni Mak. Gata, am preluat, mulţumesc.

— În acest caz, la revedere, domnule detectiv Flynn. Mă bucur de cunoştinţă.

Mak auzi clicul receptorului, dar mai ascultă pentru câteva momente, ca să fie sigură că Theresa nu trăgea cu urechea de la celălalt capăt al firului.

— Scuză-mă.

— Ah, nu face nimic. Sora ta e chiar simpatică.

— Mda.

Mak se sprijini de marginea biroului şi inspectă din priviri camera de studiu a tatălui ei. O fotografie ce amintea de perioada în care el absolvise Academia de Poliţie atârna frumos înrămată alături de o placă pe care îi erau lăudate meritele deosebite în cadrul forţelor poliţieneşti. De fiecare dată când vedea fotografia, Makedde zâmbea cu jumătate de gură. Tatăl ei arăta foarte tânăr şi energic, părul încă nu-i albise, iar chipul îi era fin şi cizelat.

— Mi-a zis tata că m-ai căutat ieri.

— Da, te-am sunat, dar nu ajunseseşi.

Aşa e, *însă de unde ştiai că voi fi aici?* Mak ştia că o astfel de întrebare ar fi sunat ciudat, drept pentru care se hotărî să nu i-o adreseze. Posibil să fi ghicit din întâmplare. Andy bănuise probabil că venea des în vizită, avea numărul de telefon al tatălui ei şi, evident, era logic să o sune acolo dacă dorea să vorbească cu ea. *Însă ce vrea să discute cu mine?*

Makedde întoarse spatele zidului plin de fotografii şi distincţii, aşezându-se cu faţa spre un raft plin cu şepci prăfuite, primite de la diverse departamente de poliţie de pe întreg continentul american. Scrută cu privirea câteva embleme brodate: Vancouver PD, Texas Polygraph Unit, Los Angeles Police Departament SWAT Team, Federal Bureau of Investigation...

Pe linia telefonică se instalase de ceva timp liniştea.

— A trecut ceva vreme, nu-i aşa? zise ea într-un final. Am înţeles că suni tocmai din Quantico. E destul de târziu în Virginia, nu?

— Da, e trecut de unsprezece. După cum i-am spus şi surorii tale, mă aflu aici la specializare.

— În cadrul Departamentului de Studii Comportamentale?

— Exact. Şeful poliţiei a aprobat crearea unui nou departament de investigatori criminalişti în New South Wales. Unul de talie mondială. Va fi constituit numai din profesionişti şi mi s-a oferit şansa să conduc una dintre echipele departamentului. Iar pe viitor este posibil să ajung chiar şeful

întregului departament.

Pentru o fracţiune de secundă, Mak trăi un neaşteptat val de furie, sentiment stârnit de faptul că Andy beneficia indirect de pe urma celui mai groaznic gen de violenţe şi tragedii. Ştia însă că nu era corect să simtă acest lucru şi îşi îndepărtă imediat gândurile din minte.

— Excelent, răspunse ea.

Accentul său australian, vocea lui – toate îi stârneau emoţii confuze. Se îndrăgostise de el, dar imediat după aceea îşi pierduse încrederea şi chiar ajunsese să-i fie frică de el. Îi salvase viaţa în Sidney, iar Mak nu suporta ideea de a rămâne îndatorată cuiva. Acest sentiment îi apărea de fiecare dată când se gândea la el, iar acum, auzindu-i glasul atât de aproape, îşi simţi pieptul umflându-se ca un balon şi devenind din ce în ce mai mare, cu fiecare respiraţie. Faptul că se culcaseră împreună înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Dar şi mai rău era că se gândea încă la perioada aceea.

— Ştii, acum nu pot vorbi. Tocmai luăm cina în familie, se scăpă ea, simţindu-se oarecum vinovată de felul în care i se adresă, deşi era perfect adevărat ce-i spusese.

— Ah, iartă-mă. Te las să mănânci.

— Nu, nu e neapărat necesar. Mie...

— Nu, serios, chiar îmi pare rău. Te rog, du-te la masă.

Se închisese ca o scoică. Mak ştia din proprie experienţă că nu-i era deloc greu să facă acest lucru.

Tăcere.

— Ăă... mersi de telefon, îi spuse ea.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu. Pa.

Makedde închise şi se holbă la telefon. Îşi simţi obrajii roşind şi ochii începură s-o usture. Numai pentru atât o sunase? O mai fi vrut să-i spună şi altceva? Un imbold de nestăvilit o îndemna să-l sune înapoi. Se aşeză pe scaunul tatălui ei şi îşi cuprinse chipul în palme. Ultimul lucru de care avea nevoie era să reînceapă să se gândească la Andy Flynn. Avea nevoie de linişte, iar acolo unde se afla nu putea în niciun caz să aibă parte de linişte.

*

Makedde bănuia că mâncarea avea să fie deja rece când se va întoarce ea la masă – şi nu se înşelă.

Patru perechi de ochi o ţintuiau curioşi în timp ce se aşeza, dar Mak nu scoase un cuvânt. Theresa deschise gura să vorbească, însă ceva din privirea lui Makedde o opri înainte să apuce să scoată un sunet. Când se hotărî din nou să vorbească, o făcu pentru a-i spune lui Ann totul despre Breanna.

Era perfect.

CAPITOLUL 6

— Domnule sergent, vă caută cineva, se auzi vocea poliţistului Perry, întrerupând un rar moment de linişte prin intermediul interfonului de pe birou. Pe linia patru.

Sergentul Grant Wilson, din cadrul Poliţiei Regale Canadiene Călare, oftă şi împinse deoparte teancul de hârţoage la care lucra.

— Bine, răspund, zise el, nesigur că Perry îi auzise sau nu confirmarea.

Ridică receptorul şi apăsă butonul al patrulea de sus, ce pâlpâia intermitent pe ultrasofisticatul aparat. Ar fi preferat să lucreze cu vechiul sistem telefonic. Era mult mai simplu.

— Wilson, spuse el.

— Salut, Grant, se auzi de la celălalt capăt al firului o voce familiară. Mike la telefon.

Îl recunoscuse şi fără să se prezinte.

— Bună, Mike.

El şi caporalul Michael Rose erau de multă vreme prieteni, în pofida faptului că Mike, la treizeci şi patru de ani ai săi, era cu zece ani mai tânăr decât Grant. Amândoi se descurcaseră foarte bine în cadrul Poliţiei Regale Canadiene Călare – RCMP. Locuiau în aceeaşi suburbie, iar soţiile lor erau şi ele bune prietene. Consoartele se întreţineau şi îşi găseau de lucru împreună atunci când soţii lor întârziau peste program, iar acest lucru era perfect pentru ambele familii. Fiica lui Grant, Cherrie, chiar îl plăcea pe Mike, dar între ei era o diferenţă de cincisprezece ani. El şi cu Mike mergeau la sală de trei ori pe săptămână şi se antrenau împreună, iar Grant, în ciuda faptului că fata lui nu îl considera la fel de drăguţ, era totuşi mândru că reuşise să-şi întreacă prietenul la ridicat greutăţi – deşi la o diferenţă de numai două kilograme şi jumătate.

— Ia zi, ce s-a întâmplat? întrebă Grant.

— Oh, fir-ar să fie. Avem o mică problemă.

Grant ridică o sprânceană.

— Ce e? întrebă el lăsându-se pe spătar şi începând să-şi deschidă şi să închidă pixul – obicei care o scotea din sărite pe Amanda –, un tic pe care avea grijă să nu-l aibă şi acasă. Iar îţi face frăţiorul probleme?

Clic-clic.

Evan, fratele lui Mike, era o adevărată pacoste. Într-o bună zi s-ar putea vedea nevoit să-l aresteze.

Clic-clic.

— Nu, nu-i vorba de el. Am primit o informaţie prin care am fost înştiinţaţi să verificăm traseul din Nahatlatch. Doi vânători ne-au spus că ogarul lor a început din senin să scurme la baza unor arbuşti şi a scos la iveală un trup ce pare a fi de om. Iniţial am crezut că e vorba de un animal mort, clar ne-am înşelat. Este o fiinţă umană. O femeie moartă.

Clic. Grant îşi opri mişcarea.

— O femeie?

— Da, aşa pare.

Grant reflectă pentru o clipă.

— Ia zi-mi, ai fost şi tu la faţa locului?

— Chiar acum am ajuns. Îi am cu mine pe Symmons şi pe Kent. Nu suntem departe de râu.

— Cum se prezintă situaţia?

— Nu-i bine deloc, Grant. Nu-mi dau seama ce ar fi putut căuta singură în sălbăticia asta, îmbrăcată atât de nepotrivit.

— Cum adică, îmbrăcată nepotrivit?

— Are pe ea un fel de bluziţă cu nasturi şi ceea ce pare un fel de fustă.

— Purta fustă?

— Da, şi ciorapi negri din nailon. Este absolut cert că nu avem de-a face cu un vânător rătăcit, ori cu o caiacistă care se antrena în apele năvalnice de munte.

Grant clătină din cap.

— Presupui că e o damă de stradă?

— Nu, nicidecum. E greu de spus, dar nu pare genul. Chiar şi cu vestimentaţia pe care şi-a ales-o, pare să fi fost o persoană destul de conservatoare. Arată mai degrabă ca o fată bisericoasă, ori ceva de genul ăsta.

— De când crezi că e acolo trupul?

— Nu de mult. Cu aproximaţie, cam de două zile. Pare destul de recent. Nu arată bine, dar este totuşi recent.

Grant încercă să nu facă niciun fel de presupuneri.

— Bine, Mike, plec chiar acum spre voi. Cred că voi ajunge acolo în cel mult o oră...

CAPITOLUL 7

Makedde Vanderwall alerga întotdeauna singură şi, deseori, numai după lăsarea întunericului. Nu exista nimic care să o înspăimânte atât încât să o convingă să-şi schimbe obiceiul. Iubea frumuseţea întunericului, furtunile cu tunete şi alergările solitare de la miezul nopţii.

Un tabiet care îl scotea din minţi pe tatăl ei.

De fiecare dată când vizita insula Vancouver, trebuia neapărat să facă o alergare în jurul lacurilor din împrejurimi. Timpul ei cel mai rapid pentru traseul de unsprezece kilometri dintre lacurile Elk şi Beaver era de patruzeci şi patru de minute – ceea ce nu era deloc rău pentru o persoană de înălţimea ei, având în vedere că cei mai buni alergători de cursă lungă sunt întotdeauna persoane mici de statură.

În timpul zilei alerga numai în compania playerului ei portabil, dar noaptea prefera liniştea şi siguranţa oferită de un mic spray cu piper. La ora aceea târzie, pădurile erau cufundate în beznă şi, totuşi, în loc să fie înfricoşată, Mak se simţea chiar protejată – de parcă întunericul o învăluia şi ocrotea într-o uriaşă pătură confortabilă. Cerul era limpede, luna şi stelele îi luminau traseul, drum pe care Makedde ar fi putut să-l străbată şi cu ochii închişi.

Prefera solitudinea nopţii, întrucât foarte puţini împătimiţi ai joggingului ieşeau să alerge la ore atât de târzii. Oricum, nu ajunsese acolo pentru a-şi face noi cunoştinţe, ori să discute cu prietenii pe marginea lacului, ci voia doar să alerge şi să-şi pună ordine în gânduri.

De ce m-a sunat Andy?

De ce oare nu reuşesc să mă înţeleg cu sora mea? O fi doar din vina mea? Să ne fie chiar atât de dificil?

Oare va fi Ann Morgan prietena tatălui meu?

Ann părea o tipă de treabă. Trecuseră deja doi ani de la moartea mamei şi era evident că tatăl ei se simţea singur. S-ar fi simţit mult mai fericit dacă ar fi avut pe cineva alături de el.

Continuând să alerge, Mak privi întinderea de apă care tremura uşor în lumina lunii. Posibil să fi fost şi anotimpul de vină, dar strălucirea portocalie a lunii ce atârna falnică deasupra lacului îi readuse brusc în memorie ziua de Halloween – acea sărbătoare magică pe care şi-o amintea perfect.

Mama, aplecându-se uşor deasupra mea, trezim du mă târziu în noapte…

Mama ei, Jane, în fiecare zi de 31 octombrie, după ce Makedde termina

orele de şcoală, îi dădea să mănânce şi o trimitea imediat în pat. Mak se cufunda numaidecât într-un somn profund, ştiind că se va trezi în ceea ce ea credea că este o nouă zi, dar care era de fapt noaptea de Halloween – „ziua" când în locul soarelui răsăreau de pretutindeni vârcolaci şi vrăjitoare ce rânjeau şi-i speriau pe toţi cei care le ieşeau în cale. Era o zi specială, când putea să-şi umple săculeţul făcut dintr-o faţă de pernă cu jeleurile şi fondantele de ciocolată primite în dar. Era o zi deosebită, când putea pretinde că este o fantomă şi umbla din uşă în uşă cu părinţii ei şi cu micuţa Theresa de mână, întâmpinaţi la tot pasul de fiinţe şi mai stranii: vampiri, strigoi şi extratereştri ce zâmbeau şi îi ofereau bomboane, fascinând-o cu fel de fel de trucuri.

Era o zi magică, o zi a nopţii.

*

Pe continent, sub lumina aceleiaşi luni strălucitoare, sergentul Grant Wilson din cadrul Poliţiei Regale se afla şi el într-o pădure şi încerca să descopere motivele uciderii lui Susan Walker – o tânără nu cu mult mai mare decât fiica lui, o fată căreia îi era frică de întuneric şi care, în cele din urmă, n-a avut nicio şansă de scăpare.

CAPITOLUL 8

Vânătorul şedea tăcut la măsuţa aflată într-unul din colţurile îndepărtate ale barului studenţesc. Într-o mână ţinea o bere, iar în cealaltă un ziar şi urmărea din priviri fiecare mişcare din încăpere.

Era un local frecventat mai ales de persoanele cu venituri mici, slab luminat şi mobilat cu scaune şi mese din lemn, mochetat cu o carpetă verde-maronie de prost gust. În stânga lui se întindea tejgheaua din lemn a barului. Era o noapte liniştită şi toate locurile de la bar erau goale. Companie nu-i ţinea decât chipul ca de nevăstuică al barmanului. Tânărul stătea aplecat pe tejghea şi lustruia încet şi plictisit un pahar, iar tuleiele nerase i se vedeau pe faţă ici şi colo.

Acel bar era locul său principal de vânătoare, în anotimpul potrivit – sezon care tocmai sosise. Era septembrie, începutul unui nou semestru, ceea ce echivala cu apariţia unei pepiniere proaspete de potenţiale ţinte – fete din întreaga ţară şi de peste hotare –, tinere isteţe, studente provocatoare ce caută să-şi croiască un drum în viaţă, dornice să-şi facă noi prieteni şi să aibă parte de distracţii şi aventuri.

Perfect.

Examină un grup de bărbaţi şi femei obişnuite ce jucau biliard în celălalt colţ al încăperii. Toţi purtau acelaşi soi de haine – blugi şi adidaşi sau ghete de drumeţie. Vânătorul îşi alesese cu grijă vestimentaţia şi se încadrase perfect în atmosfera localului. Însă nu-l interesa niciuna dintre femei.

Răbdare.

Localul se umplea încet cu clienţi, dar acest lucru nud deranja. Nu avea de ce să intre în panică. Întotdeauna prefera să vină mai devreme, să-şi ocupe un loc bun şi să se acomodeze treptat cu ambianţa ce devenea din ce în ce mai vie. Ştia să se facă invizibil şi putea să plece imediat ce simţea că începe să atragă asupra sa priviri indiscrete.

Ştia să ţină lucrurile sub control.

Vânătorul era isteţ şi cunoştea bine importanţa planificării. Avea la dispoziţie o serie de planuri suficient de adaptabile pentru a face faţă oricăror elemente imprevizibile şi nu acţiona decât dacă lucrurile decurgeau perfect. Învăţase această lecţie din proprie experienţă. Desigur, după capturarea prăzii, situaţia se schimba radical şi, odată ce izbândea, ştia că poate să facă orice doreşte.

O tânără i-a atras atenţia exact în momentul în care era cât pe ce să

renunţe. Ca şi cum ar fi captat un semnal radar, îşi ridică imediat capul şi o zări îndreptându-se către barman – brunetă, puţin cam scundă, banală dur deloc respingătoare. Tocurile pătrăţoase şi negre ale cizmuliţelor din piele erau lustruite frumos, purta blugi strâmţi, indigo, şi o jachetă cenuşie din lână – veşminte ce păreau să acopere un trup destul de atrăgător. Fata arăta cam nesigură de sine şi de locul unde se afla. Era un pic agitată. Acest lucru îl interesa cel mai mult. Îşi dădu numaidecât seama că avea de-a face cu o nouă studentă, care tocmai îşi începea primul semestru la universitate.

O posibilă victimă.

Îşi ridică uşor ziarul, pentru a-şi acoperi jumătatea inferioară a feţei şi o privi de la adăpostul ochelarilor cumpăraţi fără reţetă medicală. O urmări cum se opreşte la câţiva paşi de bar şi examinează nerăbdătoare încăperea, dar îşi coborî ochii în ziar imediat ce tânăra îşi îndreptă privirea spre el. Fără să acorde vreo atenţie ochelaristului din colţ, ea continuă să studieze barul. Se uită din nou la ea şi observă că ochii îi erau roşii şi puţin umflaţi.

Câteva clipe mai târziu, fata se apropie de barman şi îl întrebă de unde ar putea să dea un telefon. Vânătorului i se păru o întrebare interesantă, având în vedere faptul că la intrare se aflau o mulţime de aparate telefonice. Tânăra, evident, nu le băgase de seamă. Fusese probabil preocupată de altceva. Părea abătută.

Simţi brusc asaltul adrenalinei. Condiţiile păreau perfecte.

Abia ridicându-şi privirea din paharul pe care se tot încăpăţâna să-l lustruiască, barmanul, plictisit, îi arătă în direcţia ieşirii. Fata îi mulţumi politicoasă – fără un accent evident – şi plecă spre ieşire.

Vânătorul porni în urma ei, traversând încăperea neobservat, ţinându-şi o mână în buzunar şi capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi fost foarte obosit. Continuă să înainteze pe lângă perete, fără să atragă atenţia.

Toaletele erau în direcţia telefoanelor, iar el ştia că putea auzi conversaţia tinerei dacă asculta prin uşa toaletei pentru bărbaţi. Când dădu colţul, îşi ridică ochii şi aruncă o scurtă privire cu coada ochiului spre şirul de telefoane şi spre femeia care tocmai începuse să formeze un număr. Din fericire pentru el, toaleta era goală. Îşi apropie palmele de interiorul uşii şi îşi lipi urechea de planşeul gol al imitaţiei de lemn:

— Brian? Brian, dacă eşti acasă, ridică receptorul, o auzi el. Te rog, ridică odată. Urmă o pauză: *Te rooog.* O altă pauză: Am ajuns la bar şi te aştept. Pe unde umbli? Brian, să ştii...

Fata se opri şi oftă frustrată.

Vânătorul se uită pe furiş prin uşa întredeschisă şi o văzu cum aşază receptorul în furcă şi începe să se scotocească prin buzunarele blugilor după mărunţiş. Ca să ajungă la buzunarul din spate îşi ridică puţin jacheta,

suficient cât să-i permită să-i zărească albul pielii. Fata găsi în cele din urmă o fisă şi formă din nou numărul.

— Brian, tot eu sunt, Debbie... zise ea, privindu-şi ceasul şi ridicându-şi mâna în aer când văzu cât este ora. S-a făcut deja nouă fără douăzeci şi nu ştiu cât să mai aştept, dar... Glasul i se stinse. Hai, vino odată!

Vânătorul aşteptă până când fata aşeză receptorul în furcă şi se furişă în spatele ei.

— Debbie, tu eşti? Bănuiam eu că nu m-am înşelat...

*

Multe ore mai târziu, Debbie Melmeth se trezi într-o linişte tulburătoare, o tăcere atât de adâncă, încât îi dădea impresia că se înecase, încâlcită în alge, învăluită şi prinsă în apa ca de gheaţă a unui lac.

Nu se auzea nimic.

O respiraţie.

Era propria ei respiraţie, instabilă şi hârşâită. Deschise gura, să vadă dacă nu cumva îi intră apă. Nu intra. Nu se înecase. Nu murise.

Îşi întoarse capul într-o parte şi încercă să-şi ţină ochii deschişi. Era dezorientată. Avea un cumplit sentiment că lucrurile nu decurgeau bine şi nu ştia de ce. Tăcerea ce o înconjura era tulburător de străină. Dar chiar şi aşa, se chinui să-şi recapete cunoştinţa şi urechile ei începură să perceapă câteva sunete. Zgomotele erau slabe, misterioase – dar bine că existau totuşi.

Debbie nu ştia dacă să râdă ori să plângă. Se simţea ameţită şi mahmură. Îşi aminti doar că Brian nu venise la bar. Îl sunase, dar nu-l găsise acasă. Însă apăruse lângă ea un bărbat amabil, care intrase în vorbă cu ea. Băuse probabil foarte mult după aceea. Să-i fi făcut străinul cinste? Ceva era în neregulă. Îşi simţea mintea ca ameţită de băutură şi nu putea înţelege ce se întâmplase, dar ştia că era ceva în neregulă.

Încercă să se relaxeze şi să se concentreze asupra respiraţiei. Nu ştia de câtă vreme se afla în starea aceea, dar continuă să-şi asculte respiraţia, în timp ce mintea i se învârtea încet în cercuri şi capta semnalele confuze ale trupului – până când auzi un nou sunet.

Clinc.

Clinc-clinc.

Sunetele păreau să vină dintr-o altă cameră.

Ochii nu puteau vedea, dar izbuti să-şi dea seama că stătea într-un scaun, într-un fel de cămăruţă slab luminată. Mirosea ciudat, foarte neobişnuit.

Auzi din nou clinchetul şi luptă cu un val de greaţă. Simţi imboldul să râdă, dar din interior o cuprinse brusc un nor întunecat, uriaş, care o cufundă în beznă – inconştienţa îi întrerupse orice activitate.

Puţin mai târziu, încercă să vorbească. Simţea că e cineva lângă ea, cineva

care ştia ce păţise şi care putea să-i dea răspunsurile căutate. Se strădui să întrebe „Ce caut aici?" Îşi dădu toată silinţa să formeze corect propoziţia, pentru ca în final să rezulte un şir neclar de consoane şi vocale incoerente:

— Heeaaciii?

Izbucni fără să vrea într-un hohot de râs. Încercarea ridicolă de a se exprima i se păruse amuzantă pentru un moment. Dar nu era deloc amuzant. Nimic din ce i se întâmpla nu era comic. Atunci de ce izbucnise în râs? Trebuia să înceteze cu aiureala şi să se concentreze. Nu-şi putea mişca braţele şi picioarele – *Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mă pot mişca?* – şi simţea că mintea nu o mai ajuta nici ea. Parcă era o gelatină. Nu se mai îmbătase niciodată atât de rău. Cum de-a putut face una ca asta? Nu era în stare să-şi mişte membrele! Se simţea de parcă ar fi fost lipită de scaun.

Încercă să privească în jos. Ochii îi erau înceţoşaţi – nu mai funcţionau deloc bine –, dar observă totuşi de ce nu se putea mişca. Gleznele îi erau legate de scaun cu un fel de cătuşe metalice. Braţele îi erau prinse bine la spate şi – deşi nu le putea vedea – simţea că şi încheieturile mâinilor erau încătuşate.

Cineva îi făcuse această farsă, iar respectivul sau respectivii nu se aflau departe. Nu avea nici cea mai vagă idee cine, când, de ce sau cât de aproape erau, dar le simţea prezenţa şi încercă să le vorbească – de această dată mai puternic:

— Heeeaaa aa...?

Tulburată de neputinţa de a vorbi corect, se opri şi încercă din nou. *Ce se întâmplă aici?* Se strădui încă o dată, dar nu reuşi să îngaime decât un: „Hea hae iaaee?"

Se sforţă să privească în jur şi zări în acel moment o mulţime de animale: urşi, pume, lupi, vulpi, elani, cerbi şi căprioare – toate se holbau la ea şi arătau înspăimântător de reale. *Nu poate fi aievea. E imposibil.* Însă mai mult de-atât nu putea vedea.

Debbie ar fi vrut să-şi apere chipul de colţii fioroşi şi de ghearele sfâşietoare ale fiarelor. Voia să se protejeze, dar animalele păreau să o atace din toate direcţiile şi fata sucombă panicii. Se zbătu şi ţipă. Camera se învârti ameţitor şi podeaua din lemn se înălţă brusc şi o lovi în plină figură. În numai câteva clipe se văzu trântită într-o parte, îşi simţi obrazul presat de pardoseală, în timp ce corpul greu i se chircise chinuitor de incomod.

Duşumeaua începu să tremure sub paşii apăsaţi care se îndreptau spre ea. Se apropia cineva şi fata încercă să spună ceva, dar gura îi era strivită de podea, îşi mişcă inutil buzele şi zări cu coada ochiului un bărbat aplecându-se deasupra ei, moment în care se văzu ridicată de la podea cu tot cu scaun şi aşezată în acelaşi loc. Chipurile animalelor îşi arătau iarăşi colţii, de

această dată alături de chipul unui bărbat, aflat la mică distanţă deasupra ei. Privirea fetei se dublă, apoi imaginea deveni cvadruplă, dar se înjumătăţi numaidecât.

În acel moment îl recunoscu: era bărbatul care îi oferise ceva de băut – doar că, de această dată, tipul nu mai purta ochelari. El o adusese în starea în care se afla. O răpise. Dorea să ţipe, dar de pe buze nu-i ieşi decât un chicot distonant, un râs de exasperare, indus de medicamente şi tot atât de aproape de fericire cât este şi groaza.

CAPITOLUL 9

Sergentului Grant Wilson nu-i plăceau caii. În copilărie îşi scrântise singur piciorul, numai pentru a-i arăta tatălui său, şi el ofiţer în cadrul Poliţiei Regale, cât de mult îi displăceau caii. Mârţoaga familiei, Daisy, îl aruncase odată trei metri în aer, proiectându-l direct într-un copac.

Însă repulsia lui nu prea avea importanţă, deoarece, în general vorbind, membrii Poliţiei Regale Canadiene Călare îşi petreceau foarte puţin timp călare, mai precis în timpul unei defilări – renumita „Paradă Muzicală" la care asista şi Regina, dar la care el oricum nu participa. Nu, în locul acelor creaturi înalte, robuste şi imprevizibile, acum aveau la dispoziţie maşini puternice de poliţie şi, în plus, în această regiune a Canadei, jurisdicţia Poliţiei Regale cuprindea teritorii unde nu s-ar fi putut ajunge călare.

Grant căuta indicii în pădurea râului Nahatlatch. Era foarte frig, dar el străbătea codrii îmbrăcat într-un hanorac şi în celelalte piese vestimentare ale uniformei, luptându-se cu frigul ce-i pătrunsese până în măduva oaselor şi îi îngheţase parcă şi creierul.

Ajunsese din nou în locul unde fusese găsit trupul fetei. Zona era puternic luminată pentru echipa de criminalişti ce lucra la faţa locului. Aşa cum îi spusese şi Mike, tânăra era într-o stare jalnică, la care probabil contribuiseră şi fiarele care o dezgropaseră parţial. Împrejurimile fuseseră deja cercetate în amănunţime de mai multe ori, iar de-acum aria de căutare se mărise. Şi, ca un credul, Grant se lăsase ademenit să dea o mână de ajutor, când, de fapt, ar fi trebuit să fie acasă, alături de soţia lui. Avea nevoie de el. *Fir-ar să fie.* Îşi îndepărtă din minte gândurile referitoare la soţia lui suferindă şi se concentră la treaba pe care o avea de făcut.

În oraş, medicii legişti trebuie să fi terminat deja autopsia. Victima era tânără, o adolescentă. Acest fapt îl neliniştea şi mai mult pe Grant. Îşi aminti de fiica lui, dar nu voia să se gândească deloc la Cherrie, în timp ce trebuia să cutreiere pădurea şi să caute arma crimei.

Nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile. Din când în când se confruntaseră prin acele zone cu vânători ghinionişti. Le-au fost raportate câteva atacuri provocate de urşi, precum şi o împuşcătură accidentală. Dar nimic de genul ăsta. În orice caz, nimic de care Grant să-şi aducă aminte. Tânăra nu avusese niciun motiv să umble singură prin acele ţinuturi sălbatice.

Grant simţea că organismul nu-i mai poate rezista multă vreme în frigul

care îl înconjura. Se făcuse târziu, dar urmau să-şi reia căutările dimineaţă. Se întoarse şi porni în direcţia lui Mike, mişcându-şi lanterna înainte şi înapoi, în ritmul paşilor. Solul pădurii era denivelat şi înţesat de rădăcini ieşite din pământ şi plante târâtoare. Îşi croi drum spre una din poieniţe şi privi în jurul său. Caporalul Michael Rose discuta cu unul dintre poliţişti şi gesticula energic. Văzându-şi prietenul apropiindu-se, Mike îşi îndreptă privirea spre el, încheie conversaţia şi-i veni în întâmpinare.

— Nu crezi că ar cam trebui să ne facem bagajele? întrebă el.

— Ba da, răspunse Grant. Parcă mi-ai ghicit gândurile. O să ne îmbolnăvim toţi oamenii dacă îi mai ţinem mult pe aici.

— Mâine, pe lumină, pregătim o nouă echipă de căutare şi îi punem pe toţi la treabă.

— Da.

Un lătrat puternic le-a atras imediat atenţia şi ei şi-au întors simultan capetele, privind în direcţia sursei. O voce răzbi prin întuneric, iar printre copacii din faţă pâlpâi lumina unei lanterne.

— Sergent!

Grant o luă la fugă, însoţit în dreapta de Mike.

Era Symmons, alături de unul dintre dresorii de câini, la o distanţă apreciabilă de râu.

— Am găsit oase! strigă el. Am dat peste câteva oase.

Oase? se întrebară din priviri Grant şi Mike, fără să se oprească din alergare. Puteau să aparţină unui animal... o căprioară, de exemplu. Da, mai degrabă despre asta era vorba. Însă lătratul interminabil continuă din ce în ce mai strident. Câinele îşi făcea din plin datoria.

— Sunt de om? întrebă Grant imediat ce şi-au făcut apariţia din spatele copacilor.

— Staţi puţin... da, aşa se pare. Ella parcă a turbat, răspunse Symmons cu răsuflarea tăiată, deşi Mike şi Grant fuseseră cei care sprintaseră până acolo.

Ella continua să latre, învârtindu-se agitată în jurul locului şi hămăind iritată.

— Bravo, fetiţă, bravo, Ella, îi zise dresorul încercând s-o liniştească. Foarte bine, fetiţă! continuă el, apoi se întoarse spre ei: Da, e clar că a găsit ceva.

La câţiva paşi mai încolo, un os lat ieşea din pământ, dezgolit de carne. Însă putea fi orice. Grant era puţin dezamăgit, mai ales după o alergare atât de epuizantă. Dar, totodată, se simţea întrucâtva uşurat.

Doi membri ai echipei de criminalişti îl urmaseră la mică distanţă în spate.

— Să vedem despre ce-i vorba, zise unul dintre ei, apropiindu-se.

— Este posibil să fi găsit un... începu Mike să presupună, oprindu-se brusc în momentul când cineva lumină cu lanterna porţiunea de pământ din jurul osului pe care-l văzuse iniţial Grant.

Fasciculul luminos le dezvălui în mod evident o cutie toracică ieşită parţial din pământ şi dintre ferigi şi care nu ar fi putut aparţine decât unei fiinţe umane – bineînţeles, dacă nu cumva cerbii locului începuseră să poarte bluze.

— Aduceţi câteva reflectoare şi aici! strigă unul din cei doi criminalişti. Se pare că am găsit un al doilea cadavru.

CAPITOLUL 10

Seara, Makedde se simţi în sfârşit relaxată. Se ghemuise pe canapeaua din apartamentul modest pe care îl avea în Vancouver, ţinând în mâini un exemplar de mult epuizat al lucrării *Psihopatia – Teorie şi studii,* de dr. Robert D. Hare.

Ce şi-ar mai putea dori o fată?

Voia să aprofundeze subiectul dezbătut la conferinţa despre psihopatie din ziua următoare. Deşi cartea fusese publicată în 1970, când ea nici nu se născuse, considera totuşi că îi poate oferi cunoştinţe interesante şi complementare cercetărilor avangardiste pe care le va auzi pe parcursul conferinţei în următoarele zile. Cunoştea bine lucrarea lui Hervey Cleckley, *Masca sănătăţii,* şi citise de câteva ori binecunoscutul volum al dr. Hare *Lipsiţi de conştiinţă: lumea tulburătoare a psihopaţilor din jurul nostru,* dar în ultimele luni avusese un apetit insaţiabil pentru noi informaţii în acest domeniu.

…În timpul perioadelor de relaxare şi stimulare iritantă, tiparul activităţilor adrenergice (sistemul nervos simpatic) şi colinergice (parasimpatic) este identic la subiecţii normali, cât şi la cei nevrotici…

Pe măsuţa de cafea din dreptul ei aştepta un castron pe jumătate plin cu paste.

Îi orice caz, imediat după încheierea stimulării, activităţile involuntare sau neurovegetative în cazul subiecţilor normali psihic…

Telefonul ţârâi şi îi întrerupse concentrarea. Makedde porni spre aparat şi, fiind destul de sigură cine o sună, ridică receptorul fără să-şi dezlipească privirea de pe pagină.

— Bună, tati, ce mai faci? întrebă ea.

— Sunt bine. Tu?

— Şi eu sunt bine, mersi de întrebare, îi răspunse ea, citind o nouă propoziţie:

Experienţele recent revizuite de Malmö (1966) confirmă ipoteza lui Rubin…

— Cum te mai simţi? o întrebă tatăl.

În psihopatie, importanţa teoriei lui Rubin relevă faptul că anumite caracteristici prezentate de psihopaţi sunt mai mult sau mai puţin contrare acelora manifestate de persoanele nevrotice…

— Dormi bine? continuă el, ridicând de această dată vocea şi indicându-i clar faptul că-şi dăduse seama că nu-i acordă deplină atenţie, moment în care Mak îşi luă ochii din carte.

— Hmmm, de somn vorbeşti? răspunse Mak, încruntându-şi sprâncenele şi privind spre tavan, în semn că încearcă să înţeleagă – deşi martore la prestaţia ei lamentabilă nu erau decât plantele din cameră. Ah, da, bineînţeles. Dar ai început deja să exagerezi.

— Makedde…

Imediat ce-l auzi ridicând uşor glasul, Mak îşi îndepărtă receptorul de ureche, îndoi cu cealaltă mână colţul paginii şi îşi aşeză cartea în poală.

— Tati, îi spuse într-un final, linişteşte-te. Sunt bine şi dorm perfect, continuă ea, minţind aproape perfect.

— Pe cine crezi că păcăleşti? întrebă el. Ann crede că te poate ajuta. Ştie aproape totul referitor la aceste probleme. Mi-a zis că i-ar face mare plăcere să discute cu tine pe această temă sau, dacă preferi, să-ţi recomande pe altcineva.

— Oh, serios?

— Părerea mea este că ar trebui să discuţi cu ea, îi sugeră tatăl.

— Ah, da? Te rog, zi-mi şi mie, de cât timp este divorţată? îl întrebă Mak.

Urmă o scurtă pauză.

— Presupun că de câţiva ani.

Bingo.

— Dar ce-are-a face asta cu discuţia noastră? continuă tatăl.

— Nimic, îi răspunse Mak, întrebându-se cât de mult îl interesa Ann pe tatăl ei. Doar că am văzut cum te uitai la ea. Tati, îmi place. E drăguţă.

— Bun. Atunci poate te răzgândeşti şi îi accepţi oferta. M-a rugat să-ţi dau numărul ei de telefon, pentru orice eventualitate.

— Bine, zi-l.

Tatăl îi dădu numărul şi Mak îl notă conştiincioasă, fără să aibă nici cea mai mică intenţie de a o suna.

— Şi mai e ceva. Ai primit un nou mesaj din partea detectivului Flynn.

— De la Andy?

Ah, fir-ar să fie.

— Ţi-a lăsat un număr de telefon şi m-a rugat să-ţi spun să-l suni în

Quantico. Cred că i-a fost teamă să-mi ceară numărul tău de acasă. Mi-a zis să-ţi transmit că stă acolo numai până mâine după-amiază.

— Bine, mersi.

După ce notă numărul, Mak puse receptorul în furcă şi se holbă la tastele telefonului. Hârtia pe care o ţinea între degete conţinea numerele de telefon a doua persoane cu care nu voia să vorbească. O discuţie purtată cu oricare dintre ei n-ar fi făcut decât să deschidă o veritabilă cutie a Pandorei.

Oricum, era prea târziu să-l sune pe Andy în Virginia. Va lăsa pe mâine.

Sau, cine ştie?

*

Noaptea, Makedde visă numai psihiatri, agenţi FBI şi psihopaţi. Dar şi pe diavol. Cu numai câteva clipe înainte să se trezească ţipând, diavolul o săgetase din ochi cu văpăi de foc şi Makedde – îmbrăcată în uniforma de poliţie a tatălui ei – căzuse pe spate, cu mâinile ca paralizate pe pistol. Chiar sub ochii ei, demonul curmă încă o dată viaţa mamei ei.

Ceasul arăta ora 3:00 a.m.

După aceea n-a mai putut adormi.

CAPITOLUL 11

Harold G. Gosper, doctor în filosofie şi profesor de psihologie socială, sosi la opt şi jumătate la Universitatea British Columbia şi se aşeză pe unul dintre scaunele din spate din sala de festivităţi. Purta jacheta lui preferată, verde-închis, pe care o asortase cu pantaloni din catifea reiată şi o cămaşă mov, deschisă la gât. În timp ce răzuia o picătură de pastă de dinţi ce-i căzuse pe pantaloni, îşi aminti vag de protestele soţiei înainte să plece de acasă, reproşându-i faptul că se îmbrăca de patru zile cu aceleaşi haine. Dar nu avea nicio importanţă. În ultimele zile de-abia dacă îi adresase un cuvânt şi observaţiile ei chiar nu-l interesau.

Umezi pata cu puţină salivă şi, mulţumit de rezultat, îşi retrase mâna şi îşi trecu uşor palma peste păr. Se aşeză mai comod în scaunul rigid din plastic şi îşi umezi buzele. Profesorul Gosper alesese special un loc în colţul cel mai îndepărtat al sălii, astfel încât să poată pleca fără să atragă atenţia imediat ce atmosfera ar fi devenit plictisitoare. În dreapta erau două uşi masive, iar poziţia avantajoasă în care se afla îi oferea o viziune de ansamblu asupra sălii şi ocupanţilor acesteia. Îi plăcea să observe comportamentul oamenilor – în mod cert, mult mai mult decât să participe la conferinţe de psihologie. Interesul său îl reprezenta psihologia socială, nu cea judiciară, şi nu prea avea timp pentru „psihopatie" şi pentru teoriile doctorului Hare privitoare la mintea psihopată.

Într-adevăr, dr. Hare obţinuse multe premii şi medalii onorifice, realizase o serie de documentare deosebite, iar metodologia de evaluare creată de el (PCL) fusese deja acceptată pe scară largă drept unul dintre instrumentele de diagnosticare a psihopatiei. Gosper cunoştea foarte bine aceste lucruri. Apoi, bineînţeles, mai era şi binecunoscuta sa carte, *Lipsiţi de conştiinţă: lumea tulburătoare a psihopaţilor din jurul nostru.* De asta nici că ar fi putut uita. Dar chiar şi aşa, Gosper accepta cu greu statutul de expert infailibil pe care şi-l dobândise Hare.

În sinea lui era convins că această animozitate nu avea nimic de-a face cu faptul că îi respinsese de multe ori propriul manuscris.

Să participe oare la conferinţă vreunul dintre editorii profesorului Hare?

Încrucişându-şi braţele, Gosper se lăsă pe spătar şi observă cum sala se umplea încet-încet. Mai mulţi poliţişti în uniforme au intrat aliniaţi, evitând să-şi pună în piept ecusoanele cu nume oferite la intrare, deşi însemnele îi trădau şi arătau că făceau parte din poliţia oraşului Vancouver. Adunându-

se într-un grup omogen, au pornit cu toţii spre mesele lungi, pline cu brioşe daneze şi gogoşi glazurate în ciocolată. Observând că produsele erau acoperite cu folie de plastic, şi-au îndreptat direcţia spre cafea şi au sfârşit prin a se învârti în jurul cafetierelor, ţinându-şi în mâini cănile goale din polistiren expandat. Mult aşteptata doză de cafeina nu era încă pregătită. Din câte se părea, trebuiau să aştepte până la ora nouă.

Îmbrăcaţi în blugi şi cu adidaşi, câţiva studenţi s-au oprit şi au început să converseze cu absolvenţii care lucrau ca voluntari şi împărţeau la intrare ecusoane şi broşuri. Doi bărbaţi – pe care Gosper îi bănuia că sunt poliţişti sau agenţi federali îmbrăcaţi în haine civile – s-au sprijinit de cuierul lung din spatele sălii şi au început să discute gesticulând însufleţiţi.

Pe măsură ce participanţii îşi alegeau locurile, în sală au început să se formeze tot mai multe bisericuţe: studenţii avizi de informaţii şi prietenii celor care urmau să ia cuvântul s-au aşezat în grupuri pe rândurile din faţă, iar poliţiştii şi ofiţerii Poliţiei Regale au ales scaunele din spate, constituindu-se în mici tabere izolate, în vreme ce studenţii de la psihologie, înarmaţi cu rucsacuri şi carneţele, au umplut toate locurile din mijloc.

Un tânăr îmbrăcat în pantaloni de stradă şi cămaşă albă apretată se apropie şi se aşează la două scaune distanţă de profesorul Gosper. Profesorul observă că străinul îşi cumpărase propria cafea de la Starbucks.

Sala se umpluse pe jumătate şi încă mai veneau oameni. Printre toţi studenţii şi poliţiştii prezenţi în sală nu era nimeni care să arate ca un editor. Conferenţiarii încă nu sosiseră. Gosper însă continua să observe.

În jurul orei nouă fără zece îşi făcu apariţia o studentă care îi atrase imediat atenţia. Era înaltă şi foarte atrăgătoare, trăsături pe care le-au remarcat pentru câteva clipe mai mulţi bărbaţi din sală, după care şi-au reluat conversaţiile. Fata părea să nu bage de seamă privirile celor din jur. Îşi purta părul blond drept şi lăsat pe umeri; era îmbrăcată în pantaloni negri, pulover cu guler colant, de culoarea caramelelor englezeşti, şi era încălţată cu ghete. Nu avea nicio bijuterie. Simţul vestimentar sau poate calitatea hainelor o deosebeau cert de studenţii obişnuiţi.

Gosper o cunoştea. Era Makedde Vanderwall. *Are un nume tare ciudat,* gândi el. Se întrebase adeseori care era proveniența acestui nume de botez – Makedde? Să fi fost irlandez? Sau poate galez? Avea trăsături scandinave, dar Gosper nu auzise niciun nume scandinav cât de cât asemănător. De fapt, singurul prenume întrucâtva similar era termenul nipon „Makaira", ce însemna fericire. Iar numele de familie – Vanderwall – era cert de origine olandeză.

Profesorul Gosper ştia că era foarte inteligentă şi creativă; aflase că lucra uneori ca fotomodel şi manechin; precum şi că se specializase în psihologie

judiciară şi urma în curând să-şi susţină teza de doctorat pe subiectul factorilor sau variabilelor ce influenţează credibilitatea depoziţiilor martorilor oculari. De asemenea, ştia că manifestase în ultima vreme un interes aparte în sfera psihopatiei şi era convins că avea să participe la această conferinţă.

În cel de-al doilea an universitar, Makedde participase la cursul nr. 203 al profesorului Gosper, *Introducere în psihologia individuală şi socială,* însă profesorul o remarcase abia de curând. Spre deosebire de alte persoane din campusul universitar, nu era atras de calităţile ei fizice indiscutabile, ci interesul îi era unul pur profesional. Avea motivele lui să creadă că, din punct de vedere psihologic, se putea dovedi un subiect extrem de edificator. La începutul anului, auzise de la unul dintre profesorii universitari despre incidentul petrecut în Australia în perioada vacanţei de vară, când tânăra fusese implicată într-un caz senzaţional de crimă. Din câte se zvonea, fata fusese răpită de un ucigaş în serie şi supravieţuise numai datorită poliţiştilor, care au năvălit în cameră şi au salvat-o în ultima clipă. A fost unica supravieţuitoare dintr-o serie neîntreruptă de zece victime.

Odată întoarsă în Canada, Makedde îşi dăduse toată silinţa să păstreze secret incidentul. Izolarea geografică a continentului australian o ajutase în acest sens, fără a mai pune la socoteală faptul că legile canadiene referitoare la mass-media interzic dezvăluirea numelor victimelor care au supravieţuit atacurilor criminale, aşa cum păţise şi ea. Deşi era foarte dificil să ţină multă vreme sub tăcere o atare ştire senzaţională, nu putea să nu admită că fata se descurcase remarcabil în acest sens.

Profesorul Gosper îşi dorea foarte mult să discute la un moment dat cu ea şi să-i pună întrebări pe tema experienţei trăite. Ar fi vrut s-o supună şi la câteva teste: Inventarul multifazic de personalitate Minnesota (MMPI), Testul de apercepţie tematică (TAT), Testul de apercepţie a durerii şi Tehnicile Holtzman de interpretare a petelor de cerneală, după care să continue poate cu Inventarul de depresie Beck (BDI) şi Inventarul de anxietate Beck (BAI) – în funcţie de cum va vedea că se comportă.

Ce se întâmplase de fapt? Cât de mult şi-ar fi putut aminti? Cum făcea faţă amintirilor? Cât de mult o schimbase acea experienţă şi în ce măsură îi alterase modul de percepţie a lumii înconjurătoare? Cât de exactă îi va fi depoziţia ca martor ocular, având în vedere coşmarul prin care a trecut? Încerca oare aprofundarea *acestui* subiect în teza ei?

Profesorul Gosper spera să publice în exclusivitate o expunere a zbuciumului fetei şi să-şi prezinte constatările în revistele de specialitate, ori poate chiar într-un roman bazat pe fapte reale. Îi trimisese deja câteva bileţele prin care o ruga să-l contacteze, dar ea le ignorase. Se pare că

femeile de genul ei sunt convinse că bărbaţii nu urmăresc decât să se culce cu ele.

Makedde înaintă spre el şi, deodată, îşi schimbă direcţia şi porni spre un alt rând de scaune. Nu putea fi sigur, dar era posibil să-l fi zărit. *Fir-ar să fie!* – se distanţase deja la cel puţin douăsprezece rânduri. Continuă s-o observe cum îşi aşază pe scaun o gentuţă de umăr, din care scoate un carneţel şi un pix. Pantalonii îi veneau perfect, iar culoarea de caramel a bluzei se asorta de minune cu părul ei blond. Era o tânără foarte atrăgătoare.

Observă cum tânărul de pe scaunul de lângă el o examinează îndelung.

— Să te fereşti din calea ei, îi zise Gosper.

Tânărul se întoarse şi îi zâmbi prietenește. Era un bărbat drăguţ, aflat probabil în pragul vârstei de treizeci de ani.

— De ce? întrebă străinul.

— E Prinţesa Gheţii şi e mult prea complicată, îi răspunse Gosper. Altfel spus, îi seamănă leit Caterinei din *îmblânzirea Scorpiei,* adăugă el foarte satisfăcut de comparaţie.

Bărbatul râse.

— Bună caracterizare, răspunse el, îndreptându-şi din nou privirea spre Makedde, gest pe care îl imită şi Gosper.

Când tânăra începu să caute în geantă, bărbatul îşi luă privirea dinspre obiectul admiraţiei sale şi se întoarse către profesor.

— Eu sunt Roy Blake, mă bucur de cunoştinţă, zise el, dând mâna cu profesorul.

— Harold Gosper, profesor de psihologie socială.

Gosper nu-şi amintea să-l fi văzut pe Roy printre studenţii universităţii şi nici nu părea să fi venit ca invitat de la vreuna din celelalte universităţi ale provinciei. Era mult prea îngrijit îmbrăcat. Posibil să fie vreun poliţist în haine civile, conchise Gosper.

— Am început de curând să lucrez în cadrul securităţii campusului, îi răspunse acesta, clarificându-i nedumerirea înainte ca profesorul să apuce să-l întrebe cu ce se ocupă.

— Serios? Foarte interesant.

Conducerea universităţii hotărâse întărirea pazei instituţiei, dar, după părerea lui Gosper, nu era decât o mişcare politică, menită să mai liniştească îngrijorarea oamenilor.

— Este îngrozitor faptul că a dispărut studenta aceea, Walker.

— Da, consimţi bărbatul. Incidentul ăsta i-a băgat pe toţi în sperieţi şi, în plus, a mai apărut şi raportul...

— Ah, raportul referitor la agresiunile din campus? interveni Gosper. Într-adevăr, au amplificat datele şi le-au publicat în toate ziarele, chiar pe

prima pagină. Au exagerat îngrozitor, continuă el dând dezaprobator din cap. Cifrele sunt complet disproporţionate, pentru că au pus laolaltă hărţuirile sexuale, tentativele de viol şi aşa mai departe, prezentându-le într-un pachet cât se poate de repulsiv şi făcându-ne să arătăm în ochii lumii ca nişte barbari care prind femeile lovindu-le în cap cu bâta şi apoi le târăsc în peşteră trăgându-le de păr. Campusul nostru este la fel ele sigur ca toate celelalte, dacă nu chiar mai sigur decât majoritatea.

Îndreptându-şi privirea spre interlocutorul său, Gosper îl văzu pe agentul de pază dând absent din cap şi privind fascinat în direcţia lui Makedde.

— Nici nu mă îndoiesc, răspunse el. Sunt convins că aşa este.

CAPITOLUL 12

Sergentul Grant Wilson ura telefoanele mobile. Decât să aibă asupra lui un astfel de aparat, ar fi preferat să poarte la el un pager, un aparat vechi de emisie-recepţie sau chiar o miniantenă satelit. Era convins că aceste dispozitive îi vor provoca o tumoare la creier, dar fiica sa, Cherrie, îi ceruse răspicat să renunţe la luddism[2] şi, într-adevăr, observase că în momentele critice chiar avea nevoie de-o astfel de ustensilă.

Păcătosul ăla de aparat îşi găsi să sune exact în momentul când ieşea de la McDonald's, ţinând în mâini o tăviţă din plastic expandat, pe care transporta cu grijă o brioşă, crochete de cartofi şi un pahar mare de Coca-Cola.

— Fir-ar al naibii... bombăni el, iuţind pasul spre maşină, unde intenţiona să-şi aşeze pe capotă micul dejun şi apoi să răspundă cât mai repede la telefonul aflat într-unul din buzunare.

Nu vedea ca semn bun apelurile primite pe celular, îndeosebi cele de dimineaţă. Bănuia ori că Amanda avea o problemă, ori Mike avea să-i dea o veste teribilă.

— Wilson, răspunse el îmbufnat, la cel de-al şaselea apel.

— Grant... am mai descoperit un trup, se auzi de la celălalt capăt al firului glasul lui Mike.

Grant închise ochii şi se sprijini cu toată greutatea pe aripa maşinii, balansând vehiculul şi fiind cât pe ce să verse paharul plin cu suc.

— Dumnezeule! exclamă el, expirând şi producând un sunet deranjant în receptor. Mike, aşteaptă puţin. Urc chiar acum în maşină.

Grant îşi ţinu cu umărul telefonul la ureche şi începu să caute a doua oară prin buzunare, de această dată după cheile de la maşină. Imediat ce descuie portiera, urcă şi întrebă fără să vrea să afle cu adevărat răspunsul:

— În acelaşi loc?

— Ei bine, nu chiar acolo, dar în apropiere. La vreo două sute de metri. Este tot femeie.

— Tot femeie, repetă sergentul Wilson, oprindu-şi pentru o clipă ochii asupra micii fotografii laminate, fixate în bordul vehiculului şi care îi înfăţişa pe el şi pe soţia sa, Amanda, instantaneu luat cu numai câţiva ani în urmă, înainte ca ea să se îmbolnăvească.

— A fost găsită de câini, îi spuse Mike. N-are mai mult de câteva

---

[2] Luddism: mişcare de anvergură a muncitorilor englezi (sec. XVIII-XIX) împotriva sistemului capitalist, manifestată prin distrugerea maşinilor (n.tr.).

săptămâni, ceea ce o plasează înaintea primei descoperite, Walker, dar mult după cealaltă victimă necunoscută.

— Nu i-aţi stabilit identitatea?

— Nu purta cine ştie ce îmbrăcăminte, având în vedere vremea din ultimul timp. Doar blugi şi un tricou. Nu i-am găsit nimic în buzunare, dar te asigur că arată groaznic.

— Îmi dau seama, răspunse Grant. Din momentul descoperirii lui Susan Walker, mai găsiseră două cadavre. Oare câte or mai fi pe acolo? Avem nevoie de un expert, bombăni el.

— Ce? întrebă Mike.

— Am zis că avem nevoie de un profesionist. Presimt că ne aşteaptă vremuri grele.

CAPITOLUL 13

Makedde deşurubă căpăcelul unei sticluţe cu Visine şi îşi lăsă capul pe spate. Ridică flaconul transparent deasupra unui ochi şi – *pic* – repetă operaţia la celălalt, moment în care globii oculari uscaţi şi usturători îi acceptară recunoscători lichidul binefăcător.

Trebuie să dorm. Am nevoie de somn.

Voia să fie foarte atentă la conferinţă şi se învinovăţea amarnic pentru că nu reuşise să se odihnească aşa cum trebuia noaptea trecută. Acum nu mai avea timp pentru aşa ceva – trebuia să apeleze încă o dată la statornica şi tonifianta cafeină.

— Vă rog, puţină atenţie…

Mak îşi ridică privirea. Liz Sharron, una dintre asistentele dr. Hare, se postase la pupitrul din faţa camerei şi începuse să vorbească la microfon. Ea avusese în grijă organizarea unei părţi a conferinţei. Zâmbea şi, în timp ce vorbea, şuviţele părului roşcat prins în coc săltau şi tremurau vizibil.

— Dr. Hare şi ceilalţi conferenţiari vor întârzia câteva minute. Ştiţi, traficul! îi anunţă ea dându-şi ochii peste cap, cu umorul ei obişnuit. Îi aşteptăm să sosească în aproximativ douăzeci de minute. Ne cerem scuze pentru această întârziere.

Excelent, pauză de cafea, hotărî Makedde. Când se ridică, una dintre tălpile ghetelor negre n-a mai vrut să se dezlipească de pe mochetă. În şanţurile cauciucate ale tălpii se lipise o substanţă cleioasă.

Ce n-ai…?

În apropierea ei, Habib, unul dintre absolvenţii universităţii, privi spre picioarele ei şi, când Mak îşi ridică hotărâtă gheata, exclamă dezgustat *„Îîh”.* Când trecu pe lângă el, îl apostrofă lovindu-l în glumă şi continuă şchiopătând spre partea din spate a sălii, păşind numai pe călcâiul ghetei stânjenitoare. Îşi găsi un colţişor retras şi se aşeză pe vine, pentru a inspecta problema. Ei poftim – pricina o reprezenta o bucată lungă şi cleioasă de gumă de mestecat roz.

Hubba-Bubba cu aromă de pepene verde.

Bună alegere.

Mireasma aromei artificiale de fructe se răspândi şi mai puternic în clipa când dezlipi masa informă rozalie. În momentul când încercă să scape de ea de pe degete, auzi o voce.

— Bună.

Ţinând scârboşenia între degete, se ridică şi văzu în faţa ei un bărbat înalt şi drăguţ. Era convinsă că el îi vorbise... dar de ce tocmai ei? Observase mai devreme că el stătuse în apropierea profesorului Gosper. Era acelaşi individ înalt şi arătos, care îi atrăsese atenţia nu cu multe minute în urmă. Spera să nu fie un prieten al profesorului. Oare Harold Gosper chiar avea prieteni? După părerea lui Makedde, un asemenea lucru era greu de crezut. Şi, chiar dacă ar fi avut prieteni, în niciun caz nu ar fi putut arăta ca acest bărbat.

— Ah, dă-mi voie să te scap eu de chestia aia... îi zise el, privind mizeria roz din mâna ei şi dispărând imediat.

Se strecură sprinten până la masa cu ecusoane şi broşuri, discută rapid cu una dintre fete şi reveni numaidecât cu un şerveţel. Recunoscătoare, Makedde scăpă astfel de gumă şi bărbatul mototoli şerveţelul. Mak îşi simţea încă lipicioase vârfurile degetelor.

Străinul era într-adevăr înalt, posibil să fi avut peste un metru nouăzeci şi cinci; avea părul şaten şi ondulat, un chip fin, prezentabil şi, înainte ca Mak să-şi dea seama ce face, înregistrase deja tot ce o interesa – mascul alb, bărbierit perfect, cu vârsta între 28-33 de ani, ochi căprui, bine făcut şi fără verighetă pe inelar.

Înghiţi în sec.

— Se pare că gazdele noastre întârzie, îi zise el.

— Da, răspunse Mak, studiindu-i chipul în timp ce el privea spre cocoloşul de hârtie din mână.

De teamă ca nu cumva s-o observe, Mak nu şi-a permis să-l studieze prea mult. Fusese drăguţ gestul acestui străin de a o ajuta. Mak se gândi ce-ar fi trebuit să facă în continuare.

— Eu sunt Makedde, se prezentă ea, întinzându-i mâna şi retrăgând-o. fulgerător, înainte ca bărbatul să apuce să i-o strângă şi oferindu-i în schimb palma mai puţin lipicioasă. Mersi pentru... ăă, soluţia de a scăpa de gumă.

— N-ai pentru ce. Mă bucur de cunoştinţă, Makedde, îi zise el, strângându-i ferm palma curată.

Are mâini puternice, gândi Mak.

— Ai un nume foarte frumos şi neobişnuit totodată, continuă el.

— Mulţumesc. Puţini reuşesc să-l pronunţe corect din prima.

— Cum se scrie? Fiindcă văd c-ai decis să nu porţi ecuson de identificare.

— La fel ca şi tine, din câte văd. Se scrie M-A-K-E-D-D-E – aşa că îţi dai seama de dificultăţile inerente pe care le implică, îi zise ea, rotindu-şi sugestiv ochii.

— Oricum, frumuseţea numelui îşi merită fără îndoială orice neajunsuri. Eu sunt Roy, Roy Blake, îi răspunse el zâmbind. Am sosit de curând în cadrul securităţii campusului şi m-am gândit că n-ar fi deloc rău ca în ziua mea

liberă să mă instruiesc puţin în privinţa modului în care acţionează elementele criminale, continuă el râzând. Din ce-am auzit, conferinţa ar trebui să fie una destul de educativă. Eşti studentă aici?

— Da. Studiez psihologia judiciară, aşa că pot spune că mă aflu chiar în domeniul meu de specializare, îl lămuri Mak.

La intrare, agitaţia stârnită i-a atras imediat atenţia lui Makedde, care s-a întors şi l-a văzut sosind pe dr. Hare şi pe ceilalţi conferenţiari.

— Ah, uite că au venit. N-ar fi rău să mă spăl repede pe mâini şi să-mi iau o cafea cât mai am vreme, se scuză Makedde.

Şi-au zâmbit reciproc.

— Ei bine, încântat de cunoştinţă. Sper să avem parte de-o conferinţă plăcută.

Mak se întoarse şi porni în partea cealaltă a sălii, regretând pentru o clipă faptul că au fost nevoiţi să-şi întrerupă discuţia. Însă regretul avea să îi fie şi mai mare în momentul imediat următor, când îl observă pe profesorul Gosper ieşindu-i în întâmpinare.

Tot ce auzi din partea profesorului Gosper a fost „Makedde, aş…" – moment în care trecu fulgerător pe lângă el şi se adăposti în toaleta pentru femei.

Din fericire, nu avea contact cu el în munca zilnică pe care o depunea pentru elaborarea tezei, dar îl întâlnea ocazional prin campus sau, mai bine spus, el o zărea prin universitate şi pornea în urmărirea ei mai discret decât o locomotivă cu aburi. Întrevederile lor erau de obicei succinte şi se rezumau la propoziţii de genul „Aş dori să discutăm…", urmate de refuzurile politicoase ale fetei. Însă aceste abordări apăruseră de-abia recent. Mak nu reuşise să descopere motivaţia care se ascundea în spatele acestei schimbări bruşte de atitudine, dar bănuia că profesorul auzise despre implicarea ei în cazul Ucigaşului Fetişist. Se îndoia totuşi ca interesul lui să fi fost de natură sexuală, pentru că n-ar fi avut de ce să hărţuiască o studentă care nici măcar nu participa la cursurile sale. Aşadar, despre ce putea fi vorba? Simţea însă că dacă i-ar fi acordat chiar şi cea mai mică şansă, ar fi reuşit să o transforme fără nicio problemă într-un cobai – şi s-ar fi simţit foarte mândru de realizarea sa.

Mak întârzie în toaletă suficient de mult încât să fie sigură că profesorul plecase deja la locul lui şi, în momentul când ieşi din ascunzătoare, observă că dr. Hare era prezentat de un profesor invitat pe care nu-l cunoştea. Îşi turnă în mare grabă cafeaua în pahar, o completă cu puţin lapte şi uită să mai adauge şi zahăr.

— După cum ştiu mulţi dintre dumneavoastră, începu vorbitorul, în vremurile noastre, psihopatia a devenit una dintre cele mai des întâlnite

dereglări mintale, o boală diagnosticată din ce în ce mai frecvent de către criminalişti şi psihiatri.

Profesorul era scund şi grăsuţ, capul îi era complet chel şi arăta de parcă şi l-ar fi lustruit special pentru această conferinţă. Făcu o pauză, apoi continuă.

— Un motiv pentru intensificarea cercetărilor teoretice şi practice în domeniul tulburărilor de personalitate îl reprezintă dezvoltarea, răspândirea şi acceptarea metodelor valide şi sigure de clasificare a acestora. Dr. Robert Hare, pe parcursul a mai bine de treizeci şi cinci de ani de cercetări inovatoare, a creat Tabelul Hare de evaluare a psihopatiei, punându-le astfel la dispoziţie cercetătorilor şi diagnosticienilor psihiatri un instrument comun de lucru. S-a dovedit că, prin metodologia sa de evaluare, putem determina cu o acurateţe fără precedent tiparele de recidivism şi violenţă, iar acest instrument va juca un rol fundamental în înţelegerea şi preîntâmpinarea crimelor şi violenţelor în viitor. Dr. Hare este autorul a numeroase cărţi şi expuneri academice pe subiectul psihopatiei, incluzând printre acestea lucrarea sa cea mai cunoscută, *Lipsiţi de conştiinţă: lumea tulburătoare a psihopaţilor din jurul nostru.*

În acel moment se iscă un murmur general şi Makedde o auzi pe o tânără de lângă ea spunându-i celui cu care venise:

— Ai citit-o? E pur şi simplu năucitoare...

— Profesorul Hare este adeseori consultat de instituţiile şi organizaţiile forţelor poliţieneşti, inclusiv FBI-ul şi Poliţia Regală Canadiană, şi este membru al comisiei de experţi înfiinţată de Serviciul Britanic al Penitenciarelor, în cadrul programului de dezvoltare a unor noi metode de tratament pentru infractorii psihopaţi. Premiile pe care le-a obţinut recent includ medalia de argint în anul 1999, acordată de Centrul Regina Sofia pentru studierea violenţei, din Valencia, Spania; premiul Asociaţiei Psihologice Canadiene în anul 2000, pentru merite deosebite în psihologia aplicată; în anul 2001, premiul Academiei Americane de Psihologie Judiciară pentru eforturile lăudabile depuse în domeniul psihologiei judiciare; premiul Isaac Ray acordat în anul 2001 de către Asociaţia Psihiatrilor Americani şi Academia Americană de Psihiatrie şi Drept, pentru contribuţiile remarcabile aduse în sfera psihiatriei judiciare şi a jurisprudenţei psihiatrice. Aşadar, îmi revine marea onoare de a vi-l prezenta pe conferenţiarul principal al expunerii de astăzi, dr. Robert Hare.

Makedde alergă spre scaunul ei, se aşeză şi îşi căută grăbită pixul şi carneţelul.

Profesorul Hare se ridică şi porni spre pupitru. Părul bogat şi cărunt era întotdeauna tuns scurt, în stilul împăratului Cezar, şi completat de o barbă,

iar ochelarii cu lentile mari îi accentuau pleoapele puţin lăsate spre colţuri şi culoarea bleu a ochilor însufleţiţi de un creier istovit de relele din lume. Deşi ţinuse nenumărate conferinţe în cariera sa, când se postă în faţa pupitrului manifestă totuşi o uşoară timiditate. Părea uşor tulburat, cu o atitudine modestă.

— Vă mulţumesc tuturor că v-aţi răpit din timpul dumneavoastră şi aţi venit aici pentru a afla lucruri noi despre psihopatie şi, de asemenea, le mulţumesc tuturor acelora care au muncit din greu pentru realizarea acestei conferinţe. Indiferent de rolul pe care îl are fiecare dintre dumneavoastră – ca student, ca membru al forţelor de poliţie, ca persoană implicată în dreptul penal sau în orice alt domeniu judiciar, ori ca simplu cetăţean –, subiectul psihopatiei este important pentru noi toţi. Din punct de vedere statistic, mai devreme sau mai târziu psihopaţii vor afecta într-un fel sau altul viaţa fiecăruia dintre noi. Ziarele abundă în ştiri referitoare la impactul pe care îl produc psihopaţii în societatea noastră şi, restrângând aria de cercetare, mulţi dintre noi vor ajunge în curând să aibă în familie o rudă îndeajuns de ghinionistă, încât să fie nevoită să se confrunte cu astfel de persoane dezechilibrate, şi mulţi dintre noi am fost sau vom fi pe viitor constrânşi să înfruntăm indivizi psihopaţi. Este important pentru noi toţi să înţelegem această boală şi să cunoaştem implicaţiile pe care le poate avea în vieţile noastre.

După estimările noastre, un procent de unu la sută din populaţie suferă de psihopatie. Acelora dintre dumneavoastră care lucrează în prezent în sistemul juridic penal şi în instituţiile de profil, le putem aduce la cunoştinţă faptul că, în urma analizelor efectuate, între cincisprezece şi douăzeci şi cinci la sută din persoanele încarcerate în această ţară sunt psihopate. În cercetările noastre utilizăm limita de treizeci de puncte acumulate la testul PCL revizuit şi, prin urmare, criteriile pe care ne bazăm sunt foarte stricte, deşi, după cum unii dintre dumneavoastră ştiu, sunt printre noi colegi care susţin că limita de douăzeci şi cinci de puncte ar fi suficientă pentru diagnosticarea sau evidenţierea bolii.

Nu toţi cei închişi în spitale sau penitenciare răspund identic metodelor de tratament existente şi, până în prezent, nu am reuşit să-i ajutăm să-şi schimbe concret comportamentul. Trebuie să găsim noi soluţii la această problemă şi, în parteneriat cu un bun coleg de-al meu, am dezvoltat un program adresat în mod special tocmai acestor indivizi.

Înainte de a trece mai departe, aş dori să încep cu definiţia fundamentală a psihopatiei, dar mai întâi vreau să vă întreb care este primul nume care vă trece prin minte când auziţi cuvântul „psihopat”?

Profesorul privi în sală. În cele din urmă se ridică o mână.

— Ted Bundy, îi răspunse o femeie, de vârstă mijlocie, frumos îmbrăcată, care lucra probabil în sistemul medical.

— Da. Şi altcineva?

— Hannibal Lecter, se auzi un glas râzând.

Mak nu izbuti să depisteze locul din care se auzi vocea.

Dr. Hare zâmbi:

— Într-adevăr, acestea sunt tipurile de personalităţi asociate cel mai adesea cu psihopatia şi, totuşi, termenul „psihopatie" nu este sinonim cu „ucigaş în serie" sau „dement ce căsăpeşte cu securea, în stânga şi-n dreapta". Adevărul e că riscul întâlnirii cu un psihopat îl reprezintă mai degrabă jaful decât uciderea.

Mulţimea îi întâmpină comentariul cu o serie de chicoteli şi dr. Hare zâmbi încă o dată:

— Psihopatia este o tulburare a personalităţii definită printr-un grup de caracteristici afective, comportamentale şi interpersonale, inclusiv lipsa sentimentului de vinovăţie sau a remuşcării, reacţii afective superficiale, indiferenţă şi prefăcătorie...

*

În jurul amiezii, lui Makedde i se făcuse foame şi şezutul începuse deja s-o doară de la scaunul incomod pe care şedea. Umpluse pagini întregi de informaţii şi, odată cu senzaţia de amorţeală din braţ, nici pixul nu mai făcea faţă solicitării. Se aşteptase să aibă răgazul de a mâzgăli şi alte lucruri – de obicei, pătrăţele şi tăbliţe de şah – pe foile de hârtie, cum făcea de obicei atunci când cuvântarea nu mai prezenta interes, ori când conversaţiile şoptite la telefon în jurul ei o împiedicau să mai se concentreze – dar în această dimineaţă n-a avut parte de asemenea momente de relaxare. Expunerea făcută de dr. Hare era pur şi simplu năucitoare, înfiorând-o de fiecare dată când prezenta comparativ imagini tomografice ale creierelor psihopaţilor şi ale oamenilor normali. Deşi cunoştea o bună parte din materialul dr. Hare, informaţiile profesorului continuau să-i ţină încordată atenţia de fiecare dată când le auzea, iar rezultatele noilor cercetări pe care le dezvăluia în expozeul său, completat cu prezentări statistice, erau realmente fascinante – una dintre cele mai interesante fiind descoperirile obţinute în cazul subiecţilor psihopaţi cu ajutorul imagisticii de rezonanţă magnetică funcţională şi care nu prezentau dinamizarea regiunilor limbice (cerebel) în timpul procesării cuvintelor sau mesajelor afective. În acel moment se gândi dacă avea într-adevăr vocaţie pentru studiul psihopatiei. Evident, lipsa ei de entuziasm faţă de subiectul pe care şi-l alesese pentru susţinerea tezei ar putea fi atribuită obsesiei pe care o avea pentru acest nou domeniu.

N-a putut să nu se întrebe cum ar fi decurs lucrurile dacă Ucigaşul Fetişist ar fi fost diagnosticat ca psihopat înainte să-şi înceapă şirul de violenţe împotriva tinerelor din Sidney – împotriva bunei ei prietene, Catherine, şi chiar împotriva propriei sale persoane. Oare ar fi putut să-l oprească cineva înainte să fi fost prea târziu? Se întrebă cât de mult ştia Harold Gosper despre toate astea.

Mak privi spre scaunul profesorului şi observă că alături de el nu mai stătea tânărul chipeş din cadrul securităţii, ci un alt tânăr, care discuta cu Gosper. Străinul arăta mai degrabă a culturist decât a student. *Sper că nu încearcă să-l convingă să se dea la mine,* gândi ea ironic. Gosper simţi probabil că este privit, fiindcă îşi întoarse capul şi Makedde îşi îndreptă imediat privirea în altă direcţie, înainte să apuce s-o zărească. N-ar fi dorit pentru nimic în lume să-i dea apă la moară.

După pauza de prânz urmau să-şi prezinte descoperirile pe acest subiect şi alţi conferenţiari de peste hotare, iar programul de a doua zi arăta chiar fascinant. Conform broşurii, dr. Bob Harris, expert în stabilirea portretelor psihologice ale criminalilor, urma să ţină o prezentare pe tema psihopatiei şi analizei ce trebuie efectuată la locul crimei – subiect pe care mai mult ca sigur Andy îl studia în cadrul pregătirii pentru viitoarea sa participare în noua echipă de investigatori criminalişti din New South Wales.

Andy.

Uitase să-l sune. Nu ştia dacă ar fi trebuit să ia legătura cu el, ori dacă îşi dorea cu adevărat acest lucru – aşa că îşi îndreptă din nou atenţia spre notiţele pe care le lua şi încercă să se concentreze asupra subiectului dezbătut.

*

Când îşi ridică privirea din carneţel, majoritatea participanţilor plecaseră în căutarea prânzului şi sala aproape se golise. Dintre cei care mai mişunau pe-acolo, Makedde îi recunoscu pe studenţii voluntari, care îşi strângeau deja lucrurile, şi câţiva conferenţiari, care discutau între ei. Roy Blake, agentul de pază drăguţ pe care îl întâlnise mai devreme, vorbea în celălalt colţ cu unul dintre profesori, iar Gosper şi amicul său îndopat cu steroizi dispăruseră.

Mak se ridică şi porni pe coridorul dintre scaune, mulţumită că de această dată traseul nu i-a mai fost întrerupt de bucăţi de gumă aruncate neglijent. Dar, spre iritarea ei, ajunsă în capul scărilor de lângă uşa de ieşire, observă că acolo o aştepta Harold Gosper. Imediat ce-l zări, îşi schimbă radical mimica şi porni înapoi în jos pe scări, spre sala de conferinţe.

Oare *chiar nu pricepe că nu vreau să am nimic de-a face cu el?*

Of!

La mijlocul treptelor nimeri exact în Roy Blake. Agentul de pază urca singur scările şi ciocnirea îi smulse lui Makedde geanta grea de pe umăr, proiectând-o în Roy şi ratându-i cu puţin organele genitale. Dacă Roy n-ar fi dat dovadă de reflexe prompte, Mak ar fi fost cu siguranţă responsabilă pentru o eventuală depreciere a bijuteriilor de familie.

Oripilată, Makedde îşi duse palma la gură.

— Vai! Îmi pare tare rău! se scuză ea, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, efort în urma căruia s-a ales cu mult prea mult sânge urcat în obraji.

— Nu-ţi face griji, o linişti salvatorul care o scăpase de gumă. N-am păţit nimic. Oh, uite că şi roşeşti.

Roy stătea mai jos cu o treaptă şi era doar cu puţin mai scund decât ea. *Uau, dar chiar* e *înalt.* Statura bărbatului o fascina. Continuau să stea destul de aproape unul de celălalt şi Mak realiză că parfumul lui avea un efect ameţitor asupra hormonilor ei. Să fi fost Obsession? Sau Envy? Nu era în niciun caz Azzaro... şi nici Old Spice...

— Ţi-e rău? întrebă el.

Se abţinu să-l întrebe ce colonie foloseşte.

— Nu, mă simt chiar bine. De fapt, aşa şi aşa, răspunse Makedde, gândindu-se la profesorul Gosper care o aştepta afară şi, înainte să apuce să se controleze, continuă: Vrei, te rog, să-mi faci o favoare şi să mă însoţeşti până afară?

Roy se arătă puţin surprins de cererea ei:

— Fireşte. S-a întâmplat ceva? Te deranjează cineva?

— Ah, nicidecum, nu te îngrijora. Doar că la uşa de la intrare aşteaptă o persoană cu care nu vreau să vorbesc.

— Ei bine, în cazul ăsta te ajut cu cea mai mare plăcere, îi spuse el.

Mina serioasă şi deosebit de sinceră îi dădu de înţeles lui Makedde că era obişnuit să-i liniştească mereu pe oameni şi să le asigure protecţie în timpul serviciului de securitate de la universitate. Dar situaţia prezentă nu necesita totuşi o seriozitate atât de pronunţată. În definitiv era vorba doar de profesorul Gosper. Un personaj destul de iritant, însă inofensiv.

Se gândi că ar fi mai nimerit să-i explice despre ce era vorba.

— De fapt, te-am văzut mai devreme vorbind cu profesorul Gosper. Îl cunoşti? Sunteţi cumva prieteni?

— Ah, nu. Azi-dimineaţă a fost prima dată când l-am întâlnit. Spune o mulţime de tâmpenii, nu-i aşa?

Au râs amândoi. O, slavă Domnului... încordarea se mai atenuă şi Mak inspiră profund.

— Ei bine, atunci hai să mergem, îi zise el, indicându-i drumul cu o mână, asemeni unui ghid turistic prietenos şi atrăgător.

Au urcat scările şi au ieşit pe uşile clădirii. Gosper se întoarse şi dădu să spună ceva, dar închise gura imediat ce văzu că Makedde nu era singură. Totul decursese perfect.

În următoarele cinci minute, Roy şi Makedde au parcurs împreună distanţa până la bufetul universităţii.

— Îţi mulţumesc, zise Makedde. În mod normal nu obişnuiesc să agăţ străini care să mă însoţească la masa de prânz, dar, Doamne, omul ăla chiar mă enervează!

— Am observat.

Roy zâmbi şi Mak simţi cum începe să se topească o părticică din fortăreaţa glacială invizibilă pe care şi-o ridicase în jurul ei.

— De fapt, sper să nu te superi că te întreb, iei masa de prânz cu cineva? Până la începerea conferinţei mai avem patruzeci şi cinci de minute şi n-ar fi rău să mâncăm ceva. Nu ştiu cât de bine cunoşti campusul, dar bufetul universităţii este cel mai potrivit loc unde ne putem astâmpăra foamea.

— Mi-ar face plăcere să mâncăm împreună, îi răspunse el.

— Excelent. Ar fi stupid să stăm izolaţi la mese separate, ca şi cum nu ne-am cunoaşte, bombăni Mak.

Makedde comandă o tavă de *sushi,* iar Roy de asemenea. Au ales o masă cu băncuţe şi s-au aşezat unul în faţa celuilalt.

— Cum e aici mâncarea de *sushi,* e bună? întrebă el.

— O să afli cât de curând, îi zâmbi Mak. Nu se compară cu preparatele de la Tojo, dar, în universitate, bufetul ăsta e întotdeauna unica mea alegere. Oricum, până în prezent, de la *sushi* nu m-am îmbolnăvit.

— Să înţeleg că de la altceva te-ai îmbolnăvit? contracară el, fără să piardă ocazia.

— Ei, nu, fireşte, doar că am auzit de la o sursă de încredere că profesorul Gosper s-a ales de la un hamburger cu encefalopatie spongiformă bovină.

Roy clipi de câteva ori şi o privi nedumerit.

— Boala vacii nebune. Scuză-mi, te rog, umorul deplasat. Ştiu că nu-i deloc amuzant.

Cu cine seamănă? Marlon Brando în tinereţe? Nu, nu prea aduce cu el. Ah, gata, ştiu...

— Ţi-a mai spus cineva că semeni puţin cu Vince Vaughn? întrebă ea.

— Cu cine?

— Nu ştii... actorul?

Era evident că nu ştia.

— A jucat într-o mulţime de filme, îi răspunse Mak. În *Pierde-Vară, Întoarcere în Paradis* şi a interpretat personajul Norman Bates în reecranizarea celebrului *Psycho.*

— A, deci îţi amintesc de Norman Bates? întrebă Roy uşor alarmat.

— Nu, nicidecum... îl linişti ea.

— Poate ţi-ai amintit de el datorită conferinţei.

— Norman Bates nu a fost psihopat, îi zise Mak.

Roy îşi ridică mirat sprâncenele:

— N-a fost psihopat?! Iartă-mi ignoranţa, dar, din câte îmi amintesc, nu vorbeşti despre tipul ăla care se îmbrăca în hainele mamei sale şi ucidea tot ce întâlnea în cale?

— Da, despre el vorbesc, însă individul e mai degrabă psihotic decât psihopat – ceea ce e cu totul alt lucru.

— Aha, răspunse Roy, înşfăcând mai multe felioare de *wasabi,* pe care le înfăşură cu generozitate peste o găluşcă din soia umplută cu orez, peşte şi morcov.

— De ce ţi se par psihopaţii atât de interesanţi? adăugă el.

Întrebarea îi provocă un fior pe şira spinării.

— Ce să-ţi spun? E un domeniu interesant de cercetare. Dr. Hare este un expert recunoscut la scară mondială şi este profesor emerit la universitate, ceea ce-mi oferă o ocazie unică de a aprofunda acest subiect. Oameni din întreaga lume vin aici pentru a-l auzi vorbind.

— Ai învăţat mult?

— Da, aşa cred. *Sper.*

— Înseamnă că îţi poţi da imediat seama când ai de-a face cu un psihopat, nu-i aşa?

Sângele i se scurse brusc din obraji şi Roy îşi ceru imediat iertare pentru nuanţa frazei:

— Oh, iartă-mă, n-am vrut să te neliniştesc.

— N-ai de ce să te scuzi, îi zise ea. Întrebarea ta este perfect întemeiată.

— Mă întreb cât de mult ştiu în realitate aceşti experţi şi profesori... desigur, mă refer la chestiile practice. Radiografiile cerebrale pe care le prezintă sunt fascinante, fără îndoială, dar în lumea reală, când intri cu adevărat în conflict cu astfel de indivizi... Oare chiar îi ajută informaţiile şi studiile lor teoretice?

Tatăl lui Makedde o întrebase uneori exact acelaşi lucru. A te confrunta cu un psihopat în viaţa de zi cu zi este o experienţă complet diferită de examinarea creierelor în laborator.

— Presupun că da, îi răspunse ea. Cunoaşterea e cea mai bună apărare.

Roy consimţi din cap.

— Este necesar să aflăm cât mai multe despre aceste fiare cu chip de om, de aceea am un respect deosebit pentru cercetători şi pentru tot ce ne pot învăţa, continuă ea, intenţionând să schimbe cât mai repede subiectul,

pentru că nu avea de gând să-i dezvăluie neplăcuta experienţă pe care o avusese cu un psihopat. Cum e viaţa în domeniul securităţii şi pazei? Aveţi mult de muncă?

— Ei bine, eu nu sunt venit de mult timp în acest campus. Au fost într-un fel constrânşi să angajeze mai mulţi oameni, pentru că în ultima vreme s-au intensificat reclamaţiile referitoare la... agresiuni şi aşa mai departe.

— Şi dispariţii. Am văzut zilele trecute un poster cu Susan Walker. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că ne-am şi cunoscut.

— E îngrozitor. Sper să nu fi păţit nimic.

Mak aprobă din cap.

— Makedde, sper că ţi-ai luat o serie de măsuri de precauţie.

Mak simţi cum îi zvâcneşte degetul mare de la picior. În scurt timp urma să-i provoace o mâncărime insuportabilă şi se va vedea nevoită să se descalţe şi să-l scarpine până la epuizare.

— Da, bineînţeles. Particip la cursuri de autoapărare şi port întotdeauna la mine un spray cu piper... pentru urşi, firește.

Şi mai am în torpedou un pistol micuţ, ceea ce nu e chiar legal...

— Da, pentru urşi. Perfect legal. Eşti o fată isteaţă, Makedde. Eu le spun mereu femeilor să fie mai atente şi să-şi păzească spatele, dar unele nu vor pur şi simplu să înţeleagă.

Mak avea o mulţime de motive pentru care să nu ignore astfel de sfaturi.

— Spune-mi, de ce crezi că te aştepta profesorul la ieşire? întrebă Roy. Fiindcă presupun că acesta e motivul pentru care se tot fâţâia de colo-colo, nu? continuă el muşcând cu poftă din găluşcă, moment în care se înecă şi chipul începu să i se înroşească.

— Nu te simţi bine?

— Oh, chestia asta e tare iute, îi răspunse el, făcându-şi vânt cu palma şi întinzându-se după paharul cu apă.

Să fi crezut oare că felioarele de *wasabi* erau bucăţi de avocado? Să fi comandat acelaşi meniu ca şi ea, deşi nu mai mâncase niciodată *sushi*? Mak era convinsă că în Vancouver nu exista persoană care să nu fi mâncat *sushi* măcar o dată în viaţă.

— E o poveste mai lungă. Din câte se pare, mă găseşte interesantă din anumite puncte de vedere, îi răspunse ea.

— În privinţa asta, nu pot spune că nu-l înţeleg, îi zise el, zâmbindu-i şi roşind.

*

Pauza de prânz trecu iute şi, pe măsură ce se scurgeau minutele, conversaţia lor deveni mai profundă şi mai odihnitoare. Mak observă că Roy îşi ţinu departe în farfurie restul feliilor de *wasabi.* După masă, se scuză şi îl

rugă s-o lase singură pe parcursul sesiunii de după-amiază. Avea nevoie de un spaţiu numai al ei şi, în plus, nu dorea să arate că-şi doreşte cu disperare o relaţie. Însă, pe parcursul următoarelor ore, n-a uitat o clipă de prezenţa lui în cealaltă parte a sălii de conferinţe. A fost plăcut surprinsă când şi-a dat seama că Roy Blake continua să o atragă chiar şi după ce a deschis gura să-i vorbească.

Karen Hughen, cu chipul ei palid şi zâmbitor, purtându-şi ca întotdeauna părul împletit în şuviţe, se apropie fără să facă un zgomot şi se aşează pe unul dintre locurile libere din dreptul lui Makedde, în rândul din mijloc, la scurt timp după ce luă cuvântul primul conferenţiar. Karen îi fusese colegă de studii şi erau bune prietene.

— E chiar drăguţ, îi şopti Karen.

— Ah, deci ne-ai urmărit din umbră, nu-i aşa?

Niciuna dintre fete nu şi-a întors capul pentru a-şi privi prietena. Îşi ţineau amândouă ochii aţintiţi asupra vorbitorului şi continuau să şuşotească la fel ca două conspiratoare maliţioase.

— I-ai dat numărul de telefon?

Mak zâmbi pentru sine, fără să-şi mişte capul.

— Karen, am intrat într-un nou mileniu, îi spuse Mak. I-am dat adresa mea de e-mail.

CAPITOLUL 14

La ora 8:02 p.m., Boeingul 747 al companiei Air Canada îşi începu coborârea lentă către aeroportul internaţional din Vancouver. Călătoria din Quantico a fost dificilă, în special când au decolat pe ploaie de pe aeroportul din Los Angeles, cu câteva ore înainte, iar detectivul Andy Flynn se simţea de parcă ar fi făcut în ziua aceea mult mai mult decât simpla traversare a continentului nord-american. Avea sentimentul că înconjurase întreg globul pământesc.

Avionul se înclină în stânga şi plană într-un arc strâns pe cerul întunecat al nopţii, aripa masivă din exteriorul ferestrei în dreptul căreia stătea Andy basculă în jos şi îi dezvălui piscul luminat al muntelui Grouse, plutind magic deasupra oraşului, la fel ca Oraşul Norilor lui Lando Calrissian din *Războiul Stelelor.*

Încântat de privelişte, Andy se uită la dr. Harris, care stătea pe scaunul de dincolo de culoar, şi îşi văzu mentorul dormind – ochii îi erau închişi, iar capul îi era aplecat într-o parte, cravata i se slăbise şi se curbase în sus, în vreme ce gura deschisă dădea impresia că încearcă să înfulece nodul cravatei. Andy rezistă tentaţiei de a-l înghionti uşor şi de a-l readuce în lumea stării de veghe. Ştia că Bob muncise până la epuizare şi avea nevoie de fiecare minuţel de odihnă care i se oferea.

Au trecut în mare viteză deasupra oraşului, s-au îndreptat spre sud-vest, către aeroport şi, în timp ce motoarele huruiau puternic pe parcursul coborârii, în numai câteva minute au aterizat. Au continuat să ruleze zgâlţâitor în lungul pistei, iar voletele ridicate de la aripa din exteriorul ferestrei pe care privea Andy vibrau puternic împotriva curentului de aer. Aeronava se cutremură şi suspină până când încetini şi se apropie lin de terminalul aeroportului, unde şi opri.

Andy sfidă puţin regulile de zbor, pentru că se ridică şi îşi dezmorţi oasele înainte de stingerea semnalului luminos prin care erau avertizaţi să nu-şi desfacă centurile de siguranţă. Ceilalţi pasageri i-au urmat exemplul, iar dr. Harris îşi veni imediat în fire, de parcă o forţă nevăzută apăsase butonul „pornit” şi îl trezise la viaţă. Se ridică şi îşi luă lucrurile din compartimentul de deasupra capului, dar nu arăta asemeni unui călător ce aţipise jumătate de ceas înghesuit în scaunul rigid al unui avion, ci părea foarte proaspăt şi vioi, ca şi cum atunci s-ar fi trezit după un somn de zece ore, pe o saltea din puf. Nu era prima dată când Andy remarca abilitatea neobişnuită a

expertului criminalist de a-şi recăpăta vitalitatea, indiferent de impedimentele fizice sau mintale pe care le-ar fi avut. Era convins că Bob, în pofida vârstei, putea dormi neîntors şi pe duşumea, fără să resimtă a doua zi nici cea mai mică urmă de anchilozare.

N-au avut nevoie să-şi vorbească; s-au înţeles din priviri şi s-au alăturat şirului de pasageri pe culoar, după care au coborât din avion. Dr. Harris îşi luase cu el servieta şi laptopul în care stocase prezentarea deosebit de importantă pe care avea s-o expună a doua zi. Andy avea cu el doar o geantă cu lucrurile de strictă necesitate şi un ziar cam mototolit. Era mulţumit că nu-şi luase prea mult de lucru în avion. Oricum, mai mult ca sigur nu s-ar fi atins de treburile de serviciu, fiindcă mintea nu-i stătea în niciun caz la muncă. Se simţea destul de obosit şi, mai mult decât atât, îl distrăgea faptul că ajunsese foarte aproape de Makedde.

Andy îşi urmări cu privirea paşii pe mocheta culoarului, până la ieşirea pe poarta terminalului. În momentul când auzi pe cineva strigând numele doctorului Harris, îşi ridică ochii din pământ şi, spre surpriza lui, Andy observă că erau aşteptaţi de doi bărbaţi robuşti, îmbrăcaţi în costum.

— Dr. Harris? repetă cel mai scund dintre ei, cu acelaşi accent canadian melodios.

Bărbatul, încercând să recunoască persoana pe care o căuta, păşi în faţă şi îi analiză pe amândoi cu privirea. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani, dar arăta destul de viguros pentru vârsta lui. Gâtul îi era gros şi musculos, iar pe nas avea o cicatrice lată, abia vizibilă, căpătată probabil în urma unei încăierări în vreun bar sau, foarte probabil, rezultată după un meci de hochei încheiat în termeni nu tocmai prietenoşi. Dar, în definitiv, aşa era Canada. Partenerul său era doar cu puţin mai înalt şi părea să fie doar cu câţiva ani mai tânăr, dar era la fel de vânjos.

— Da, eu sunt dr. Harris, spuse Bob, ridicând o mână şi oprindu-se la câţiva paşi de străin.

Andy îi remarcă imediat şovăiala. Din câte se părea, nici el nu se aşteptase la un comitet de întâmpinare.

— Eu sunt sergentul Wilson, iar dânsul este caporalul Rose, îi răspunse bărbatul cu cicatrice, întinzând mâna şi dând noroc cu Bob. Suntem de la Poliţia Regală Canadiană. Putem discuta cu dumneavoastră?

În acel moment s-au întors amândoi şi au privit spre Andy. N-a fost o privire prietenoasă.

— Este în regulă, dânsul e cu mine, îi asigură Bob.

— Vă salut, sunt detectivul Andrew Flynn, din cadrul poliţiei New South Wales, se prezentă Andy, înaintând spre ei. Din Australia.

— Aţi ajuns la mare distanţă de casă, îi răspunse caporalul Rose, cel mai

înalt şi mai tânăr dintre ei, pe un ton pe care Andy nu-l aprecie câtuşi de puţin.

— Detectivul Flynn studiază alături de mine în cadrul Departamentului de Studii Comportamentale din Quantico, îi lămuri Bob.

Bărbaţii l-au analizat încă o dată pe Andy din cap până în picioare, după care şi-au focalizat atenţia asupra doctorului Harris.

— Aşadar, domnilor, cu ce vă pot fi de folos? întrebă Bob.

Cei patru au pornit agale pe holul lung ce ducea spre punctul de primire al bagajelor, au trecut prin dreptul discului convex Spindle Whorl, sculptat în cedru roşu, cu motive din tradiţia populaţiei indigene din Coast Salish, şi au coborât scările suspendate deasupra unei cascade fascinante, unde minţile frământate ale călătorilor istoviţi sunt calmate de susurul liniştitor al apei ce se revarsă peste pietrele netede şi rotunde.

Poliţia Regală Canadiană dorea să-i ceară o favoare profesorului Harris şi, în timp ce treceau de pâraiele line şi relaxante, de statuile de bun venit cioplite în lemn şi de banda rulantă ce învârtea alene bagajele călătorilor, el a fost informat în mod confidenţial, sergentul Wilson înfăţişându-i verbal un tablou sumbru: descoperirea trupurilor neînsufleţite ale celor două studente dispărute din campusul UBC, Susan Walker şi Petra Wallace, precum şi scheletul neidentificat al unei a treia victime, găsit în apropierea mormintelor puţin adânci ale primelor două.

Când Wilson îi ceruse părerea doctorului Hare, consultant în cadrul Poliţiei Regale Canadiene, acesta le-a recomandat să-l abordeze imediat pe expertul criminalist care le vizita ţara.

Wilson era convins că aveau de-a face cu un ucigaş în serie.

CAPITOLUL 15

Ochii câtorva animale moarte priveau dispreţuitor spre Debbie Melmeth.

Tânăra şedea vulnerabilă şi neputincioasă în centrul unei camere ciudate, legată de un scaun şi înconjurată de o sumedenie de capete ameninţătoare. Exceptând prezenţa animalelor împăiate, Debbie era singură. Se simţea înfometată şi speriată, dar spera şi se ruga să o salveze cineva. Ştia bine că răpitorul nu-i va da drumul. Îl implorase şi stăruise amarnic, însă individul nu cedase câtuşi de puţin, ci doar se holbase la ea şi îi zâmbise impasibil.

O tulbura foarte mult senzaţia puternică de foame şi durerea difuză pe care o resimţea în tot corpul. Încercă să-şi umezească buzele cu limba, dar şi aceasta era uscată. Timpul părea să se fi oprit cu desăvârşire.

Din momentul în care devenise captivă în acel loc oribil – de-a lungul unei perioade de cel puţin două zile, după calculele ei –, bărbatul o hrănise numai cu chipsuri de cartofi şi, ocazional, o forţase să bea bere. Asta a pus capac la toate, pentru că Debbie ura berea – nu o suferea absolut deloc. Îndeosebi în aceste momente. Din câte se părea, răpitorul trăia numai cu aşa ceva. Din când în când, revenea ţinând în mână o sticlă de bere, şi se plimba prin cameră, holbându-se insistent la Debbie. Câteodată bolborosea tot felul de nonsensuri, dar fără să răspundă încercărilor tinerei de a înfiripa o conversaţie. Nu i-a luat în considerare niciuna dintre rugăminţi, ci se mulţumea să măsoare la pas camera, să guste câte o gură de bere şi să-şi reia apoi plimbarea, deşi uneori se repezea pe neaşteptate asupra ei, îi deschidea cu brutalitate gura şi îi turna bere pe gât, ignorându-i protestele neputincioase. De fiecare dată când acţiona în acest fel, nu făcea decât să o privească indiferent cum se îneca, împroşca şi încerca să înghită. După care se făcea imediat nevăzut.

Debbie încerca să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea, dar nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo. Ştia că îl sunase pe Brian de la bar – dar apoi? Nu putea să-şi amintească ce se întâmplase după aceea. Nu-şi amintea decât de venirile şi plecările răpitorului.

Debbie era destul de isteaţă – chiar nu putea găsi o modalitate prin care să fugă de acolo? Trebuia să existe o cale de scăpare, dar pentru asta avea nevoie să se concentreze şi să-şi pună mintea la lucru. Numai de-ar putea afla ce urmărea răpitorul. Ce-l făcea să vină şi să plece? La ce ore din zi făcea acest lucru? La această întrebare îi era aproape imposibil să răspundă. În cameră nu avea ceas şi nici nu văzuse vreunul în cealaltă parte a casei, în

momentele când se deschidea uşa. Nu erau nici ferestre prin care să poată aproxima ora după lumina de afară.

Un zgomot îi întrerupse brusc gândurile. Auzi mişcări, paşi care se apropiau pe duşumeaua din lemn de esenţă tare. Bărbatul trecu pe sub cadrul întunecat al uşii. Cu toate că în ultimele două zile apăruse de nenumărate ori în acelaşi stil, de această dată, în momentul când îl zări, inima tinerei îngheţă.

Se apropie de ea şi se opri la numai un pas. Debbie aşteptă. Îi putea simţi mirosul. Se aplecă şi se holbă la ea. Lumina globului simplu ce atârna de tavan se estompă în clipa când bărbatul se ridică şi o lăsă în umbra lui, iar direcţia privirii fetei rămase la nivelul şoldului. Aştepta din partea lui un indiciu, un semn. Era un joc pe care ea nu ştia cum să-l joace. Nu cunoştea regula jocului... sau scopul acestuia.

Debbie nu se putea mişca, nu putea lupta. Analizase mintal acest lucru de nenumărate ori. Să încerce să-l scuipe – măcar pentru scurta satisfacţie că ripostase? Chiar de-ar fi dorit, gura îi era prea uscată pentru a-şi pune în practică această idee. Să încerce să-l influenţeze prin cuvinte? În filmele hollywoodiene, personajele principale aflate în situaţii similare găsesc întotdeauna cele mai ingenioase metode de scăpare. Dar, dintr-un motiv sau altul, inventivitatea se pare că o părăsise.

De parcă i-ar fi răspuns rugăminţilor nerostite, bărbatul îşi ridică încet mâinile. Pentru o fracţiune de secundă se gândi că ar putea să-i dea drumul. În schimb, postându-se la mai puţin de un pas de ea, din poziţia în care atârnau pe lângă şolduri, palmele s-au îndreptat spre partea din faţă a pantalonilor.

Îşi deschise fermoarul.

Panica o cuprinse instantaneu. Ţipă cât putu de tare. „Nu!" strigă ea. „Nu! Nu! Nu!" ţipă din nou. Dorea să se distanţeze, dar legăturile nu-i permiteau. Scaunul se clătină şi se zgudui puternic sub mişcările frenetice ale fetei. Încercă să sară în spate şi să se depărteze de el şi de prohabul deschis al pantalonilor, dar nu reuşi.

În tot acest răstimp, răpitorul parcă nici nu o auzea.

Îşi băgă mâna în şliţ şi îşi scoase membrul.

Ea reacţiona la această imagine cu o repulsie fizică ce începu de la degetele de la picioare şi o străfulgeră până în creştetul capului, după care coborî de unde a pornit. Văzând că nu poate sări în spate, îşi dădu toată silinţa şi îşi întoarse capul. Când îşi încordă ochii şi privi spre chipul bărbatului, observă că acesta zâmbea – nu era un surâs normal, nu era genul de zâmbete cu care era obişnuită, ci imitaţia ieftină a unui zâmbet autentic.

După această exhibiţie, care a durat parcă o eternitate, individul îşi trase

la loc fermoarul şi râse puternic. Râdea de ea, scoţând cel mai oribil şi mai lipsit de haz sunet pe care îl auzise din partea unei fiinţe umane. Apoi, deodată, se întoarse şi plecă.

Nu a silit-o să-i facă pe plac. Deocamdată. Însă era doar o chestiune de timp până când o va constrânge, gândi tânăra. Într-un fel sau altul, trebuia să acţioneze. Avea nevoie de un plan, trebuia să-i dea impresia că nu se pierduse cu firea. Debbie se gândi chiar la o tentativă de seducţie şi analiză rezultatele la care ar putea ajunge dacă l-ar convinge că va coopera şi i-ar spune că l-ar putea iubi. Într-adevăr, putea avea o şansă dacă o elibera pentru câteva clipe şi îi dădea astfel ocazia să ajungă într-o poziţie mai avantajoasă.

Ce joc e ăsta? Ce vrea de la mine?

Debbie nu cunoştea răspunsurile şi se temea să le afle.

CAPITOLUL 16

O durere de cap îngrozitoare îl obligă pe Les Vanderwall să plece acasă şi să-şi lase vechii colegi în compania sticlelor de bere în barul Waddling Dog. Era puţin cam devreme pentru el să dea bir cu fugiţii, dar chiar nu se simţea bine. Îşi propusese să afle dacă aceste indispoziţii aveau vreo legătură cu moartea soţiei sale şi, spre surpriza lui, observase că stările de rău apăreau lunar, chiar în ziua în care îi murise nevasta. Câteodată nu apăreau exact în acea zi a lunii, ci doar la ora la care murise, ori în momentul când îşi reamintea de ea – când mirosea un parfum similar cu al ei, când vedea pe neaşteptate câteva rânduri pe care le scrisese în cartea de bucate, când ajungea într-un loc pe unde s-au plimbat împreună, când auzea o frază pe care obişnuise ea să o rostească. Doctorul de familie îi spusese că simptomele nu erau deloc neobişnuite şi îl asigurase că aceste reacţii se vor diminua în timp.

Les îşi făcea totuşi griji şi se temea ca nu cumva să devină nesociabil. Colegii săi nu înţelegeau cu adevărat impactul pe care-l produsese asupra lui pierderea soţiei. Niciunul dintre ei nu trecuse printr-o experienţă similară, cu excepţia lui John, care divorţase – însă acest lucru, deşi prietenul său insinua contrariul, nici nu se putea compara cu ceea ce trăise el. Acum, când Jane nu mai era lângă el, Les nu mai avea pe nimeni căruia să-i împărtăşească sentimentele, aşa cum fac toate cuplurile căsătorite. Era singur în suferinţa sa şi nu dorea în niciun caz să-şi împovăreze fiicele cu problemele sale. Aveau şi ele viaţa lor.

Les Vanderwall se simţea inutil. Între el şi prietenii săi apăruse deja o barieră – ceea ce putea fi o problemă majoră. Trebuia să facă tot posibilul pentru a nu pierde contactul cu societatea, fiindcă ştia foarte bine că dacă devenea un pustnic, cu siguranţă nu o va mai duce multă vreme.

Istovit peste măsură, urcă anevoios scările şi se opri în bucătărie. Robotul telefonic pâlpâia intermitent:

„Les, Christopher Patrick la telefon...", se auzi vocea avocatului său. „Este aproximativ cinci şi jumătate, aşa că nu mai stau la birou. Ce-ai zice să mă suni mâine-dimineaţă? Au apărut câteva neclarităţi în legătură cu proprietatea".

Întotdeauna apăreau probleme cu proprietatea soţiei sale. Trecuseră deja optsprezece luni şi tot nu rezolvaseră chestiunile legale. Cum de mai existau astfel de neclarităţi? Adevărata problemă o reprezenta faptul că ea

dispăruse de lângă el. Nimic nu mai putea schimba această stare de lucruri.

Aparatul ţiui prelung şi continuă cu al doilea mesaj:

„Bună, Les, Ann sunt şi te sun din Vancouver. Ce mai faci? Eu, ăă... mă gândisem să te întreb când mai vii în oraş? Ce-ai zice să bem o cafea? Şi, de asemenea, voiam să te întreb dacă i-ai spus lui Makedde ce te-am rugat să-i transmiţi. Mi-ar face mare plăcere să o pot ajuta. Oricum, mai vorbim pe această temă. Pa".

Inima îi tresări la auzul glasului femeii.

Chiar îmi place Ann, gândi el. *Este o femeie bună. Tony n-a meritat-o niciodată.*

Imediat ce-i trecură prin minte aceste gânduri, resimţi din plin junghiul vinovăţiei, dar nu pentru Tony Morgan. Consoarta lui, Jane, încetase din viaţă, dar el continua să creadă că veghea asupra lui. Era convins că o relaţie atât de profundă cum a fost a lor nu poate apărea decât o dată în viaţă, aşadar să fi fost sortit să ducă de-acum un trai de văduv singuratic?

Cum ar dori ea să-şi trăiască el viaţa?

Să i se ofere o a doua şansă?

CAPITOLUL 17

Makedde se trezi şi îşi simţi inima bătând puternic, în timp ce răsunetul alarmei îi sfredelea mintea fără milă.

Gata, gata, m-am trezit! Sunt trează!

Se ridică în capul oaselor, apucă ceasornicul de la căpătâiul patului şi bâjbâi după butonul „oprit", aflat undeva în spatele aparatului. Rotund şi şezând pe două picioruşe, micul deşteptător construit în stil retro hotărî să riposteze, îi sări din palme şi ateriză gălăgios pe podea, adâncindu-şi îndoitura de pe partea dreaptă şi continuând să ţârâie cu aceeaşi insistenţă agasantă.

Ajunge, gata, termină odată!

Iritată, ridică de pe podea ceasornicul turtit şi reuşi să-i oprească târâitul. Privirea îi era înceţoşată, dar izbuti să desluşească poziţia limbilor argintii: se făcuse deja ora 7:00 a.m. Acest fapt deprimant îi confirmă lui Makedde suspiciunile că intervalele de şaizeci de minute nu treceau întotdeauna în acelaşi ritm. Orele dintre miezul nopţii şi patru dimineaţa s-au scurs îngrozitor de lent, în vreme ce următoarele trei ceasuri au trecut parcă într-o clipită – sau două, cel mult. Se simţea de parcă nici n-ar fi închis ochii.

Makedde îşi amintea vag de ea ca fiind o „persoană matinală" – de acele vremuri când se trezea proaspătă zi de zi, vioaie şi bine dispusă, după un somn spontan şi reconfortant. Unde dispăruseră acele zile? Unde se volatilizase Makedde Vanderwall? Din fericire, lângă ea nu era nimeni care s-o vadă în aceste dimineţi, când arăta mai rău ca o sperietoare de ciori. Dar, în definitiv, dacă ar fi fost în compania cuiva, s-ar fi simţit oare mai bine?

A trecut prea mult. S-a scurs deja prea multă vreme de când nu m-a mai îmbrăţişat nimeni în timp ce visez…

Asemenea gânduri n-ar fi trebuit să-i apară în minte. Nu se întrevedea niciun pretendent la orizont, dar, oricum, amintirile i se îndreptară spre acea perioadă din viaţa ei când nu dormea singură. Se gândi la toţi cei care se iubeau în lume şi la faptul că nu avea parte de aceeaşi fericire ca şi ei.

Imediat ce l-a surprins ieşind la suprafaţă, Mak îşi suprimă acest sentimentalism siropos.

Prostii.

Îşi întinse instinctiv braţul şi trase sertarul măsuţei de la căpătâiul patului, din interiorul căreia luă o agendă pretins artizanală, pe care o cumpărase din magazinul de suveniruri al Muzeului de Artă Contemporană

din Sidney, şi îi răsfoi paginile până la data de *22* septembrie. Scoase încet pixul miniatural prins într-o parte şi începu să scrie:

„Am dormit trei ore: de la patru la şapte dimineaţa. L-am visat pe Andy cum mă urmărea prin pădure. (Să-l ia naiba, dacă a ajuns să-mi reapară în vise!) Ţinea în mână un scalpel, iar eu eram din nou îmbrăcată în uniforma de poliţist a tatălui meu. Nu puteam alerga suficient de repede. Însă m-am trezit înainte să mă prindă. De această dată n-a mai apărut niciun diavol".

Dădu să închidă agenda, dar o deschise la loc şi continuă cu un ultim comentariu:

„Mă simţea naiba".

Închise carneţelul şi îşi frecă somnoroasă ochii.

Fir-ar să fie, chiar mă simt îngrozitor. Cât o să mai dureze totul?

Documentându-se pe tema tulburărilor de somn, Makedde aflase că în majoritatea cazurilor se recomanda întocmirea unui jurnal în care să noteze tiparul dereglărilor şi, astfel, în ultima săptămână, Mak a notat sârguincioasă fiecare detaliu al somnului sau lipsei acestuia. Însă dacă se apuca să-şi citească însemnările, ele nu făceau decât să o deprime şi mai mult. Şezând în pat şi reflectând la coşmarurile pe care le trăia, se întrebă sceptică dacă un psihiatru ar fi reuşit să-i clarifice vreun pic problemele. Cum? Ce ar fi înţeles Ann din jurnalul ei? Mak ştia bine că toate aceste coşmaruri nu erau altceva decât manifestări abstracte ale traumei pe care o trăise recent. Şi ce conta acest lucru? Era puţin probabil să o ajute cu ceva un expert care nu ar fi făcut altceva decât să-i certifice ceea ce era deja evident.

Mak îşi coborî picioarele pe marginea patului şi se ridică energică. Fără prea mare tragere de inimă, încercă totuşi să se debaraseze de coşmarul din noaptea trecută, îşi puse papucii pufoşi de casă şi îşi acoperi trupul gol cu un halat gros şi alb. Preferinţa ei de a dormi numai în costumul Evei avea prea puţin de-a face cu celebrele comentarii ale faimoasei Marilyn Monroe, ci reprezenta mai degrabă efectul somnului ei agitat: Mak se încâlcea în pijamale, cămaşă de noapte, furou, şort sau orice altă vestimentaţie ar fi ales să poarte în timp ce dormea – sau, altfel spus, atunci când reuşea să doarmă. Nu de puţine ori s-a trezit că nu avea aer, sufocată de un tricou ce i se înfăşurase strâns în jurul gâtului, în timp ce aşternuturile şi pătura stăteau mototolite pe podea, de o parte şi de alta a patului.

Înfofolită în halat, Mak îşi îndreptă umerii şi porni cu paşi târşâiţi spre computer.

„Bun venit la AOL Canada", se auzi salutul cristalin al programului de poştă electronică. „Aveţi mesaje noi."

Amărăciunea o mai slăbi puţin, iar colţurile buzelor i se curbară într-un uşor zâmbet cotropit de somn. Seara trecută îşi verificase de mai multe ori

e-mailurile, dar nu primise nimic. De fapt, nimic interesant. Spera să descopere un mic mesaj de la un anume tânăr pe care îl întâlnise recent.

Hmmm... Cuvântul Zilei; câteva ştiri din domeniul psihologiei judiciare. *Aha... ia te uită,* un mesaj de la un anume „BlakeR". Subiectul: „O întrebare".

Bingo!

„Bună, Makedde,

Îmi face deosebită plăcere că ne-am cunoscut. Conferinţa mi s-a părut destul de interesantă, dar, desigur, pentru mine tu ai reprezentat atracţia principală. Din păcate, mâine nu cred că voi putea ajunge..."

Fir-ar să fie.

„Însă mă gândisem să te întreb dacă ai vrea să cinăm după conferinţă".

Da!

„Sper să nu mă consideri prea îndrăzneţ. Trimite-mi un e-mail sau, şi mai bine, sună-mă".

Mak îi reciti mesajul – de două ori. Trebuie să-l fi trimis după ora unu noaptea, când ea închisese deja calculatorul. Să fi fost şi el o persoană nocturnă? Verifică ora de recepţionam a corespondenţei. Da, i-a trimis e-mail-ul la ora 1:16 dimineaţa. Era destul de târziu.

Roy Blake.

Într-adevăr, reuşise să-i stârnească interesul. Dar, totuşi, o întâlnire în toată regula? Ar fi fost poate mai bine dacă ar veni la conferinţă şi ar mai conversa puţin, fără să treacă la formalităţile unei „întâlniri". De când nu mai avusese parte de o întâlnire? Să fi trecut deja un an? Ei bine, da – însă numai dacă nu lua în calcul dezastrul trăit cu Henry. Oricum, nu putea să pună la socoteală acea tentativă de întâlnire – având în vedere faptul că Mak părăsise masa înainte de sosirea apetitivelor.

Plecă spre bucătărie, unde umplu un ibric cu apă şi îşi pregăti distrată o cană cu cafea.

Mak zâmbi în momentul când se surprinse gândindu-se ce să-i răspundă. Se aşeză la birou şi sorbi din cană. Începuse deja să ia în calcul posibilitatea întâlnirii cu Roy. Ceea ce era chiar ciudat. Cum ar fi trebuit totuşi să-i răspundă?

„Bună, Roy,

Mulţumesc de mesaj. Şi eu mă bucur de cunoştinţă. De asemenea trebuie

să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat de profesorul Gosper şi de guma aceea buclucaşă. :-) Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar ce zici, n-ar fi mai bine să mergem la o cafea, ori să bem ceva uşor? În jurul orei opt ar fi perfect pentru mine, altminteri va trebui să amânăm pentru sfârşitul săptămânii. Sună-mă."

Îi tastă numărul de telefon şi, în clipa când era cât pe ce să-i transmită mesajul, o copleşi un sentiment de îndoială. *Mak, tipul ăsta e un străin. Chiar vrei să-ţi cunoască numărul de telefon! Tu chiar îţi doreşti să te întâlneşti singură cu el, cine ştie în ce loc!*

Makedde îşi dădu imediat seama că teama ei era puţin cam absurdă. În niciun caz nu ar fi fost singură. S-ar afla pe un teritoriu familiar dacă ar alege ea barul sau cafeneaua şi, în caz de nevoie, ar putea pleca la primul semnal de alarmă. Era în siguranţă, în plus, el lucra în domeniul pazei şi protecţiei... fapt care nu însemna mare lucru, dar măcar ştia că lucrează în campus. Mak, înainte să ajungă să se sperie singură şi să renunţe, nu mai stătu pe gânduri şi apăsă butonul „trimite", expediind mesajul în spaţiu.

*

Cu zece minute înainte de ora nouă, Makedde intră în sala de festivităţi a universităţii şi privi spre mulţimea care tocmai se aduna. Roy nu venise, exact aşa cum îi spusese în e-mail.

Foarte bine. Aşa nu mă va mai distrage nimic, îşi spuse ea.

Profesorul Gosper nu era nici el prezent, ceea ce însemna că Mak se putea relaxa. Observă însă că în această a doua zi a conferinţei erau considerabil mai puţini participanţi. Sau poate întârziau cu toţii. Dr. Hare atrăsese în prima zi un număr foarte mare de studenţi ai universităţii, deşi până la final nu rămăseseră decât cei mai perseverenţi dintre ei. Posibil ca asistenţa să fie mai numeroasă în sesiunea de după-amiază, când va vorbi expertul FBI şi va prezenta tehnici de investigare şi analiză a locului crimei şi modurile în care acestea se raportează la diagnosticarea clinică a psihopatiei. Ar fi trebuit să fie o expunere interesantă şi Mak era convinsă că menţionarea acronimului FBI va avea drept rezultat umplerea sălii până la refuz. O prezentare ce ar putea exercita aceeaşi atracţie ca şi dezvăluirile din *Dosarele X.*

Gândul la FBI îi îndreptă din nou lui Makedde atenţia spre Quantico şi Andy Flynn. Din ziua în care a căutat-o, a avut mari dificultăţi în a şi-l scoate din minte.

Să-l sun?

După tot ce s-a întâmplat în Sidney, fie că-i plăcea sau nu, Andy Flynn făcea parte din viaţa ei. Nu îl iubea – sau, cel puţin, îşi tot repeta în sinea ei acest lucru –, însă experienţa pe care au împărtăşit-o amândoi a dat naştere unei relaţii destul de complicate şi, ca un fier roşu, evenimentele trăite i-au

marcat pe amândoi pentru totdeauna. Oricum, nu putea fi vorba de iubire şi nu avea niciun motiv pentru care să regrete că se află la o distanţă atât de mare de ea.

Nu, nu voi încerca să îl readuc în viaţa mea, hotărî Makedde.

Ce-a fost, a fost. Vezi-ţi de viaţa ta, Makedde. Mergi înainte.

Un nod amar îi urcă în gât, dar Mak îl ignoră. O aştepta o zi încărcată.

CAPITOLUL 18

Cu numai câteva clipe înainte de ora nouă, Andy Flynn sosi în campusul vast al universităţii, îşi parcă automobilul închiriat, aşeză tichetul pe bord şi porni la pas spre Crescent Road şi spre clădirea care găzduia sala de ceremonii universitare. Îl lăsase pe dr. Bob Harris la hotel, să-şi revină de pe urma zborului din noaptea trecută. Deşi expertul criminalist avea nevoie să recupereze somnul pierdut, mai mult ca sigur că va începe să lucreze imediat ce se va trezi şi va analiza informaţiile primite seara trecută din partea Poliţiei Regale Canadiene.

Andy cunoştea mare parte din materialul pe care îl prezenta mentorul său, dar chiar şi aşa era interesat să vadă modul în care se va descurca în faţa unei asistenţe, în special în faţa unui auditoriu atât de variat cum era acesta – compus din studenţi, profesori, ofiţeri de poliţie, agenţi de pază, psihologi. Desigur, mai erau şi alte motive datorită cărora Andy era interesat de participanţii la conferinţă – mai exact, raţiuni care nu aveau nicio legătură cu treburile de serviciu.

Era prima vizită efectuată de Andy în campusul UBC şi totuşi, în timp ce traversa peluzele verzi şi admira priveliştile complexului universitar, gândurile îi zburau numai spre Makedde. Era un loc despre care îi vorbise adeseori în puţinul timp petrecut împreună şi, spre marea lui surpriză, arăta mult mai frumos decât i-l descrisese ea.

Conchise că Vancouverul este întrucâtva asemănător Sidney-ului. Ambele oraşe portuare au câte un pod impresionant, iar cele cinci pânze albe, masive, ale terminalului maritim Canada Place şi grandoarea cu care împodobesc complexul portuar îi aminteau de clădirea renumită a Operei din ţinuturile sale natale. Dar, bineînţeles, piscurile munţilor ce înconjoară oraşul reprezintă diferenţa categorică faţă de Sidney. Toţi cei care au copilărit şi crescut în vecinătatea Munţilor Stâncoşi, aşa cum se întâmplase şi cu Makedde, acordă Munţilor Albaştri din apropierea Sidney-ului titulatura de „Colinele Albastre”. În acele momente a înţeles de ce.

Lui Andy îi trebui ceva timp ca să se orienteze, iar până să descopere şi sala unde se ţinea conferinţa, pierdu mult mai multă vreme decât crezuse. Însă răsuflă uşurat imediat ce izbuti să ajungă la clădirea cu pricina, în dreptul căreia observă un panou provizoriu pe care scria „Conferinţa despre psihopatie”, indiciu completat de o săgeată mare ce arăta spre uşile din faţă.

Sala care găzduia expunerea avea două niveluri, cu un punct de recepţie

în spatele uşilor, iar în stânga acestora se întindeau câteva mese pline cu termosuri cu cafea, tăvi cu brioşe, gogoşi şi prăjituri. În dreapta, încastrate în zid, observă un şir de cuieraşe numerotate – de genul acelora pe care Andy le mai întâlnise doar în primii ani ai şcolii primare.

— Bună, se auzi un glas cristalin imediat ce intră pe uşă.

Andy privi spre masa ce funcţiona ca recepţie improvizată şi descoperi că vocea aparţinea unei tinere androgine ce avea un inel în nas şi părul tuns foarte scurt. Observă că pe ecusonul de identificare al fetei scria „Billie Looker". Billie?! Îşi ridică ochii din bucata de carton şi, pentru a se convinge că nu se înşelase, mai privi o dată chipul tinerei. Într-adevăr, era femeie – fără doar şi poate.

— Bună. Sunt detectivul Andrew Flynn.

— Bine aţi venit la conferinţă, îi răspunse Billie, cu un cald accent canadian.

Căută prin cutiile cu ecusoane ordonate cu grijă şi scoase un cartonaş pe care scria numele lui: Det. Andrew Flynn.

— Vă rog să purtaţi acest ecuson pe tot parcursul conferinţei, adăugă ea, introducând bucata de hârtie într-o învelitoare din plastic, de spatele căreia era prins un ac de siguranţă.

Andy luă ecusonul, îi mulţumi fetei şi porni spre scaunele din secţiunea întinsă şi concavă a sălii, unde era în plină desfăşurare prima prezentare. Cum nu avea nicio intenţie să-l poarte, strecură ecusonul în buzunarul costumului.

Andy întârziase destul de mult. Participanţii – în jur de o sută şi cincizeci de persoane – urmăreau atenţi discursul conferenţiarului. Din fericire, Andy avea la discreţie o mulţime de scaune goale pe care putea alege să se aşeze. Se furişă în tăcere spre scaunul cel mai apropiat de uşă, chiar pe ultimul rând al sălii, fără să-i deranjeze prea mult pe cei din jurul său.

Makedde o fi şi ea aici? se întrebă el.

Se uită discret în sală şi privirea îi poposi pentru o clipă asupra unei studente blonde ce stătea mai în faţă – moment în care simţi că i se opreşte respiraţia. În orice caz, nu era Makedde, ci un bărbat puţin mai nonconformist. Bărbaţii poartă părul lung, fetele se tund băieţeşte şi au nume masculine, precum „Billie" – o realitate care îi dădea lui Andy impresia că devenise demodat şi pierduse contactul cu lumea. Posibil să fi început să îmbătrânească sau, la fel de probabil, poate că intrase în contact cu unul dintre obiceiurile mai trăsnite ale canadienilor.

Andy reuşi totuşi să o descopere în jurul orei zece şi jumătate. O tânără roşcată, după ce i-a mulţumit conferenţiarului – un profesor care prezentase o sumedenie de diapozitive şi de grafice pe care Andy nu le-a găsit aproape

deloc interesante –, îi înştiinţă că urmează o scurtă pauză de cafea şi toţi cei prezenţi, ridicându-se la unison, au pornit înfometaţi direct spre mesele pline cu apetitive. Pe unul dintre rândurile din mijloc, un bărbat foarte solid îi atrase imediat atenţia lui Andy. Individul avea peste doi metri înălţime şi cântărea probabil o sută treizeci, dacă nu chiar o sută cincizeci de kilograme.

Când s-a întors într-o parte, l-a surprins pe Andy îndreptându-şi în ultimul moment privirea dinspre el.

Makedde rămăsese singură şi continua să noteze sârguincioasă în carneţel. Bărbatul din spatele ei o mascase ca un paravan pe tot parcursul cuvântării. Exact aşa cum şi-o amintea, spre deosebire de pletele blonde la care se holbase mai devreme, părul îi era lung, elegant şi senzual – şi aparţinea cu certitudine unei femei. O urmări în timp ce scria şi îi observă de la distanţă profilul, capul uşor aplecat într-o parte şi părul ce-i curgea pe celălalt umăr.

Era mult mai frumoasă decât şi-o amintea, iar această recunoaştere era total deprimantă.

Părea întru totul absorbită de notiţele ei şi arăta atât de fermecătoare, cu părul atârnându-i într-o parte şi buzele ţuguiate în concentrare, încât aproape că nu-l lăsa inima să o deranjeze. Aproape.

Inspiră profund, se ridică şi porni spre ea.

Spre surprinderea lui, reuşi să ajungă în apropierea ei fără ca ea să-l observe. Mak nu-şi ridică ochii din carneţel decât în ultima clipă, iar când în cele din urmă îl privi, trăsăturile i-au căpătat cea mai stupefiată expresie posibilă. Mandibula i s-a deschis larg şi ochii ei albaştri s-au rotunjit perfect, scoţând la iveală tot albul din jurul irisurilor. De parcă ar fi văzut o fantomă, sângele i se scurse subit din obraji, ca şi cum el, dintre toţi oamenii, chiar ar fi arătat ca o stafie – reacţie căreia îi succedă o tăcere extrem de chinuitoare şi de îndelungată.

N-a fost manifestarea la care se aşteptase.

— Bună, îi spuse el timid, simţind cum jumătate din fiinţa sa dorea să intre în pământ de ruşine, în timp ce jumătatea cealaltă tânjea să o ia în braţe.

— Andy? întrebă Makedde, rostindu-i numele cu aceeaşi suavitate în glas. Andy, repetă ea. Ei, chiar că...

Mak închise ochii pentru o clipă şi dădu de câteva ori din cap. Colţurile buzelor i-au schiţat un zâmbet. Andy observă că îşi fardase uşor cu dermatograful pleoapele, iar genele lungi şi negre erau date cu rimel. Tenul îi era la fel de perfect cum îl ştia. Însă parcă îşi schimbase puţin coafura şi chipul îi părea întrucâtva mai slăbuţ. Deschizându-şi ochii, îi aţinti din nou asupra lui.

— Ce te aduce în UBC?

— Am venit pentru conferinţă. Am sosit ieri-noapte din Quantico, împreună cu un coleg, dr. Harris.

— Mmm, zise ea. Dr. Harris, expertul criminalist care va ţine azi după-amiază o expunere pe tema „Investigarea locurilor unde s-au petrecut crime violente şi personalitatea psihopată”?

Andy dădu din cap.

— Exact.

Mak îşi ţuguie buzele şi privi spre podea.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, continuă ea.

— Ah, nu face nimic. Uneori e foarte dificil să telefonezi cuiva de la academie.

Andy ştia foarte bine că nici măcar nu încercase să-l sune.

Îl aprobă absentă din cap şi se cufundară amândoi în tăcere.

Era o noutate să stea în apropierea unei femei cu adevărat înalte. Dacă punea la socoteală şi tocurile ghetelor, trebuie să fi avut aproximativ un metru nouăzeci şi era aproape la fel de înaltă ca şi Andy. Lucru care îl atrăgea.

— Şi, ăă... când ai sosit? întrebă ea.

— Ieri-noapte, repetă Andy. O să stau aici cel puţin o săptămână.

Spera să nu fi sunat prea sugestiv. După ce rosti aceste cuvinte, se gândi că ar fi fost poate mai înţelept să se exprime diferit, ceva în genul „Voi rămâne în Vancouver o săptămână”, ori „Am venit doar pentru conferinţă” sau ceva asemănător. Nu avea de ce să adauge „cel puţin” – ca şi cum i-ar sugera că ar putea rămâne mai mult, dacă l-ar convinge să facă acest lucru. Dar, bineînţeles, nici afirmaţia „Am venit doar pentru conferinţă” nu ar fi fost întru totul adevărată.

— Ah, răspunse ea, păstrând în obraji aceeaşi paliditate. Excelent. Şi, până acum, ce impresie ţi-a făcut Vancouverul?

Andy râse, încercând să pară relaxat.

— Mai bine mă întrebai: „Ce părere ţi-a făcut aeroportul şi interiorul hotelului Renaissance...”, îi răspunse el în glumă, moment în care îşi dădu imediat seama că şi această tentativă de glumă fusese sugestivă. De fapt, continuă el, am vrut să spun că deocamdată nu am văzut mai nimic din Vancouver. Sper să vizitez câteva obiective turistice, împreună cu unii dintre colegii mei. Mi-ai putea recomanda ceva?

— Fireşte, ar trebui să vizitezi în primul rând parcul Stanley, centrul istoric Gastown, muntele Grouse. Podul suspendat Capilano este destul de impresionant şi, dacă ajungi prin zonă, n-ar trebui să ratezi ocazia să-l parcurgi. Şi dacă poţi, ar trebui să ajungi şi în Whistler.

Mak îi turui într-un suflet informaţiile turistice şi se opri subit, ca şi cum şi-ar fi amintit ca din senin cu cine discuta şi i s-ar fi părut mult prea ciudat să facă un asemenea lucru. Sau, la fel de posibil, poate că Andy îşi proiecta propriile sentimente în acţiunile ei.

Makedde îi întâlni privirea şi îşi strânse buzele într-un surâs. Paliditatea-i dispăru şi ea îşi recăpătă îmbujorarea.

— Ei da... Andy Flynn, zise ea încrucişându-şi braţele.

Ştiind bine că fiecare cuvânt şi gest pot avea o semnificaţie aparte, Andy o analiză minuţios – un obicei pe care îl căpătase în urma studiului intens la academie al limbajului corporal, evaluării declaraţiilor şi tehnicilor analitice de estimare a veridicităţii afirmaţiilor –, deşi nu uitase sfatul unuia dintre profesorii săi: „Să nu încerci aceste metode pe prietenii tăi, fiindcă nu vei mai avea niciunul".

— Şi, cum ţi-a mers în tot acest timp? îl întrebă Makedde continuând să-şi ţină braţele încrucişate. Ce-ai mai făcut? Desigur, mă refer la noua echipă de investigatori criminalişti pe care vreţi să o formaţi.

— Ei bine, şeful poliţiei a reuşit în sfârşit să obţină undă verde şi departamentul va începe să funcţioneze de anul viitor. Intenţionăm să-l transformăm în centrul de investigaţii şi cercetare a crimelor majore din toată regiunea Australasiei.

Mak îşi ridică sprâncenele:

— Este chiar foarte interesant.

Nu dorea să-i spună că unul dintre factorii decisivi în concretizarea acestui plan l-a reprezentat cazul Ucigaşului Fetişist. Protestele cetăţenilor au urgentat sprijinul politic şi punerea în practică a deciziei de constituire a unui proiect de combatere a crimelor.

— Se pare că voi avea şansa de a obţine o funcţie înaltă. Şi, la un moment dat, s-ar putea să ajung şeful acestui departament.

— Aşa cum ţi-am mai spus, este minunat. Felicitări. Aşadar, ăă... îşi îndreptă privirea spre mulţimea de oameni adunaţi în faţa meselor cu apetitive. Cred că...

În acel moment, roşcata reveni la pupitru şi îl prezentă pe următorul conferenţiar – înştiinţându-i astfel că pauza de cafea luase sfârşit.

— Vă rog să vă aşezaţi la locurile dumneavoastră. Următorul invitat este profesorul Rickford, din cadrul Universităţii Ţării Galilor...

Nu mai aveau timp să se înfrupte din gustări.

Makedde privi înapoi spre scaunul ei şi apoi se uită din nou la Andy.

— Ai venit singur, ori...?

— Sunt singur, îi răspunse Andy. Dr. Harris va sosi abia după prânz.

— La ce oră îşi începe prezentarea?

— La unu. Va fi primul după masa de prânz.

— Mi-ar face mare plăcere să-l cunosc, îi zise ea, pregătindu-se să se aşeze.

Andy îi zâmbi şi continuă să rămână în picioare.

— Dacă doreşti, putem lua prânzul împreună.

— Să ştii că n-am intenţionat să mă autoinvit...

În acel moment, profesorul Rickford se postă în faţa pupitrului şi îşi începu discursul. Era impropriu să traverseze sala până la locul lui, aşa că Andy se aşeză exact în locul unde rămăsese, la doar un scaun distanţă de Makedde.

Mak îi zâmbi şi ridică din umeri, după care îşi scoase carneţelul şi pixul, indicându-i să fie atent la conferenţiar. Cu excepţia profesorului, toţi cei din sală păstrară tăcerea, iar cei doi nu şi-au mai adresat niciun cuvinţel până la începerea pauzei de prânz.

*

Makedde reluă discuţia exact din punctul în care o lăsaseră.

— Nici prin cap nu mi-a trecut să mă autoinvit la prânz, îi zise ea imediat ce sala începu să se golească.

— Sunt convins că Bob nu va avea nimic împotrivă, îi răspunse Andy.

S-au ridicat amândoi în acelaşi timp. În sală izbucni un freamăt general şi, trecând pe lângă ei, participanţii au pornit cu toţii spre ieşire, îndreptându-se spre locurile unde îşi luau masa de prânz. Privindu-se stânjeniţi, Andy şi Mak au rămas locului, fără ca vreunul dintre ei să schiţeze un gest că ar dori să plece.

— Nu, serios vorbesc. Poate că vreţi să discutaţi despre treburile de serviciu...

— În niciun caz, o asigură Andy. Nicidecum, îi repetă el, gândindu-se că poate nu doreşte să îi însoţească şi că nu avea niciun sens să o forţeze să-şi schimbe părerea. Oricum, invitaţia rămâne valabilă, continuă Andy.

Din câte se părea, vorbele sale au reuşit să pună capăt indeciziei, dar era cert că nu în avantajul lui. Mak se hotărâse fără doar şi poate să nu ia masa împreună cu ei.

Îşi strânse lucrurile şi îşi aşeză carneţelul în geantă.

— Vii şi mâine?

— S-ar putea.

— Atunci, poate mai vorbim mâine.

Era mai bine decât să-i spună făţiş că nu dorea să-l mai vadă, dar acest lucru nu-i diminuă prea mult sentimentul că încerca să scape cât mai repede de el.

— Oricum, mai vorbim şi după conferinţa de azi.

— Ah, bineînţeles.

Andy privi spre intrare şi îl zări pe dr. Harris discutând cu organizatoarea roşcată.

— Uite că a sosit, îi zise Andy, arătând spre profesor. Ce-ai spune să faceţi chiar acum cunoştinţă? adăugă el, nedorind să o lase să plece.

— Bine, însă după aceea vă las să luaţi prânzul. Nu vreau să vă deranjez.

Andy ar mai fi dorit să-i spună că nici nu se va pune vreodată problema să-l deranjeze, dar Mak deja pornise cu paşi mari spre intrare şi atunci el, fără să-şi poată dezlipi ochii de la ea, o urmă imediat.

Mak încetini pentru un moment, aşa încât să-i permită să o ajungă, după care au continuat împreună spre dr. Harris şi proaspăta lui cunoştinţă.

— Bună, Mak, o salută organizatoarea când s-au apropiat.

— Bună, Liz. Ce mai faci?

Tinerele şi-au zâmbit prietenește şi Mak şi-a îndreptat atenţia spre dr. Harris.

— Bob Harris, se prezentă acesta, întinzându-i mâna.

— Makedde Vanderwall. Mă bucur să vă cunosc.

Andy observă că Mak îi strânse bărbăteşte mâna criminalistului şi, de asemenea, cât timp şi-au împreunat palmele, remarcă faptul că profesorul o fixă câteva clipe cu privirea. Când întâlnea o nouă cunoştinţă, Bob folosea uneori acest procedeu, iar Andy ştia din proprie experienţă că, pe parcursul observării, se simţise ca şi cum ar fi ieşit dintr-un cabinet de radiografie. Mak acceptă fără să clipească analiza scurtă, dar intensă a profesorului.

Cealaltă tânără se întoarse spre Andy şi se prezentă singură:

— Bună, eu sunt Liz Sharron.

Tenul palid şi cârlionţii roşcaţi naturali, în genul celor pe care îi avea în copilărie Shirley Temple, îi dădu lui Andy impresia că, în şcoala primară, colegii trebuie să o fi strigat Liz „Roşcovana” sau ceva similar. Avea un zâmbet ce-i transmitea bunătatea sufletului şi lăsa să se întrevadă mai tot ce se petrecea în spatele privirii.

Makedde i-l prezentă Lizei drept „detectivul Flynn”.

Ca şi cum aş fi un străin, gândi Andy.

— În ultimele două săptămâni, sub instruirea mea, Andy a urmat un curs de perfecţionare în Quantico, adăugă dr. Harris.

— Liz este asistenta doctorului Hare, în laboratorul său de psihopatie, explică Makedde.

— Şi ce anume este un laborator de psihopatie? simţi Andy nevoia să se lămurească.

Liz râse.

— Ei bine, să nu vă imaginaţi că avem un laborator convenţional, aşa cum

sunt cele folosite în domeniul fizicii sau chimiei. Grupul nostru cercetează intens psihopatia, unii chiar aici, în departamentele universităţii, iar alţii în diverse laboratoare judiciare şi închisori corecţionale locale. Pentru depistarea diferenţelor neurobiologice majore utilizăm o varietate de tehnici, printre care tomografii computerizate cu emisie de fotoni, electroencefalograme, imagini de rezonanţă magnetică...

— E clar, lucraţi ca într-un adevărat laborator, spuse Andy.

— Nu avem însă creiere conservate în borcane şi nimic de genul ăsta, îi răspunse Liz. Ah, de fapt, avem numai două.

— Te referi la foştii asistenţi ai doctorului Hare? Sau ăsta e doar un zvon? spuse Mak râzând.

Liz zâmbi.

— În realitate, este un domeniu foarte interesant de studiu, interveni dr. Harris.

— Într-adevăr, şi ar trebui să vă faceţi timp să participaţi la conferinţele din următoarele zile, adăugă Liz, pentru că unii dintre cercetătorii noştri vor veni cu rezultate realmente fascinante.

Andy era cât pe ce să-şi exprime intenţia de a nu pierde nicio prezentare, moment în care observă o privire ciudată pe chipul lui Makedde. Ochii îi erau aţintiţi spre treptele din spatele lor. Un agent de pază cobora scările şi se îndrepta spre ei.

— Ar trebui să vă las să mergeţi la masă, zise ea puţin cam pripită.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Makedde, spuse dr. Harris.

Bob ştia câte ceva despre fosta relaţie dintre Andy şi Makedde, fapt care îl îndreptăţise pe Andy să creadă că profesorul urmărise cu interes desfăşurarea scenei. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine pe Bob, nici prin cap nu i-ar fi trecut că în spatele înfăţişării sale calme şi aparent comune funcţiona o minte analitică pătrunzătoare, căreia nu-i scăpa absolut nimic – niciun amănunt, niciun gest, nicio aluzie sau expresie nu treceau neobservate. Un om ca el nu-şi reprimă niciodată acest talent. Tocmai de aceea şi devenise un adevărat profesionist.

Mak îşi îndreptă din nou atenţia asupra grupului.

— Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut, dr. Harris.

— Spune-mi Bob.

— Mulţumesc, răspunse Mak întorcându-se imediat spre Liz şi Andy. La revedere, ne vedem mai târziu.

Înainte să plece, îşi îndreptă fugitiv privirea spre Andy, moment în care întrezări în ochii ei o uşoară şi stranie nelinişte ce nu-i căzu deloc bine.

— La revedere, îi spuse Andy, când Mak deja se îndepărtase.

Se strădui să-şi îndrepte ochii în altă direcţie, încercând să nu se holbeze

la Makedde, în clipa când tânăra se salută cu acel gardian înalt. Era un tip tânăr şi arătos – trăsături pe care Andy nu le aprecie absolut deloc. Mak nu-l salută printr-un sărut, dar, chiar şi aşa, se vedea clar că erau prieteni. Andy îşi dădu silinţa să-şi înfrâneze răbufnirea de gelozie ce-i cuprinsese întregul trup şi-l forţase să-şi încleştеze maxilarele.

Şi-a făcut un prieten. Normal că are un iubit. Fetele ca ea au întotdeauna un iubit.

Se corectă însă numaidecât, fiindcă ştia bine că Makedde era diferită. Uneori era puţin singuratică şi nu-i plăcea să se simtă ataşată de cineva, dar asta nu însemna că se îndrăgostise de primul gardian înalt şi chipeş care îi ieşise în cale – un tip care lucra la ea în universitate, nu locuia peste mări şi ţări şi nu fusese implicat în acea perioadă groaznică din viaţa ei, pe care dorea s-o uite cât mai repede.

Andy, calmează-te. Ea nu mai are nicio treabă cu tine.

Andy regretă asta.

CAPITOLUL 19

— S-ar părea că au de-a face cu un descreierat în toată regula.

Andy îşi ridică privirea din cafeaua ce deja se răcise:

— Poftim, ce-ai spus?

Deşi bufetul universităţii era în continuare aglomerat, Andy nu se simţise niciodată mai singur. Observă că dr. Harris aproape îşi terminase negresa cu ciocolată, îşi băuse Pepsi-ul dietetic şi îl privea concentrat din cealaltă parte a mesei. Andy se întrebă cât timp fusese complet absent şi speră să nu fi pierdut nimic important.

— Încearcă să nu-ţi pierzi concentrarea, Andy.

— E chiar atât de evident?

Bob îl privi atent, parcă nevenindu-i să creadă. Nu mai avea nevoie să adauge nimic.

— Îmi pare rău, mormăi Andy.

— E normal să te atragă. Este o fată foarte drăguţă şi, din câte mi-am dat seama, şi isteaţă pe deasupra. Dar, în opinia mea, s-ar putea să baţi la o uşă în spatele căreia nu se află nimeni care să-ţi deschidă.

Andy nu-i răspunse.

— Cum a decurs reîntâlnirea? Ce reacţie a avut când te-a văzut? întrebă el.

Andy îl cunoştea destul de bine pe Bob şi îşi dădea seama că nu-i punea aceste întrebări pentru a-şi satisface curiozitatea, ci reprezentau întrebări pe care ar fi dorit să şi le adreseze în primul rând Andy – o strategie aplicată de majoritatea psihologilor.

— Mi s-a părut destul de surprinsă, ca să nu spun mai mult, îi mărturisi Andy.

— Nu i-ai spus că vei sosi?

— Nu prea am avut când să-i spun.

Precizarea pluti în aer pentru câteva clipe, fără să primească răspuns. Andy se întrebă dacă s-ar fi putut simţi mai stupid decât se simţea în acele momente.

— Ţi-a dat de înţeles că ar mai dori să vă revedeţi? continuă Bob, adăugând imediat ce observă că Andy ezită să răspundă: Cred că ar trebui să-ţi vezi de viaţa ta, Andy. Ceea ce ea a făcut deja.

O remarcă usturătoare – perfect adevărată, dar extrem de caustică.

Andy se ridică de pe scaun.

— Mă duc să-mi mai iau o cafea. Vrei să-ţi aduc ceva?

Bob clătină din cap.

Andy comandă o cafea de care nu avea cu adevărat nevoie, reveni şi se aşeză pe scaun.

— Şi, ce spuneai mai devreme de acel descreierat? Te referi la cazul pe care cei din Poliţia Regală vor să-l cercetezi?

Bob era mult prea ocupat ca să mai accepte noi cazuri, dar, cu toate acestea, în loc să doarmă şi să se odihnească, preferase să studieze întregul dosar pe care i-l dăduseră cei doi poliţişti – exact aşa cum Andy se şi aşteptase. Bob nu-şi nega nicio clipă natura caritabilă.

— E groaznic, spuse Bob, privind în gol, întru totul absent. Nu-mi miroase deloc bine, continuă el în şoaptă, având grijă să nu-l audă nimeni altcineva. Avem până în prezent trei victime, iar în campus s-au înmulţit dispariţiile. Ce-ai spune dacă am avea de-a face cu un val de crime în serie?

Andy se aplecă în faţă.

— Cred că şi Poliţia Regală suspectează acelaşi lucru, continuă Bob. Ambele victime descoperite până în prezent au fost studente aici, iar în privinţa celei de-a treia... când îi vom descoperi în cele din urmă identitatea, sunt aproape sigur că şi ea a învăţat tot aici. Dar să analizăm mai întâi datele pe care le avem: trei cadavre au fost găsite în aceeaşi zonă, în diferite stadii de putrefacţie, iar primele două victime identificate au fost ucise într-un interval de numai câteva săptămâni. Scheletul neidentificat aparţine unei tinere şi datează de ceva vreme, ceea ce reprezintă un fapt de rău augur, dacă luăm în considerare perioada îndelungată de când acest individ a început să ucidă.

— Cele două victime recente, dar foarte posibil şi cealaltă, par să fi fost împuşcate în spate cu o armă de calibru mare. N-au fost sugrumate sau înjunghiate, aşa cum se întâmplă în cazul violurilor scăpate de sub control, ci împuşcate – din spate. Un semn de laşitate, nu-i aşa? Sergentul Grant Wilson – un tip simpatic aş spune, şi chiar inteligent – a avansat ipoteza că s-ar putea să avem de-a face cu un fel de execuţie. Într-un fel are dreptate. Dacă le-ar fi împuşcat trăgându-le câte un glonţ în ceafă, atunci aş fi fost întru totul de acord cu el şi aş fi susţinut ipoteza execuţiei, însă în opinia mea avem de-a face cu o vânătoare. Iar făptaşul este cu siguranţă un localnic – un vânător colecţionar sau cineva care comercializează arme. Posibil un student, un fost absolvent al universităţii sau chiar un profesor. Cum altfel ne-am putea explica faptul că ambele victime identificate erau studente la UBC? Şi, din câte se pare, tinerele nu se cunoşteau. Cu excepţia vârstei apropiate şi a faptului că învăţau la aceeaşi universitate, nu avem nicio altă corelaţie. Să fie o simplă coincidenţă? Urmăreşte cineva să transforme

campusul într-un teren de vânătoare?

La auzul acestei remarci, Andy simţi un fior pe şira spinării. Să fi venit ucigaşul în ziua aceea la universitate?

Dr. Harris luă o nouă îmbucătură din negresă şi continuă:

— Îi voi sfătui să înregistreze numerele tuturor vehiculelor sosite în regiunea Nahatlatch şi să verifice identitatea celor care trăiesc, vizitează acele locuri sau îşi petrec vremea pe acolo. Vor trebui să stabilească o corespondenţă între acele nume şi studenţii care au învăţat la UBC, atât în prezent, cât şi în trecut, precum şi cu tot personalul universităţii, incluzându-i şi pe profesori. De asemenea, nici permisele de vânătoare nu trebuie pierdute din vedere. Vor fi nevoiţi să descopere dacă a existat vreo legătură între acele nume şi persoanele care au lucrat sau au învăţat în campus şi să acorde atenţie deosebită celor cărora li s-au revocat permisele, indiferent de motiv.

•

După prânz, detectivului Flynn i-a fost foarte dificil să se concentreze pe cuvântarea profesorului. Pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la Makedde. Din fericire, fata nu l-a observat. Dar, în scurt timp, până şi acest amănunt începuse să contribuie serios la suferinţa lui. De ce nu privea şi ea spre el? Începuse să se simtă penibil, întrucât se surprindea holbându-se tot timpul în direcţia ei şi, mai mult decât atât, se simţea îngrozitor pentru că străbătuse mii de kilometri ca să participe la această conferinţă cu o motivaţie secretă.

Dr. Harris le oferea participanţilor o prelegere captivantă. Era un orator foarte iscusit, atât în interviuri, cât şi în faţa unei largi audienţe, şi îşi completa dizertaţia cu o prezentare realizată profesional în PowerPoint. Andy observă că majoritatea celor prezenţi îşi luau notiţe. Andy făcea excepţie, dar numai pentru că făcuse asta de nenumărate ori până atunci.

— Locurile unde sunt descoperite victimele criminalilor psihopaţi prezintă adeseori indicii clare în ceea ce priveşte faptul că homicidul a fost bine plănuit şi a conţinut un element profund emoţional sau de risc accentuat, explică Bob. Individul care face parte din această categorie nu se mulţumeşte doar să se furişeze în casa unei bătrâne şi să-i fure banii din poşetă în timp ce biata femeie doarme, ci îşi dă toată silinţa să o snopească în bătaie...

Andy reflectă la cazul Nahatlatch, în privinţa căruia Poliţia Regală Canadiană le ceruse ajutorul. Din moment ce Bob îi destăinuise pe parcursul pauzei de prânz câteva dintre temerile sale, Andy considera că era şi el cumva implicat în această investigaţie. Bob îşi dăduse imediat seama de asta şi îi ceruse în mod expres să păstreze secretul. Dacă aflau jurnaliştii ar fi ieşit

un scandal monstru.

Andy însă nu era deloc în apele sale, pentru că voia să-i spună lui Makedde tot ce aflase. Merita să ştie şi ea. Pentru prima dată în cariera lui, spera ca jurnaliştii să descopere această poveste, aşa încât povara confidenţialităţii să nu mai cadă întru totul pe umerii săi. Nu avea de ce să-i dea lui Makedde toate detaliile, dar trebuia să o înştiinţeze că apăruse o problemă şi că trebuia să fie mult mai prudentă decât de obicei. Era o măsură de precauţie. Se simţea dator să o avertizeze, dar să o facă în aşa fel încât să-şi ţină promisiunea dată profesorului Harris.

— Psihopaţii nu au nici cel mai mic respect pentru victimele lor, continua Bob să se adreseze audienţei. În crimele pe care le comit există întotdeauna un element de control...

Andy observă că mai toţi cei din sală erau numai ochi şi urechi la vorbele profesorului. Bob era în definitiv agent FBI, titulatură foarte la modă în aceste zile, în special datorită filmelor de succes *Tăcerea Mieilor, Hannibal* sau *Dosarele X.*

— Aceşti indivizi pot recurge chiar şi la scene teatrale, dacă au o relaţie apropiată cu victima...

Andy ştia foarte bine că viaţa unui investigator sau criminalist FBI nu era deloc de invidiat. De fapt, aşa cum nu era niciuna dintre vieţile celor care se ocupau de consecinţele celor mai violenţi şi anormali oameni din lume.

Andy crescuse în Parkes, un orăşel liniştit şi civilizat din statul New South Wales, unde poliţiştii locali erau consideraţi adevăraţi eroi. De exemplu, un anume sergent Morris îşi pierdea mereu vremea în micul restaurant din oraş, unde o foarte drăguţă ospătăriţă era topită după el. Sergentul îi dădea mereu poveţe lui Andy, iar Andy îl venera ca pe un adevărat erou.

Însă realitatea vieţii de poliţist nu se ridicase niciodată la nivelul aşteptărilor pe care le avusese în copilărie şi descoperise destul de repede că poliţiştii nu erau pe placul tuturor. De fapt, mulţi îi urau. Majoritatea oamenilor nu luau în considerare decât amenzile de parcare şi testele cu alcooloscopul. Iar acum, bineînţeles, nu puteau să nu-i intereseze scandalurile apărute în această branşă. În ultimul timp, poliţiştii corupţi erau singurii care ajungeau pe prima pagină a ziarelor.

Până şi femeia cu care se căsătorise ajunsese să-l urască pentru faptul că era poliţist. Andy, într-adevăr, era un simplu poliţist – departe de statutul de erou.

Se întrebă dacă-şi va putea ierta vreodată defectele.

CAPITOLUL 20

— Hai, nu mai sta ca o mămăligă. Încă cinci.

Din poziţia orizontală în care se afla şi cu haltera de o sută de kilograme deasupra sa, sergentul Grant Wilson privi în sus şi se uită cu coada ochiului în direcţia glasului.

Un cretin.

Îşi efectuau sârguincioşi şedinţa obişnuită de ridicare a greutăţilor în sala de forţă, iar caporalul Michael Rose număra progresul făcut de Grant: „... opt... nouă... foarte bine..."

— Eu îţi ridic o sută douăzeci de kile şi, în plus, îţi dublez numărul de exerciţii, se lăudă fratele lui Mike.

— Dumnezeule, Evan, chiar nu-ţi mai tace gura? răbufni Mike.

De obicei se antrenau singuri şi lucrurile decurgeau puţin mai bine.

Imediat ce Grant îşi termină exerciţiul, Mike îl ajută să aşeze haltera pe suporţi. Pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare, iar tricoul cenuşiu i se colorase cu pete mari de transpiraţie. Se ridică şi privi spre fratele lui Mike.

Evan era un tip înalt şi destul de solid. Se vedea că ridicase o mulţime de greutăţi şi Grant bănuia că înghiţise steroizi cu pumnul. Avea cam prea multe tatuaje şi dădea dovadă de o îngâmfare deloc pe placul lui Grant. El nu-l invitase în niciun caz pe Evan să participe la şedinţa lor de antrenament şi, de fapt, se îndoia că ar fi primit de la altcineva o asemenea invitaţie.

Mi-ar fi prins bine dacă eram mai înalt. O privire aspră este întotdeauna mai eficientă dacă e însoţită de avantajul înălţimii.

— Gata, poţi începe. Bancul de antrenament îţi aparţine, îi spuse Grant, făcându-i semn cu mâna şi dându-se la o parte.

— Mi-am terminat exerciţiile de dimineaţă.

Grant râse. Fusese o vreme când, pentru astfel de remarci, ar fi culcat pe oricine la pământ, dar învăţase de atunci să se controleze. În definitiv, îl avea în faţă pe fratele celui mai bun prieten al său.

— Grant, am glumit. Nu o lua personal, continuă Evan. Ridici destul de bine.

Pentru un bătrânel, aproape că-l auzi Grant adăugând.

— Cum de-ai venit la sală dimineaţa? Nu mai faci inventarul mărfurilor în depozitul de la K-Mart? Sau ţi-au redus orele de muncă?

Evan se încruntă şi se dezumflă de tot.

— Inventarierea o făceam înainte de ora de deschidere a supermarketului. Oricum nu mai contează, pentru că acum lucrez în Fox.

— Ah, în Blue Fox.

Mike nu interveni în discuţie şi se vedea clar că îşi dorea să schimbe cât mai repede subiectul.

— Şi, ce faci acolo? Serveşti la mese, ori te dai în spectacol pe scenă? întrebă Grant, ştiind bine că era un bar de striptease feminin.

— Sunt barman. Ar trebui să treci şi tu pe acolo, ţi-ar plăcea mai mult ca sigur atmosfera, îi răspunse Evan.

Mike plecă spre aparatul pentru exersarea muşchilor de la picioare şi Grant i se alătură, ajutându-l apoi să fixeze în dispozitiv câteva greutăţi de douăzeci de kilograme. Cum era şi de aşteptat, în numai câteva momente Evan îşi făcu apariţia lângă ei. Era clar: nu pricepuse aluzia.

— E adevărat că aţi încredinţat cazul celor de la FBI?

Ce?

De această dată, Mike interveni imediat:

— Evan, după cum ţi-am mai zis, am hotărât să ascultăm şi opinia unui criminalist FBI, dar nu înseamnă că FBI-ul va avea vreo prerogativă în acest caz.

— Chiar nu va avea?

— Bineînţeles că nu.

Mike îşi începu exerciţiile, iar Grant îl urmărea concentrat, ignorând prezenţa personajului nepoftit.

— L-am văzut azi, continuă Evan.

— Pe cine ai văzut? întrebară amândoi deodată.

— Pe agentul FBI.

Grant rămăsese blocat, iar Mike se arătă la fel de uluit ca şi colegul său.

— A ţinut o cuvântare la UBC. De zile întregi sunt în jurul campusului afişe care anunţă o importantă conferinţă despre psihopaţi, îi lămuri el, dându-şi ochii peste cap, strâmbându-se şi gesticulând speriat în momentul când rosti ultimul cuvânt.

— Mda, zise Grant. Mi-aş fi dorit să asist la prezentare, dar unii dintre noi mai trebuie să şi muncească. Ştiu însă că mai mulţi dintre colegii noştri au mers la conferinţă. Şi, ia zi, ai aflat ceva interesant?

— Normal.

— Ne-ai putea lumina şi pe noi?

— Nu.

Grant simţea că explodează:

— Gata, mi-a ajuns pe ziua de azi. Trebuie să merg acasă, pentru că mă aşteaptă Amanda.

— Ah, da. Apropo, cum se mai simte? Ce necaz...

— Mersi, dar ne descurcăm şi singuri, l-a întrerupt Grant, aruncându-şi prosopul pe cântar şi plecând imediat din sală.

Era tot ce putea face pentru a-şi putea păstra cumpătul. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit să-l audă pe un nemernic ignorant cum era Evan Rose exprimându-şi indolent simpatia faţă de suferinţa Amandei. Ştia el ce înseamnă să îngrijeşti şi să stai aproape de persoana iubită? Avea el habar ce înseamnă scleroza laterală amiotrofică?

Când Grand tocmai terminase de introdus numerele cifrului de la dulap, Mike apăru în spatele lui şi îşi ceru scuze:

— Grant, îmi pare tare rău. Nu ştiu ce l-a apucat.

— Bine, nu-i nimic. Chiar trebuie să ajung acasă.

— De obicei nu-i atât de rău.

— Bine, dar cum de-ai reuşit să-l chemi la sală? Şi, în plus, i-ai spus totul despre cazul la care lucrăm?

— Am...

— Încearcă totuşi să nu mi-l mai aduci în faţa ochilor.

— Îmi pare rău...

Grant îşi luă lucrurile din dulap şi le îndesă într-o geantă-sport, fără să mai se obosească să meargă la duş ori să se schimbe.

— Mike, nu are de ce să-ţi pară rău, îi spuse Grant. Doar că eu n-am de ce să fiu amabil cu el numai din simplul motiv că face parte din familia ta.

Mike se arătă jignit de acest comentariu.

— Hai să uităm totul. În momentul de faţă am prea multe pe cap.

Grant îl salută cu mâna peste umăr şi porni spre ieşire, fără să se mai obosească să-i spună la revedere lui Evan.

CAPITOLUL 21

Stătea de ore întregi în faţa unui computer de la bibliotecă şi, spre marea lui bucurie, izbutise să afle mai mult decât se aşteptase. Era fascinant. În ceea ce privea subiectul ales, internetul era o comoară inepuizabilă de informaţii. Accesă arhiva principalului site de ştiri din Australia şi se înregistră sub un nume fals, folosind în acest sens contul anonim de la AOL.

Imediat ce pagina de căutare apăru pe ecran, tastă în căsuţa de căutare subiectul de care era interesat:

Makedde Vanderwall.

Se gândi la un moment dat să efectueze o căutare avansată şi să adauge „Makedde Vanderwall + crimă + Australia" sau ceva asemănător, dar îşi dădu seama că unicitatea numelui era suficientă pentru a-i asigura rezultatele pe care se aştepta să le găsească. Specificase o căutare în care să fie verificate toate publicaţiile accesibile, de-a lungul unei perioade nedeterminate de timp.

Apăsă butonul „trimite" şi cererea începu să fie procesată în tăcere.

Nici că putea fi mai bucuros de rezultatele găsite.

Rezultatele căutării: 184 de documente se potrivesc referinţei „Makedde Vanderwall".

În pagina curentă sunt afişate rezultatele de la 1 la 20.

Avea la dispoziţie zece pagini de articole. Putea găsi tot ce se scrisese despre această fată, toate acele detalii interesante pe care presa australiană le descoperise în privinţa ei, dar pe care tânăra avusese grijă să nu le afle nimeni din oraşul ei natal.

Herald Sun, Daily Telegraph, Courier Mail, Sun Herald, The Australian... şi lista continua. Reveni la începutul paginii şi accesă articolul intitulat „Fotomodel supravieţuitor pleacă acasă".

Rămase pironit pe scaun şi citi până la închiderea bibliotecii. Îşi golise complet cardul pentru fotocopii pe care îl alimentase cu mulţi dolari în momentul sosirii şi îşi împovără la ieşire raniţa cu o mulţime de secrete din viaţa lui Makedde.

Ei bine, ăsta chiar e un subiect interesant...

CAPITOLUL 22

Roy Blake nu era deloc mulţumit să primească un apel de urgenţă cu puţin timp înainte să-şi încheie schimbul. Se părea că apăruseră ceva tulburări în clădirea Monashee, din zona căminelor Thunderbird, unul dintre sectoarele unde erau cazaţi studenţii universităţii. Roy era încă de serviciu, aşa că trebuia să verifice despre ce este vorba. Problema se ivise într-un moment cum nu se putea mai nepotrivit – pentru că avea întâlnire cu Makedde imediat după terminarea orelor de muncă. Dar cu toate acestea, răspunse iute solicitării şi, în numai câteva minute, sosi în faţa clădirii Thunderbird Crescent, opri maşina lângă intrare şi porni spre locul turbulenţelor.

Bun, ia să vedem ce se întâmplă aici...

Roy auzi gălăgia cu mult înainte să intre în foaier şi, după cum fusese rapid înştiinţat, cineva izbea fără încetare în uşa unuia dintre apartamente – moment în care au izbucnit o serie de ţipete.

Roy se încruntă şi alergă până la etajul al doilea, unde găsi pe hol o femeie care striga şi plângea în hohote. Nu părea să aibă mai mult de 48-49 de ani, era îmbrăcată în pantaloni de trening şi jachetă din piele, iar părul şaten şi nepieptănat îi ajungea până la nivelul umerilor. Rimelul îi cursese pe obraji, în dâre lungi, negre.

În momentul când se pregătea să înceapă o nouă rafală de urlete şi suspine, se întoarse şi-l observă pe Roy apropiindu-se. Apariţia sa în uniformă producea întotdeauna un impact puternic. Pumnii femeii s-au oprit milimetric de uşă, tremurând şovăielnici în aer, iar gura îi încremeni deschisă.

— Vă rog, calmaţi-vă... o abordă el, ridicând o mână, în timp ce se apropia încet.

Când a mai redus distanţa, Roy observă că ochii femeii aveau strălucirea şi roşeaţa cuiva care plânsese prea mult. Buzele i se umflaseră şi nasul îi curgea. Avea nevoie de un şerveţel. În pofida înfăţişării neîngrijite, părea o persoană din pătura mijlocie a societăţii – nu arăta în niciun caz ca un om drogat sau desfrânat. Unghiile îi erau îngrijite şi lăcuite, iar pe degetul inelar purta o verighetă din aur.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Roy în clipa când ajunse la numai doi metri depărtare, fiind foarte atent să folosească un ton ferm şi afectuos, exact aşa cum fusese învăţat.

O bună bucată de timp nu i-a răspuns, ci a continuat să-l privească fix, ţinându-şi pumnii încleştaţi spre uşă. Roy se gândi la un moment dat că poate nu-l auzise, ori nu-l înţelesese. Odată ajuns la numai câţiva paşi distanţă, era pregătit să intervină imediat ce femeia ar fi ripostat violent. Înaintă prudent, ţinându-şi palma deschisă într-un gest de prietenie, în vreme ce-şi ţinea mâna cealaltă în dreptul şoldului, pregătit să folosească spray-ul cu piper, în caz de nevoie. Chiar şi cetăţenii ce par complet inofensivi pot acţiona imprevizibil şi iraţional.

Roy ştia bine că problemele apar exact atunci când eşti prea încrezător şi eşti convins că ai situaţia sub control. Recent, un poliţist se oferise să ajute o bătrână care se prăbuşise pe caldarâm, undeva în cartierul West End. În momentul când poliţistul a încercat să o ridice, a fost cât pe ce să-şi piardă un ochi, pentru că bătrâna cea anemică l-a pocnit în plină figură cu pumnul, lezându-i globul ocular cu piatra ascuţită a inelului vechi pe care îl purta pe deget. Acum, sărmanul ghinionist avea un ochi a cărui pupilă arăta de parcă plutea într-un lac de sânge.

— Doamnă, vă rog, ce problemă aveţi? întrebă Roy, avansând mult mai încet, fără să renunţe la poziţia de siguranţă.

În cele din urmă, femeia îi vorbi:

— Domnule poliţist... ştiţi... începu ea. Fata mea...

— Da, ce-i cu ea? întrebă el, zorind-o să continue. Ce-i cu fiica dumneavoastră? Ce s-a întâmplat?

— Fiica mea e înăuntru şi nu vrea să-mi deschidă.

Cucoană, probabil are un motiv serios pentru care nu vrea să-ţi deschidă, gândi Roy. Cine ştie de câtă vreme uriaşe şi bătuse în uşă, până când să-i anunţe cineva de acest incident.

— Doamnă, aţi făcut deja foarte mult zgomot şi cred că fiica dumneavoastră v-ar fi auzit deja, dacă ar fi fost înăuntru. Sunteţi sigură că îi cunoaşteţi cu exactitate camera? Nu cumva aţi nimerit la un alt apartament? întrebă el cu blândeţe, încercând să nu o provoace.

— Credeţi cumva că sunt proastă? ţipă femeia. Aflaţi că ştiu foarte bine unde locuieşte fata mea!

Se pare că nu alesese varianta cea mai potrivită de abordare.

Roy îşi aminti că Makedde îl aştepta la bar şi îşi dorea să ajungă acolo la timp, dar trebuia mai întâi să treacă pe acasă şi să se schimbe. Cât avea să mai dureze problema de faţă?

— Doamnă, nu vă cred în niciun caz proastă, încercă el s-o liniştească. Sunt convins că ştiţi foarte bine unde locuieşte fiica dumneavoastră. Sunteţi amabilă să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

— Marian. Marian Melmeth, îi răspunse femeia.

— În regulă, doamnă Melmeth. În acest caz, haideţi să coborâm la recepţie şi să-l rugăm pe administrator să sune în camera fiicei dumneavoastră. Este foarte simplu. Vă rog, spuneţi-mi şi numele fii...

— Nu! Am sunat-o deja şi refuză să ridice receptorul – doar ca să-mi facă în ciudă!

— Doamnă Melmeth, nu putem rezolva nimic dacă stăm aici, pe hol. Este clar că v-ar fi auzit până acum dacă s-ar fi aflat în apartament. Aşadar, consider că ar fi mai înţelept să coborâm şi...

— Nu o puteţi convinge dumneavoastră să iasă? îl rugă femeia, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Bun, poate că aşa va reuşi să rezolve ceva.

— Cum o cheamă pe fata dumneavoastră?

— Debbie.

Roy încremeni la auzul numelui. *Ah, Melmeth – asta era...*

Încercă totuşi să nu-şi manifeste reacţia lăuntrică.

— Bun, deci numele ei este Debbie, răspunse el, sprijinindu-se în uşă şi ciocănind politicos, ştiind foarte bine că Debbie Melmeth nu se afla în niciun caz în cameră. Debbie, îţi vorbeşte agentul de pază Roy Blake. Eşti acolo?

Niciun răspuns.

— Este cineva înăuntru?

Nimic.

— Dacă e cineva acolo, vă rog să răspundeţi, continuă el ştiind bine că sună ridicol. E clar, Marian, hai să mergem la parter şi vom rezolva totul acolo.

Deodată, femeia se năpusti spre uşă, bătând cu pumnii şi bocind:

— Debbie! Sunt eu, mama ta! Draga mea, hai, ieşi de-acolo! Te rooog!

Auzind un zgomot pe hol, Roy îşi întoarse privirea şi observă un locatar întredeschizând uşa şi începând să urmărească modul în care el gestiona situaţia.

— Doamnă, vă rog, trebuie să mă însoţiţi la parter. Femeia continua să izbească năprasnic în uşă.

Roy îi apucă ferm braţele doamnei Melmeth, i le întoarse la spate şi o îndepărtă forţat de uşă, având grijă să-şi păstreze cumpătul şi să-şi măsoare forţa mişcărilor.

— Doamnă, îmi pare rău că recurg la această soluţie, însă mă văd nevoit să vă oblig să părăsiţi clădirea.

Odată ce-a imobilizat-o, puterile au părăsit-o subit şi femeia renunţă la orice împotrivire, adăpostindu-se suspinând la pieptul lat al bărbatului. Roy nu ştia de cât timp plângea şi striga îndurerată, dar observă că se mai linişti imediat ce o luă în braţe.

A condus-o cu blândeţe în afara clădirii, unde îi întâmpină una dintre colegele lui, Larissa Greaves, care îl ajută să o calmeze.

Roy nu întârziase decât patruzeci de minute peste program. Plecă în mare grabă spre casă, unde dorea să facă un duş, să se schimbe şi să ajungă de îndată la minunata sa întâlnire. Din fericire, nu locuia foarte departe de universitate şi încă mai avea şanse să ajungă la timp...

CAPITOLUL 23

Barul Chilli din Kitsilano, un cartier elegant al Vancouverului, este un local perfect integrat în modernitate: lumina sângerie a doua lămpi mari de perete amplifică particularităţile ardeilor iuţi uscaţi ce atârnă în chip de ornament la colţurile ramelor neregulate ale oglinzilor şi paravanelor din oţel, şi le alungeşte umbrele pe ambele ziduri ale încăperii, deformându-le. Luminile difuze răspândesc o vagă strălucire purpurie ce cufundă încăperea într-un clarobscur roşiatic şi le dă unora dintre clienţi o înfăţişare uşor demonică.

În oraş sosise o echipă americană de filmare, care începuse filmările la o peliculă de acţiune, iar Mak îi recunoscu pe doi dintre artişti, în celălalt colţ al sălii – Michael Ironside şi un alt actor cu chipul ciupit de vărsat, al cărui nume n-a reuşit niciodată să-l ţină minte, dar de care îşi amintea că jucase în prima serie din *Miami Vice.*

Deşi era una din serile obişnuite ale săptămânii, localul era înţesat de consumatori stilaţi ce beau câteva cocteiluri în compania prietenilor, la sfârşitul unei epuizante zile de muncă. Makedde hotărâse să stea în compania unei ape minerale nealcoolizate, la capătul tejghelei centrale negre lăcuite exemplar, ce se curba şi se subţia asemeni unui gigantic ardei iute. Dacă imensul ardei stilizat ar fi reprezentat un semn de exclamare, atunci Mak ar fi fost punctul care îi dădea sensul.

Întâlnirea pe care o avea cu Ray reprezenta prima ei revenire pe scena relaţiilor amoroase, după fiascoul pe care îl avusese cu Henry, eşec în urma căruia hotărâse să nu le mai permită niciodată prietenilor să-i aranjeze întâlniri. Ştia că aveau intenţii bune, însă dorinţele lor echivalau cu o reţetă ce o conducea invariabil spre dezastru.

Makedde alesese acest loc de întâlnire. Roy cunoştea localul, dar nu fusese niciodată înăuntru – ceea ce-i dădea lui Makedde avantajul de a se afla pe un teren cunoscut. De asemenea, era singurul bar cu adevărat plăcut aflat la mică distanţă de apartamentul unde locuia şi destul de aglomerat în nopţile tomnatice ale anului.

Mak îşi trecu o şuviţă de păr peste ureche şi privi pierdută spre poşeta din piele lăcuită pe care o aşezase pe tejgheaua barului. *Oare cum o fi acest Roy Blake?* se întrebă ea. Evident, observase că era atrăgător şi părea un tip de treabă, dar nu ştia mare lucru despre el – de fapt, nu cunoştea mai nimic în legătură cu el. A fost foarte atent cu ea în ziua când au luat prânzul şi l-a

găsit chiar încântător. Unii bărbaţi sunt mult prea ocupaţi să-şi alinte propriile euri şi nu îi mai interesează nimic din ce spun ceilalţi. În timpul pauzei de amiază au stat amândoi o jumătate de oră la una dintre mesele din campus şi au discutat despre universitate, despre slujba lui, despre vreme, despre viitorul sezon de schi şi, până când Mak reuşise să-şi termine *sushi*-ul, se făcuse deja timpul să revină în sala de conferinţă.

Makedde nu mai savurase de multă vreme atenţia unei persoane masculine, acesta fiind şi motivul pentru care prietenii îi acordaseră calificativul de „Prinţesa Gheţii". Uitase complet senzaţia aceea minunată, dar simţea că acest nou stimulent îi înviorase serios feminitatea. Era posibil să fi însemnat mai mult decât instinctul biologic de împerechere, însă chiar se simţea entuziasmată că avea o întâlnire. Ar fi putut spune că era o romantică în recuperare.

Makedde, cu toate că era la curent cu noutăţile din modă în cele mai favorabile sau vitrege perioade din viaţa ei, îşi dădu seama că pierduse prea mult timp cu toaleta şi reflectă asupra modului în care se îmbrăcase pentru această seară. Un principiu important de care trebuia să ţină cont în astfel de situaţii era „Nu trebuie să mă chinui prea mult". În strategia adoptată, hotărâse să îmbrace o bluziţă neagră elegantă, cu guler la baza gâtului, schimbând totodată ghetele cu talpă de cauciuc cu o pereche de pantofi sexy, cu tocuri cui. Apoi, îşi dădu cu puţin luciu de buze, îşi pieptănă în grabă părul şi, gata, era pregătită.

Întâlnirea cu un tânăr drăguţ pe care de-abia îl cunoscuse ar fi trebuit să acţioneze ca o mică şi plăcută diversiune care să o ajute să mai uite de griji – numai că apăruseră două probleme. Prima o reprezenta faptul că trecuse deja ora fixată şi Mak era tot singură – ceea ce o irita peste măsură –, iar al doilea inconvenient deriva practic din primul, deoarece, cu cât aştepta mai agitată să-i sosească partenerul, cu atât mai intens îi revenea în memorie surpriza reîntâlnirii cu Andy.

Ce *naiba caută în Vancouver?*

Mak dădu din cap, se aplecă în faţă şi se sprijini pe coate, privind reflexia chipului distorsionat în luciul negru şi imaculat al tejghelei. Chipul îi părea exagerat de alungit, jumătate roşu, jumătate livid – şi îi dădea impresia că arată ca un monstru. Monştrii îi reaminteau întotdeauna de psihopaţi – Nosferatu moderni ce pândeau în toate colţurile lumii – şi psihopaţii îi aduceau aminte de Australia şi de experienţa trăită acolo, de bărbatul care îi salvase viaţa – şi asta o aduse exact în punctul din care plecase: Andy Flynn.

Afurisitul de Andy Flynn. Aici. În Vancouver.

I se părea că apariţia lui subită nu făcuse altceva decât să-i amplifice stresul. Începuse să se simtă rău chiar din ziua în care îi telefonase, dar de-

acum nu şi-l mai putea scoate din minte. Cu numai câteva luni în urmă era convinsă că depăşise această problemă şi, totuşi, Andy reuşise să-i spulbere tot progresul pe care îl realizase.

Ce *ar trebui să fac în legătură cu el?*

Dar de fapt, de ce să-mi bat capul?

Mak sorbi câteva guri de apă, sperând că răcoarea băuturii îi va diminua roşeaţa din obraji. Însă cu cât se gândea mai mult la Andy, cu atât devenea mai agitată. Nici că ar fi trăit un şoc mai mare decât acela pe care l-a avut în momentul când s-a întâlnit cu el la conferinţă. S-a simţit ca şi cum Andy s-ar fi materializat din visele sau, mai bine spus, direct din coşmarurile ei. Desigur, adevărata problemă era că nu avea de-a face cu o fantezie. Într-adevăr, nu începuse să o hăituiască prin pădure cu bisturiul în mână, aşa cum o făcuse în coşmarurile ei, dar, de această dată, ştia foarte bine că deşteptătorul nu o va mai salva.

Andy, fir-ai tu să fii, de ce a trebuit să apari iarăşi în viaţa mea? De ce? De ce acum?

Se îndrăgostise la un moment dat de detectivul Andy Flynn şi, chiar dacă la început a fost destul de refractară, în cele din urmă începuse chiar să-l îndrăgească. Nu ar fi trebuit niciodată să-şi permită o asemenea slăbiciune. El a fost investigatorul care s-a ocupat de rezolvarea cazului de omucidere a prietenei ei. Andy trecea în vremea aceea printr-un divorţ care nu decurgea deloc în termeni amiabili şi, în plus, trecea probabil printr-o criză timpurie a bărbaţilor de vârsta a doua, aşa cum păţiseră o mulţime de pretendenţi care hotărâseră dintr-odată că Makedde reprezenta răspunsul la toate problemele cu care se confruntau. De fapt, Andy Flynn era un bărbat cu o serie de probleme de care orice femeie înţeleaptă s-ar fi ţinut cât mai departe, dar, în situaţia lor, într-un fel sau altul, acest lucru nu a contat prea mult. Mak s-a simţit atrasă de el asemeni unui fluture de noapte ademenit de lumina unei lămpi. Apoi, evident, totul s-a complicat teribil de repede, consecinţă pe care Mak o regretase amarnic.

După ce se mai diminuase efectul produs de Andy asupra ei, Makedde şi-a blestemat zilele pentru că i-a permis să-i intre pe sub piele, iar acum, din moment ce ajunsese atât de aproape de ea, îşi reproşa de două ori mai mult. Era exact genul de distragere care o forţa să-şi întrerupă studiile. Şi, mai mult decât atât, în niciun caz nu o ajuta să doarmă mai bine noaptea.

Îi dusese puţin dorul când revenise din Australia. Dar nu şi acum – când tocmai începuse să-şi facă ordine în viaţă.

Inima îi bătea puternic – mult prea puternic – şi ochii o usturau îngrozitor, senzaţii pe care nu le agrea câtuşi de puţin. Ştia că dacă va mai continua să se gândească la lucruri neplăcute... dacă le permitea gândurilor

să se desfăşoare în voie, va sfârşi jalnic, plângând ca o proastă, singură, pe unul dintre taburetele barului. Ce scenă ar fi fost! Îşi înfrână valul neaşteptat de emoţii, dar o cuprinsese deja o ameţeală năucitoare. Închise imediat ochii şi îşi ţinu respiraţia pentru un moment.

Linişteşte-te.

Respiră adânc. Respiră.

Mak sorbi încă o dată din pahar şi se întrebă dacă nu cumva ar fi avut nevoie de ceva puţin mai energizant.

— Scuză-mă, Roddy, vrei să vii puţin? se adresă ea barmanului.

El veni spre ea. Roddy depăşise cu puţin pragul celor douăzeci de ani, avea o constituţie atletică, era întotdeauna bronzat şi era doar cu puţin mai scund decât Mak. În timpul zilei lucra în cartier ca antrenor personal, într-o mică sală sportivă cu circuit închis. În această seară purta o bluză sintetică mulată pe corp, care îi evidenţia bicepşii bine lucraţi. Dar, cu toată vestimentaţia provocatoare şi slujba de noapte, Mak observase că Roddy era niţel timid.

— Mm... Roddy, care e băutura ta preferată? Recomandă-mi ceva într-adevăr bun, îi zise Mak, sperând că o tărie o va ajuta să se mai calmeze.

— Te referi la ceva cu alcool?

— Da, evident, îi răspunse ea.

Roddy se arătă puţin surprins.

— Bun, atunci ce ţi-ar plăcea? Avem clasicul nostru Martini Special, Chi Chi, Daiquiri. Sau, îţi plac tăriile? „Sex pe Plajă"? Ce-ai zice de un „Sfârc Lunecos"?

Şi cu asta am pus punct teoriei referitoare la timiditate, gândi ea, în timp ce tânărul îi turuia numele provocatoare ale băuturilor.

Makedde clipi o dată şi se gândi la numele licorii.

— Sigur, ăă... dă-mi te rog un „Sfârc Lunecos".

Poate că mai târziu se va desfăta şi cu un „Sex pe Plajă".

Băutura o va mai destinde puţin. Trebuia să o deconecteze. Makedde nu obişnuia să consume alcool, dar presupunea că băutura conducea la relaxare – pentru asta şi merg oamenii în baruri, nu?

În clipa când s-a întors să-i prepare licoarea, i se păru că Roddy îi aruncă o privire cu coada ochiului şi Mak îşi dădu seama că, până atunci, nu-i ceruse niciodată o băutură alcoolică. După ce şi-a văzut conştiincios de treabă în spatele tejghelei, s-a întors şi i-a oferit într-un păhărel pentru tărie o mixtură de culoarea ciocolatei cu lapte.

Ia te uită ce fac! Să fie oare o idee bună?

— Poftim, Mak. Din partea casei. Să-mi spui dacă ţi-a plăcut.

— Mulţumesc, Roddy. Dar nu trebuia.

— Te rog, e plăcerea mea. Să-ţi fie de bine.

Spunându-i acestea, Roddy o lăsă în compania băuturii.

Mak ridică paharul. Lichidul mirosea îmbietor şi dulce. *Mmm, delicios.* Cremă de whisky. Nu reuşise să înţeleagă referinţa la glanda mamară, dar se aştepta ca amestecul să fie bun la gust. Se holbă pentru o clipă la paharul din dreptul ochilor, îşi depăşi nesiguranţa şi îl dădu peste cap, sorbindu-i conţinutul dintr-o înghiţitură.

Ooh.

Foarte tare.

Dacă băuturii i-ar fi lipsit fineţea şi savoarea, Mak ar fi avut cu siguranţă parte de-o senzaţie de sufocare. Licoarea îi stimulă subit sistemul nervos şi îi dădu o senzaţie deplină, profundă de ameţeală. *Foarte delicios.*

Îşi linse buzele şi scrută încăperea.

Unde naibii umblă băiatul ăsta?

În acel moment, inevitabil, Makedde observă că nu mai era singură.

— Bună. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Accentul era american şi nu aparţinea în niciun caz agentului de pază.

În dreptul ei, Mak văzu un bărbat cărunt, spilcuit, cu ten proaspăt şi puternic bronzat şi cu cei mai albi dinţi pe care îi văzuse vreodată...

Mak n-a reuşit să-i răspundă prompt rutinei verbale, aşa că bărbatul, al cărui chip părea o copie fidelă a posterelor cu produse dentare, continuă fără să mai aştepte încurajarea ei.

— Bună. Eu sunt Richard. Cum te cheamă?

— Bună, Richard. Mulţumesc de ofertă, dar aştept pe cineva şi mi-a ajuns cât am băut, îi răspunse ea, zâmbindu-i scurt.

— Am văzut că stai aici stingheră şi m-am întrebat: „Cum de o fată atât de frumoasă nu-i însoţită?" Eu sunt din Hollywood şi am venit aici pentru a face un film cu...

— Da, cu Michael Ironside şi... Cum îl cheamă pe celălalt actor din *Miami Vice?*

— Care dintre ei?

— Eh, nu contează. Uite ce e, după cum ţi-am zis, aştept pe cineva şi, dacă nu te superi...

— Aş putea să-ţi ţin companie până când soseşte prietena...

— *Prietenul,* îl corectă ea, accentuând cuvântul, pentru a se face clar înţeleasă.

— Până când îţi vine *prietenul,* îşi încheie el fraza.

Makedde se întoarse spre el, pentru a-l privi direct, îşi ridică uşor bărbia şi îl ţintui dispreţuitoare.

— În regulă, am priceput, zise el, ridicându-şi palmele. Dar dacă te

răzgândeşti cumva...

— La revedere, îi răspunse Mak, întorcându-se cu faţa spre tejghea.

Cu coada ochiului îl observă înaintând agale spre masa unde câţiva dintre amicii lui i-au salutat impresionaţi tentativa şi chiar îl auzi pe unul dintre aceştia exclamând: „Ooo, punct ochit, punct lovit – hai Richo!"

Enervanţi.

Makedde îşi aşeză haina pe taburetul de lângă ea, pentru a preîntâmpina alte incidente similare, şi îşi privi ceasul. Trecuse bine de ora opt şi nici urmă de partenerul ei. Acum chiar se simţea prost să bea de una singură, respingând avansurile străinilor şi aşteptând sosirea... ei bine, da, sosirea unui străin.

Se uită încă o dată prin bar, însă nici urmă de el. Îşi scoase din geantă celularul şi îşi verifică mesajele. Nu primise niciunul.

Oare n-ar fi mai bine să plec?

Se hotărî să mai aştepte doar câteva minute, convinsă fiind că, dacă va ajunge să iasă singură din bar, nu va mai vorbi niciodată cu acel oarecare Roy Blake, îşi privi din nou ceasul şi începu să numere clipele marcate de secundar. *Dacă nu ajunge în şaizeci de secunde... cincizeci şi nouă... cincizeci şi opt...*

La opt şi douăzeci simţi în ceafă o adiere răcoroasă şi îşi ridică privirea din cadran. Sosise, în sfârşit.

Mak, douăzeci de minute nu înseamnă mare lucru.

În timp ce Roy venea spre ea, Makedde nu-l slăbi o clipă din ochi. Posibil ca băutura să-i fi dat mai mult curaj. Statura înaltă şi masculină a bărbatului era impresionantă, şi nu părea să se fi ferchezuit în mod exagerat. Aducea întrucâtva cu un cowboy şi, pe deasupra, era chiar unul drăguţ. Ochii îi erau de un căprui închis, buzele senzuale şi cărnoase, iar părul ondulat, şaten deschis, îl purta tuns scurt. Era arătos, într-un sens lipsit de rafinament – ceea ce o atrăgea şi mai mult. Deşi părea la fel de politicos şi de fermecător ca şi înainte, Makedde bănuia că în spatele acestei faţade se ascundea o fire uşor incisivă, chiar iritabilă şi, totodată, emotivă şi pasională.

Roy se îmbrăcase în haine obişnuite şi Mak îşi dădu seama că îl plăcea mai mult în uniformă. Sau, probabil, îl plăcea mai mult când ştia că era şi Andy în preajmă? Oare chiar îşi dorea să-l facă pe Andy gelos? Nu, voia doar să-i arate că îşi vedea de viaţa ei – atât şi nimic mai mult. Dorea să-i arate că nu mai exista posibilitatea reînnodării relaţiei idilice pe care au avut-o cândva. O asemenea probabilitate ieşea complet din discuţie.

Makedde, pe cine încerci să păcăleşti?

Îşi luă haina de pe taburetul de lângă ea şi Roy se aşeză. Buzele îi schiţau un zâmbet plăcut şi mirosea a parfum Azzaro. Nu i-a fost dificil să identifice

colonia, întrucât aceasta nu avusese timp să-i impregneze pielea şi răspândea o mireasmă pătrunzătoare. Plăcută, dar penetrantă.

— Bună.

Timbrul vocii era profund.

— Bună.

Îl găsea foarte atractiv, dar simţea totuşi imboldul de a fugi cât mai departe de el.

O, Doamne, nu mă simt în stare să fac aşa ceva. Andy, fir-ai tu să fii! E numai vina ta!

— Cum a decurs azi conferinţa? întrebă Roy. Îmi pare rău că am lipsit.

— A fost interesant, îi răspunse ea, izbutind să sune destul de normal.

Avea nevoie să se calmeze. Nu va răbufni, ci va sta cuminte pe scaun şi va încerca să se bucure de acele momente.

— Mi-a părut bine că ne-am întâlnit la prânz. Îmi pare însă rău că pauza de la amiază nu-mi lasă prea mult timp la dispoziţie.

— Ah, nu face nimic. Oricum, mă aşteptam să fiu singură, îi răspunse ea, amintindu-şi iarăşi de apariţia subită a fostului prieten. Şi ce mai faci? Cum merge munca? întrebă ea, încercând să-şi distragă atenţia de la problemele personale şi dorind în acelaşi timp ca băutura să-şi facă efectul şi să o calmeze cât mai repede.

— Te rog să mă ierţi pentru că am ajuns mai târziu, îi răspunse Roy, în clipa când Mak începuse să se întrebe dacă îşi va scuza cumva întârzierea. Am fost reţinut la muncă, adăugă Roy. Ar fi trebuit să termin cu mai mult de un ceas în urmă, dar a intervenit ceva exact în ultimul moment. Şi, de fapt, a fost chiar ceva neplăcut, încheie el, aplecându-şi capul şi privind trist spre tejgheaua barului.

Neplăcut?

— Ce s-a întâmplat?

— Ah, uite că am început să fiu şi nepoliticos. Vrei să-ţi comand şi altceva?

Mak observă că, într-un moment când nu fusese atentă, Roy înlăturase din faţa ei pahărelul pentru tărie. Îi mulţumi în sinea ei pentru acest gest. Roy îi arătă spre paharul pe jumătate plin cu apă minerală.

— Doreşti să-ţi comand ceva proaspăt?

Mak simţea că „Sfârcul Lunecos" începea să-şi facă efectul. Deşi avea o constituţie de amazoană, nu ţinea la băutură. Mak bănuia că asta se datora faptului că începuse destul de recent consumul de licori mai neobişnuite.

— Nu, mulţumesc. Deocamdată nu mai vreau nimic.

— Te deranjează dacă îmi iau o bere?

— Cum să mă deranjeze? Nu, bineînţeles. Glumeşti?

Roy îi zâmbi şi îl chemă pe barman. Roddy ezită uşor în momentul când îi remarcă prezenţa. Era obişnuit să o vadă pe Makedde numai în prezenţa prietenelor ei. Mak se întrebă dacă Roy îi observă sau nu reacţia.

— Hmm, ce aveţi pe aici? întrebă el, privind spre sticlele de pe rafturile barului. Aş vrea un Moosehead, te rog.

Mak se simţi şi mai relaxată. *Mak, e o întâlnire ca oricare alta. Doar mai ţii minte ce înseamnă o întâlnire, nu?*

Roy se întoarse spre Makedde şi îi zâmbi:

— Arăţi fantastic.

Oh, Mak, să nu roşeşti, să nu care cumva să roşeşti.

Pielea albă a lui Makedde îi trăda imediat trăirile interioare. De fiecare dată când se simţea stânjenită sau jignită, obrajii îi deveneau la fel de roşii ca un vătrai încins în foc, iar chipul îşi pierdea aproape instantaneu culoarea în momentul când era obosită ori stresată.

— Mulţumesc, răspunse ea, dorind din tot sufletul să schimbe subiectul. Şi, cum e în domeniul pazei şi protecţiei? Autoritatea sau forţele de care dispuneţi diferă mult de cele ale poliţiei?

— Ah, bineînţeles, comentă Roy. Ţin minte că ai menţionat faptul că tatăl tău a lucrat ca inspector-detectiv.

Câteodată încă se mai crede ofiţer de poliţie, gândi Mak zâmbindu-i. Într-adevăr, tatăl ei continua să fie respectat în ambele părţi ale districtului – atât în Vancouver, cât şi în insulă – şi încă îşi păstrase curiozitatea de a şti tot ce se întâmplă în acest domeniu, în special evenimentele din viaţa fiicei sale.

— Şi, drept să-ţi spun, autoritatea noastră nu depăşeşte cu mult autoritatea oricărui cetăţean canadian. Nu putem să arestăm pe cineva, atâta timp cât nu suntem martori direcţi ai infracţiunii comise. Poliţiştii, spre deosebire de noi, bazându-se pe simplele motive de suspiciune, pot să efectueze arestări pe loc.

— Înţeleg. Aşadar, dacă vezi pe cineva că sparge o uşă, ai dreptul şi eşti obligat să-l reţii şi să-l predai poliţiei?

— Exact. Şi, în plus, dacă vedem pe cineva care urmăreşte un suspect, despre care susţine că l-a văzut cu ochii lui comiţând respectiva infracţiune, atunci suntem obligaţi să reţinem persoana respectivă şi să o predăm poliţiei.

Mak auzise de câteva ori zvonuri referitoare la necazurile şi ofurile agenţilor de pază, însă de-abia acum începea să le înţeleagă motivele.

— Patrulezi împreună cu un partener, ori singur?

— Ne cunoaştem bine între noi, dar în general lucrăm singuri, deoarece personalului de pază nu i se permite lucrul în echipă. Avem în supraveghere un perimetru în interiorul căruia sunt cinci sute una clădiri şi peste treizeci

de mii de oameni.

Şi mai frustrant.

— Ce s-a întâmplat astă-seară? întrebă ea, continuând ceea ce părea a fi un fel de interogatoriu. Ziceai că s-a petrecut ceva neplăcut.

— Ah... da.

Roy se opri pentru un moment, cu o privire sumbră şi pierdută.

— Cu puţin înainte de terminarea programului mi s-a cerut să potolesc un scandal izbucnit într-unul din căminele campusului. Când am ajuns la faţa locului, o femeie plângea şi lovea isterică în uşa unuia dintre apartamente, convinsă fiind că fata ei era înăuntru şi nu dorea să-i deschidă.

Tonul îi era sincer şi Mak a fost chiar impresionată să-l vadă pe ditamai bărbatul vorbind de cineva străin cu atâta sensibilitate.

— Ceea ce m-a impresionat a fost că ştiam cine este acea femeie, continuă el. Am recunoscut-o imediat ce mi-a zis numele de familie. Avea un nume destul de neobişnuit şi nu mi-a fost greu să-l reţin. Ştii, fiica ei a fost dată dispărută. S-a vorbit despre ea şi la unul dintre buletinele de ştiri.

Stomacul lui Makedde se strânse subit la auzul veştii.

— Vai, dar e îngrozitor, zise ea.

— Aşa e. Pentru a fi absolut sigur, am verificat după aceea şi, într-adevăr, era chiar locuinţa tinerei. M-a contrariat însă faptul că femeia nu avea niciun motiv pentru care să creadă că fata ei este înăuntru. Roy dădu din cap. Am încercat să o calmez, dar suferinţa evidentă prin care trecea îi întuneca serios mintea. E foarte neplăcut şi trist când vezi asemenea situaţii.

Cine a *dispărut?* ar fi dorit Makedde să întrebe, dar îşi reţinu acest impuls. Observând cât de mult îl afectau problemele de serviciu, se gândi că ar fi poate mai înţelept să schimbe subiectul.

— Ce-ar fi să-mi comand ceva de băut şi să marcăm începutul prieteniei noastre? îi sugeră ea.

Încuviinţând din cap, Roy îi zâmbi:

— O idee excelentă.

— Roddy, vrei te rog să-mi dai un Martini Special?

— Ţi-l pregătesc imediat.

— Ah, stai puţin... îl opri Mak aplecându-se şi întinzându-se deasupra tejghelei pentru a-l apuca de tricou. De fapt, ce conţine acest Martini Special? întrebă ea.

— Doar ciocolată, îi zâmbi Roddy.

— Ciocolată?

— Da, e un amestec de ciocolată cu vermut. O să-ţi placă.

— Bine, Roddy. Merg pe mâna ta.

Băutura îi sosi într-o clipită şi Roy insistă să o plătească el. După o scurtă

împotrivire, Mak cedă şi acceptă.

— Dar rândul următor îl plătesc eu, îi zise ea.

— Îmi poţi aduce un pahar pentru bere? îl rugă Roy pe Roddy înainte ca acesta să plece, după care îşi îndreptă atenţia spre Mak. Asta numai pentru a fi amândoi în ton, o lămuri el.

Makedde zâmbi veselă. Roy îşi ridică paharul cu bere şi Mak pe cel cu vermut, ciocnindu-le într-un toast.

Cling.

— În cinstea unei noi prietenii.

Mak consimţi:

— Pentru o nouă prietenie.

Şi pentru a *uita definitiv de trecut.*

CAPITOLUL 24

Grant se încruntă la auzul telefonului. Fără nicio tragere de inimă, se ridică de lângă Amanda şi porni spre celularul care suna din buzunarul hainei aşezate pe comodă.

Urăsc chestia asta.

— Wilson, răspunse el pe un ton grav.

— Grant, sunt Mike.

Ştia că nu putea fi altcineva.

— Ce e? întrebă el. Să nu-mi spui că aţi mai găsit încă unul.

— Nu, e ceva şi mai rău.

— Mai rău?

Îi captă atenţia Amandei şi ridică un deget, indicându-i să-l scuze un minut. Drept răspuns, ochii căprui ai femeii zâmbiră uşor. Se vedea clar că era epuizată.

— Aşteaptă puţin... îi zise el pornind spre hol şi închizând uşa dormitorului în spatele său. Cherrie era la întâlnire cu prietenul ei şi casa era cufundată în tăcere şi întuneric. Ce s-a mai întâmplat? Ce-i atât de grav?

— Ei bine, nu e chiar grav... începu Mike.

Grant inspiră profund. Era încă puţin supărat că Mike îl lăsase pe fratele lui să participe la ultimul lor antrenament, când l-a supus unui stres suplimentar, de care chiar nu avea nevoie.

— Mike, nu te mai învârti după deget şi spune-mi odată ce s-a întâmplat.

— M-a sunat fratele meu...

Tocmai îşi amintise de lup.

— E foarte supărat că l-a interogat unul dintre colegii noştri.

— L-au interogat pe Evan? Pentru ce?

— A fost reţinut în apropiere de Nahatlatch, nu departe de locurile unde au fost găsite cadavrele.

Grant îşi pocni fruntea cu palma.

— Prost mai e. Ce naiba, chiar nu are minte?

— Nu ştiu. Poate a fost doar curios.

— Curios?

Tipul era ţăcănit de-a binelea. Grant nu văzuse deloc cu ochi buni faptul că fratele lui Mike participase ca *din întâmplare* la o conferinţă despre psihopatie şi urmărise tocmai prezentarea expertului criminalist care îi ajuta la rezolvarea cazului. Nu-i mirosea bine deloc. De când era Evan

interesat de prelegeri şi conferinţe? Deşi a fost un eveniment deschis publicului larg, organizatorii trebuie să fi avut în minte ideea că participanţii vor fi în principal studenţi la psihologie şi nu barmani în speluncile pentru striptease. Ce urmărea acest individ?

— Curios? repetă el, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, ştii şi tu cum este Evan, îi răspunse Mike.

— Nu, *tu* îl ştii pe Evan. Eu vreau să ştiu despre el cât mai puţine lucruri posibil.

Grant se sprijini de perete, îşi trecu o mână peste faţă şi încercă să şi-l închipuie pe Evan furişându-se prin pădure cu o lanternă ori ceva similar. De ce să fi făcut una ca asta? Se strădui să şi-l imagineze în clipa când a fost reţinut de poliţişti şi a fost întrebat ce anume caută pe acolo...

— Crede că ai putea avea ceva probleme, zise Mike despre fratele său.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Doar că îşi face griji ca nu cumva să fi devenit suspect... Ştii, pentru că a fost găsit umblând prin acele locuri.

— S-a comportat ca o persoană suspectă? De fapt, ce vreau să spun, s-a purtat mai dubios decât de obicei?

— Grant, nu trebuie să-l...

— Mike, a fost cel mai stupid lucru pe care putea să-l facă, însă dacă se simte cu conştiinţa împăcată, atunci spune-i că nu are de ce să-şi facă griji. E foarte simplu.

— Grant, te rog, ai putea să-l suni pe agentul FBI şi să-l întrebi ce s-a întâmplat? Ştii... să-l întrebi dacă fratele meu e cumva suspect.

Ah, splendid! Se gândise la acest lucru şi nu-i plăcea deloc perspectiva de a cere favoruri. Dacă Evan chiar era vinovat? Oare Mike ar fi dispus să-i acopere faptele fratelui său?

— Bine, o să-l sun, dar nu promit nimic. În regulă?

— Mulţumesc, Grant, nicio problemă.

Nu-mi place deloc chestia asta, gândi el. *Nu-mi sună bine deloc.*

Mike schimbă imediat subiectul.

— Ce mai face Cherrie?

— Încă n-a ajuns acasă.

— Şi Amanda...?

— Ca de obicei. Te sun eu mai târziu, Mike. O să mă interesez ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc mult, Grant.

Se întoarse în dormitor, unde îl aştepta Amanda. Pentru el era cea mai frumoasă femeie din lume, chiar şi în situaţia de faţă – când membrele îi erau paralizate şi îi era extrem de greu să vorbească, ori chiar să şi înghită.

Doctorii îi puseseră o sondă care îi absorbea saliva acumulată în cavitatea bucală, aşa încât să nu moară sufocată din pricina cantităţii de salivă pe care fiecare om sănătos o înghite regulat.

Scleroza laterală amiotrofică este întâlnită cel mai adesea la bătrâni şi, cu toate acestea, la nici cincizeci de ani împliniţi, Amanda se confrunta cu această boală necruţătoare, care îi distrugea neuronii motorii într-un ritm alarmant. Muşchii degenerau rapid, însă inima îi rămăsese la fel, minunată ca întotdeauna. Diagnosticul i-a fost stabilit cu ceva mai bine de un an în urmă şi doctorii nu-i dăduseră mai mult de câteva luni.

— Îmi pare rău, draga mea, dar trebuie neapărat să dau un telefon şi mă întorc numaidecât, îi zise el.

Amanda nu i-a răspuns, dar el ştia că îl înţelesese.

Îşi luă portofelul de pe masă şi reveni în hol, închizând încet uşa dormitorului. Avea cartea de vizită a doctorului Harris, pe spatele căreia scrisese numărul de telefon al camerei acestuia de la hotelul Renaissance. Mike îi programase numărul în agenda celularului, însă habar n-avea cum să-l acceseze. În cele din urmă se descurcă.

Dr. Harris răspunse aproape instantaneu.

— Bob la telefon.

— Dr. Harris, sunt sergentul Wilson.

— Grant, ce mai faci?

— Bine, Bob, numai că... De fapt, ca să trec direct la subiect, am sunat pentru... ăăă. Te rog, îmi poţi spune dacă aveţi un anume Evan Rose pe lista suspecţilor în cazul crimelor din Nahatlach?

— Aaa... Este vorba de fratele colegului tău, aşa e?

— Da. Uite, nu vreau să mă înţelegi greşit, ştiu că e un tip care creează doar neplăceri, dar nu genul acesta de neplăceri.

— Ce anume vrei să spui?

Grant, dându-şi seama de afirmaţia făcută, încercă să-şi retragă cuvintele.

— Ah, nimic, doar că...

— E puţin cam ciudat, l-a întrerupt dr. Harris. Ce-ai zice să ne întâlnim şi să vorbim între patru ochi despre asta? Şi nu cred că-i o idee bună să discuţi cu partenerul tău, dacă n-ai făcut-o deja.

— Cum de-a reuşit Evan să vă atragă atenţia? întrebă Grant.

— A fost surprins dând târcoale locurilor unde au fost găsite cadavrele, i-a răspuns Bob. În plus, deţine permis valabil de vânătoare şi a fost student la UBC, dar n-a reuşit să absolve.

— Da, ştiu, însă... numai pentru atât?

— E un control de rutină, te asigur. Faptul că şi-a băgat nasul unde nu trebuie ne obligă să-l verificăm, ca să-l putem scoate de pe lista suspecţilor.

Sunt convins că înţelegi acest lucru. Mai discutăm şi mâine. Între timp, ar fi foarte bine dacă reuşeşti să-l linişteşti pe colegul tău.

*

— Asta ar putea încurca lucrurile, zise dr. Harris închizând telefonul.

Andy îi răspunse clătinând din cap:

— Presimt că nu vei fi foarte popular printre poliţiştii de aici.

Bob nu se arătă prea îngrijorat.

— N-am venit la un concurs de câştigare a popularităţii. Dacă tipul ăsta se potriveşte profilului, ceea ce de fapt s-a şi întâmplat, atunci trebuie să-l verificăm temeinic. Slavă Domnului că e doar rudă cu un poliţist şi nu face cu adevărat parte din Poliţia Regală Canadiană. Nu mă prea interesează caporalul Rose, însă aş vrea să-l ţin aproape pe acest Wilson. E un poliţist bun şi mi-ar prinde bine ajutorul lui.

Andy închise dezgustat dosarul plin cu fotografiile înfiorătoare ale cadavrelor. Inspectaseră o vreme locurile unde fuseseră comise crimele şi discutaseră despre caz împreună cu Wilson şi Rose, acesta din urmă arătându-se întrucâtva mai destins în prezenţa lui. Cu excepţia cazului Ucigaşului Fetişist, Andy nu lucrase la multe cazuri de acest gen, însă experienţa îi spunea că de această dată aveau de-a face cu o personalitate diferită. Criminalul pe care îl urmăreau nu îşi mutila sau desfigura victimele. Împuşcarea reprezenta o alegere mult mai puţin intimă decât preferinţele Ucigaşului Fetişist.

Andy şi dr. Harris au hotărât să lucreze împreună la acest caz. Era un moment cum nu se putea mai prielnic pentru punerea în practică a celor învăţate, iar parteneriatul lor urma să dea foarte bine în CV-ul lui Andy. Şi, mai mult decât atât, era sincer interesat în stabilirea gradului de pericol la care era expusă Makedde, în perioada cât ucigaşul continua să fie în libertate. Andy bănuia că Bob îi aflase acest motiv ascuns, dar se prefăcea că nu ştie nimic.

— Ce ai descoperit despre tipul ăsta? întrebă el.

— Nu avem nimic concret, dar important e că se potriveşte profilului şi trebuie să-l verificăm mai bine.

Bob se opri în faţa ferestrei şi îşi încrucişă braţele – postură care îi reaminti lui Andy de inspectorul-detectiv Kelley, o persoană din oraşul natal, pe care o respecta de asemenea foarte mult.

— Evan Rose, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, nu are serviciu stabil şi trăieşte singur. Este foarte cunoscut pentru comportamentul său antisocial. A fost de câteva ori reţinut pentru scandaluri în baruri, dar n-a fost condamnat niciodată. A învăţat un timp în cadrul UBC, dar a abandonat şcoala şi este posibil să le poarte pică profesorilor, ori studenţilor serioşi,

având în vedere că victimele au fost atrăgătoare şi isteţe. Să fi avut oare o iubită studentă care l-a părăsit? Aminteşte-mi să verific şi acest lucru.

— Lucrurile nu stau deloc bine, nu-i aşa?

Victimele au fost atrăgătoare şi isteţe...

— Pentru noi este perfect dacă el e făptaşul. Şi puţin îmi pasă al cui frate este. Evan Rose a reuşit să devină unul dintre principalii suspecţi.

CAPITOLUL 25

Debbie se simţea epuizată. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra situaţiei în care ajunsese şi asupra posibilităţii prin care ar putea scăpa, nu avea cum să ignore durerea surdă pe care o simţea în stomac. Era foarte înfometată. Trecuseră deja trei zile de când stătea legată în acelaşi loc şi corpul îi cerea cu disperare să fie eliberat. Simţea nevoia de mişcare. Voia să-şi dezmorţească încheieturile, să meargă şi să se întindă, dar era imobilizată.

Pentru o clipă îşi relaxă capul aplecându-l într-o parte. Se zbătuse şi ţipase, implorase şi opusese rezistenţă, dar în cele din urmă renunţase şi acum stătea liniştită. Nu mai credea nici ea că-l poate îndupleca pe bărbatul care o ţinea captivă. Îşi epuizase toate strategiile şi izbuti să găsească înăuntrul ei un locşor trist şi jalnic, dar totodată calm şi relaxant.

Fă ce vrei cu mine şi lasă-mă să plec.

Individul făcuse tot felul de lucruri ciudate şi intimidante. Uneori se delecta observând-o cum se zbătea neputincioasă, dar, chiar şi aşa, Debbie auzise de atrocităţile pe care le pot comite oamenii şi ştia bine că bărbaţii aflaţi în situaţia lui pot face lucruri inimaginabile. Să fi fost acele ciudăţenii simple etape preliminare?

Se uită la întâmplare prin cameră, privi duşumeaua din lemn şi colţurile întunecate ale încăperii, unde observă doi ochi ciudaţi, lipsiţi de viaţă. Aparţineau unui iepure împăiat. Micuţa creatură se holba la ea – înspăimântată, gândi Debbie – de pe o masă din dreapta ei.

O pocnitură puternică îi întrerupse şirul gândurilor şi răpitorul năvăli pe neaşteptate în cameră. Debbie tresări pe scaun, provocându-şi o durere cumplită ce porni din glezne şi îi străfulgeră picioarele. Deplasându-se în spate, scaunul scârţâi şi fata ţipă strident, afundându-şi bărbia în piept şi închizându-şi strâns pleoapele.

— Încetează! urlă bărbatul. Termină odată!

Dar n-am făcut nimic! ar fi dorit ea să-i strige, dar îi era prea teamă să vorbească.

Debbie se cutremură în faţa temperamentului feroce al bărbatului, dar observă că şi el plângea – de fapt, plângea ca un copil şi, prin ochii înecaţi în lacrimi, zburând parcă în reluare, fata îi zări pumnul îndreptându-se spre ea şi încercă să se ferească, însă nu găsi nicio posibilitate de eschivă.

Trupul i se prăbuşi bubuind pe podea, amplificându-i durerea chinuitoare

din falcă. Un abis întunecat, imens o ademeni spre inconştienţă.

Porni într-acolo de bunăvoie.

CAPITOLUL 26

În cea de-a treia zi a conferinţei, Makedde avea multe pe cap, dar niciuna din griji nu avea legătură cu cei doi bărbaţi sau cu agravarea alarmantă a insomniei de care suferea. Începuse să se gândească serios să o sune pe Ann.

Noaptea trecută întâlnirea decursese bine cu Roy Blake, dar asta nu-i îmbunătăţise cu nimic somnul. După acel martini cu ciocolată nu mai comandase nimic, aşa că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa mahmurelii, însă nici nu se ameţise suficient de mult ca să se bucure de somnul indus de alcool. Nu scăpase de obişnuitul ei coşmar – uniforma tatălui, moartea mamei...

Roy Blake.

Se aşteptase ca dimineaţa să găsească un e-mail de la el şi se simţi puţin dezamăgită când nu-l descoperi. Sentimentul se volatiliză în momentul când fu cât pe ce să se împiedice pe treptele din faţa apartamentului de un buchet mare de trandafiri roşii imaculaţi, cu tulpină lungă şi înveliţi în celofan.

Mulţumesc pentru seara fermecătoare de ieri, scria pe bileţel – *Roy.*

Această mică atenţie o ajută să se simtă mai bine – de fapt, o măguli puţin şi îi distrase atenţia de la celălalt bărbat care revenise recent în viaţa ei. Deşi Andy se afla în oraş, Mak trebuia să facă tot posibilul să nu se mai gândească iarăşi la *el.* În definitiv, nu venise acolo pentru ea, ci în interes de serviciu. Şi nu mai exista nicio posibilitate prin care să reînnoade prietenia cu el.

*

Programul conferinţei în cea de-a treia zi a fost destul de interesant, dar nu s-a ridicat la înălţimea prezentărilor pe care le-au avut în primele două zile dr. Hare şi expertul criminalist, dr. Harris. Andy nu participase la conferinţă, ori, dacă totuşi venise, stătuse departe de ea. Mak încercă să-şi impună că o mulţumea această situaţie, dar nu făcea decât să se amăgească. Ce căuta Andy în Vancouver? Era destul de sigură că nu venise doar pentru a vizita obiectivele turistice ale zonei.

Opreşte-te. Încetează odată să te mai gândeşti la el.

Când Mak reveni acasă, robotul telefonic semnaliza intermitent şi Mak spera să fie Roy.

Chiar el era.

„Bună, Mak. Îţi mulţumesc încă o dată pentru seara minunată de ieri. Ce-ai zice să o repetăm? Cât de curând".

Răsuflă uşurată; *Da, ar fi minunat.* Următorul mesaj.

„Bună, Mak”, se auzi vocea familiară a tatălui ei. „Ai primit câteva apeluri telefonice...”

Informaţie care nu putea însemna decât un lucru. Singurele persoane care o puteau căuta la telefonul tatălui ei erau funcţionarii de la administraţia fiscală şi Andy Flynn. Însă, de această dată, nu erau cei de la taxe şi impozite.

„...de la Andy. Astăzi te-a sunat de două ori şi părea destul de nerăbdător să vorbească cu tine. Ţi-a lăsat numărul de telefon de la camera sa din hotelul Renaissance, în centrul Vancouverului...”

Of, fir-arsă fie, să nu cumva să-mi dai numărul lui!

Tatăl îi repetă rar, de două ori, numărul de telefon şi încheie: „Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, părerea mea este că ar trebui să-l suni şi să terminaţi odată cu această şaradă. Altminteri, în scurt timp o să devin secretarul vostru personal”.

Taţi, eşti chiar foarte îndrăzneţ.

Acum, până şi tatăl ei o încuraja să-l sune, aşa că trebuia să ia o decizie.

Makedde reluă mesajul, pentru a scrie numărul de telefon. În pofida faptului că tatăl ei îi rostise numărul încet şi clar, Mak se străduia să nu memoreze cifrele primele două dăţi, dar le însemnă în grabă pe o bucăţică de hârtie. *Să-l sun?* În cele din urmă formă numărul.

După un singur apel, auzi salutul lui:

— Flynn.

Răspunsul a luat-o prin surprindere, pentru că nu se aştepta să fie în cameră.

— Andy, bună. Sunt Makedde.

— Makedde! Bună. Mulţumesc de telefon.

Recunoştinţa profundă din glasul lui era atât de evidentă, încât se simţi vinovată pentru că se gândise iniţial să nu-i dea nicio atenţie.

— Ce mai faci? întrebă Mak, neştiind ce să-i spună.

— Ah, binişor.

— Azi nu ai venit la conferinţă, îi zise ea.

— Într-adevăr, îi răspunse, apoi făcu o pauză. Makedde, vreau neapărat să vorbesc cu tine. Cât mai curând posibil.

— Ăă... *Ce să-i răspund la aşa ceva!* Bine. Era probabil cel mai politicos şi mai nimerit răspuns, dar Makedde nu se simţea deocamdată pregătită să-şi petreacă timpul liber în compania lui Andy. Da, ar fi frumos, continuă ea. Ar fi plăcut să ne depănăm amintirile.

— În regulă. Atunci... ce-ai zice să ne vedem astă-seară?

În seara asta!!

— Ah, nu cred să... începu ea.

Andy interveni imediat şi îşi ceru scuze:

— Îmi pare rău. Sunt convins că eşti foarte ocupată...

— Nu face nimic. Nu ai de ce să te scuzi. Doar că m-ai anunţat prea târziu, atâta tot.

— Da, ai dreptate. Numai că... a apărut ceva despre care trebuie neapărat să vorbim... între patru ochi.

Glasul lui o înfioră, ori poate cuvintele i-au reamintit de o perioadă când îl suspectase de cea mai atroce crimă posibilă şi când, fără să o anunţe în prealabil, îi apăruse brusc la uşă, stăruind să discute urgent cu ea... „A intervenit ceva despre care trebuie neapărat să vorbim... între patru ochi".

— Iartă-mă, însă îmi pari puţin cam enigmatic, îi zise ea, pufnind într-un râs scurt şi nervos, după care amuţi imediat ce râsul nu i-a fost întors.

— Îţi voi spune despre ce e vorba când ne vedem.

Îi era cât se poate de limpede că nu era cale de întoarcere. Trebuia să-l întâlnească şi să încheie acest joc odată pentru totdeauna.

— Bine, atunci o să te sun cât de curând, îi răspunse ea, încheind imediat convorbirea.

Mak închise ochii şi, deodată, se lăsă copleşită de un val de gânduri nedorite: îşi aminti de Andy, de atracţia intensă pe care o simţise faţă de el, de serile în care s-au iubit în apartamentul ei din Bondi, de lumânările ce se topeau arzând pe podea şi, apoi, îi revăzu chipul ce o privise prin uşa întredeschisă, din spatele lanţului de siguranţă, amintindu-i de damful puternic de alcool – „Makedde, trebuie să mă crezi..." – şi de modul în care se uitase la ea, imobilizată pe patul de spital, incapabilă să vorbească, plină de copci şi cu maxilarul fixat într-o proteză facială.

Makedde hotărî să încerce să-şi limpezească mintea citind din dicţionar. Luă dicţionarul Collins, gros de zece centimetri, la fel de greu ca o bilă de bowling, şi îl deschise întâmplător la litera M, unde citi explicaţiile cuvintelor „mitralieră" şi „mixt". Era o practică de relaxare la care apela periodic, dar pe care nu încercase niciodată să o dezvăluie altcuiva. Iubea cuvintele şi, pentru ea, dicţionarul reprezenta o sursă abundentă de expresii, însă, din păcate, de această dată nu mai prezenta niciun interes. Îl aşeză pe masă şi începu să recitească din referatul „Sensibilitatea juraţilor faţă de depoziţiile martorilor oculari", de Cutler, B.L., Penrod, S.D. & Dexter, H.R. (1990). Nici această lectură nu izbuti să o captiveze, pentru că şirul gândurilor se îndrepta numai spre Andy.

A apărut ceva despre care trebuie neapărat să vorbim... între patru ochi.

Fir-ar a naibii de treabă! Ce vrea să însemne asta Ce vrea de la minei De ce tocmai acum?

Makedde porni spre chiuveta din baie, îşi perie părul, îşi curăţă dinţii cu

aţă dentară şi îşi spălă faţa până când îi deveni rozalie şi strălucitoare. Era ferm hotărâtă să nu se mai gândească la nimic şi să se odihnească. Când urcă în pat era abia nouă şi jumătate.

*

Dar iarăşi nu reuşi să adoarmă.

O mare surpriză, Mak. O surpriză a naibii de mare.

Însă, de această dată, nu coşmarurile erau problema, ci Andy Flynn.

De mai bine de-o oră stătea în pat şi privea în tavan, dorindu-şi să adoarmă, dar nu izbutea să-şi liniştească mintea. O dispută aprigă îi cuprinsese creierul, febrilă şi epuizantă, ca un tăvălug asurzitor ce pendula necontenit între emisfera stângă şi cea dreaptă a creierului. Sentimentele şi raţiunea duceau o luptă înverşunată, în timp ce ea stătea tăcută sub cearşaf, învăluită în întuneric.

Să-l ia naiba, gândi ea. *De ce a trebuit ca din toţi bărbaţii din lume să mă încurc tocmai cu el? Pentru ce? Mare tâmpenie.*

Makedde simţi un imbold puternic să-l vadă, *chiar în acel moment.* Dorea să pună în grabă ceva pe ea şi să plece cât mai repede spre hotel Renaissance.

Ştia însă că nu ar trebui să facă una ca asta.

Makedde hotărâse cu multe luni în urmă că Andy Flynn avea o influenţă negativă asupra ei. Ştia că nu se potriveau. N-ar fi putut spune că era o persoană rea la suflet. Nu era deloc rău. Era un tip destul de drăguţ, iar acest lucru îi îngreuna şi mai mult dilema în care se afla. Problema era că Andy apărea întotdeauna în cele mai nepotrivite momente şi nu îmbunătăţea cu nimic mersul lucrurilor – dimpotrivă, le înrăutăţea, fie el simpatic sau nu, Mak ştia bine asta. Şi totuşi...

Într-adevăr, îi era mult mai uşor să nu-l placă atunci când îi separau câteva continente. Acum însă era aproape de ea, îi era imposibil să-l ignore şi se simţea pur şi simplu devastată.

Tata are dreptate. Trebuie să stau cât mai departe de el. Distanţa aceea de mii de kilometri îşi avea rostul ei.

*

Un ceas mai târziu, Makedde intră în hotelul Harbourside Renaissance, de pe West Hastings Street. Sărise din pat, se îmbrăcase la repezeală, se machiase uşor şi plecase imediat într-acolo. Îşi cunoştea bine slăbiciunea şi era convinsă că exact aşa are să se întâmple.

Îşi motivase acţiunile mai ceva ca un expert în arta autoamăgirii şi se asigurase că nu dorea decât să discute cu Andy şi să afle ce se întâmplă. Avea ceva important să-i spună şi trebuia să descopere despre ce era vorba. Era cât se poate de simplu. Posibil că vor sta puţin la şuetă, răstimp în care se va

dezlega tot misterul – şi apoi îşi vor lua la revedere. Va şti ce s-a întâmplat şi îşi va recăpăta în cele din urmă liniştea. Poate chiar va dormi mai bine decât a reuşit s-o facă de la primul lui telefon din Quantico. Ei, fir-ar să fie, sigur se va odihni mult mai bine decât a făcut-o încă din ziua în care s-au cunoscut.

Makedde se opri în faţa biroului recepţionerei.

— Scuzaţi-mă. Bună seara.

Tânăra privi în sus. Avea un chip angelic, dar Mak observă că permanentul începuse să i se lase. Părul şaten lucios îi curgea drept până la nivelul urechilor, punct în care exploda în bucle mici şi strânse. Privirea lui Makedde-rămăsese aţintită asupra podoabei capilare într-un mod în care o făcu să se întrebe dacă nu cumva fusese o coafeză de lux într-o viaţă anterioară.

— Bună seara. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să vorbesc cu unul dintre oaspeţii dumneavoastră, Flynn. Andrew Flynn. Camera treizeci şi trei. De asemenea, aş vrea să-mi spuneţi dacă nu cumva a cerut să fie trezit de dimineaţă, pentru că nu vreau să-l deranjez.

— Desigur. Un moment, vă rog.

Mak privi ceasul fixat pe zidul din spatele recepţiei. Era puţin trecut de ora unsprezece. Nu era deloc târziu. Lui Andy, la fel ca şi ei, îi plăcea să se culce târziu. Dacă îl cunoştea câtuşi de puţin, putea fi sigură că nu s-a dus în pat atât de devreme şi nici nu îl va deranja vizita ei. În plus, îi spusese că îl poate suna la orice oră şi, întâmplător, hotărâse să-l sune chiar din holul hotelului – în definitiv nu era mare lucru.

— Ahh, Flynn. Da. Puteţi folosi telefonul alb din stânga mea, la care formaţi zero, trei, trei, zero şi vi se va da direct legătura în camera dânsului. Nu a solicitat să fie trezit dimineaţă devreme.

— Mulţumesc.

Makedde porni spre telefon, unde formă numărul şi ascultă cum suna în camera lui Andy. Recunoştea în sinea ei că era puţin cam ciudat. La început nu voise deloc să vorbească cu el, iar acum ajunsese mult mai departe. Ştia că n-ar fi exagerat cu nimic dacă se scuza, invocând ideea că insomnia îi afecta serios capacitatea de decizie.

Nu răspundea nimeni.

„Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj pentru locatarul camerei trei trei zero…”, se auzi răspunsul robotului telefonic.

Închise. *La naiba.*

Makedde reveni la recepţia hotelului.

— Nu a răspuns prietenul dumneavoastră? întrebă tânăra.

Prietenul meu.

— Nu, se pare că nu e în cameră.

— Doriţi să-i transmit un mesaj?

— Nu, mulţumesc. Dacă tot am venit până aici, o să-l mai aştept câteva minute.

— Vă rog, luaţi loc, îi zise tânăra arătându-i înspre sala de aşteptare.

Makedde se aşeză într-un fotoliu în colţul îndepărtat al lobby-ului hotelului şi se gândi ce ar trebui să facă în continuare. Fusese sigură că o să-l întâlnească. Din poziţia favorabilă în care se afla putea vedea foarte bine recepţia, uşile glisante de la ieşire şi lifturile ce conduceau către sutele de camere ale hotelului. În jurul fotoliului erau câteva ferigi artificiale care îi puteau oferi cât de cât un camuflaj, dar numai în momentul în care se lăsa pe spate.

Pentru câteva clipe se simţi aidoma unui detectiv particular aflat în misiune – comparaţie pe care o găsi uşor amuzantă. O părticică din ea savura gândul de a-l surprinde în acest fel, deşi nu ştia de ce. Poate pentru că şi el o surprinsese în acelaşi mod?

Makedde aşteptă, citind fără tragere de inimă din *Vancouver Province,* pentru a doua oară în acea zi, iar după numai cinci minute îi atrase atenţia o siluetă familiară. Îşi îndreptă imediat spatele. Un bărbat intrase în lobby – un bărbat înalt, în costum de culoare închisă, cu o ţinută uşor gârbovită datorită oboselii. Avea părul scurt, foarte scurt în părţi – o ninsoare de poliţist. Nu-i văzuse chipul, dar era sigură că nu se înşela.

Ştiam eu că nu poate fi departe.

Un fior ameţitor de frenezie îi expedie un val de sânge spre creier. Se simţi dintr-odată înfierbântată şi stânjenită de hainele pe care şi le alesese.

Andy.

Inima îi bătea puternic.

El se apropie de recepţia hotelului, îi zise ceva tinerei şi aceasta îi înmână cheia de la cameră. Mak observă însă că funcţionara cu chip angelic nu făcu niciun semn în direcţia ei, aşa că se ridică instinctiv şi păşi în faţă.

În acel moment s-a întors şi el.

Nu era Andy.

Mak se aşeză din nou pe fotoliul din spatele ferigii artificiale, dar îi atrăsese deja atenţia străinului, care îi simţise probabil privirea încă dinainte să se întoarcă. Bărbatul îi zâmbi din partea cealaltă a lobby-ului, iar Mak îi răspunse cu un salut rece din cap. Îşi reîndreptă privirea spre ziar şi inima continua să-i bată puternic, de această dată mai mult de ruşine decât din speranţă.

Oh, nu!

Străinul se apropie de ea.

— Bună seara, o salută acesta oprindu-se alături.

Accentul îi era franco-canadian şi Mak îi observă imediat pielea aspră şi mirosul de colonie ieftină. Deşi arborase o privire prietenoasă în clipa când îi întâlni ochii, i-a răspuns salutului cu o politeţe rezervată. Nu voia să fie deranjată, din moment ce putea evita acest lucru.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă el.

Makedde zâmbi uşor.

— Da, mersi de întrebare, îi răspunse ea oferindu-i un surâs politicos şi reprobator, prefăcându-se apoi că este captivată de ziar.

Îi simţi privirea poposind mult prea mult timp asupra ei, după care bărbatul se scuză:

— În acest caz, vă doresc o seară plăcută.

— Şi dumneavoastră. La revedere, îi zise ea fără să privească spre el, de teamă ca nu cumva să-l încurajeze.

După ce străinul ajunsese la o distanţă apreciabilă, Mak scrută încă o dată lobby-ul. Nimic. Aşadar, pe unde umbla Andy? Se simţi dintr-odată foarte penibil să-l mai aştepte şi, nemaiavând răbdare, se ridică brusc, traversă sala şi, în momentul când se întoarse să treacă de recepţie spre ieşire, zări un chip cunoscut.

Ei, poftim.

— Dr. Harris. Bună seara...

Nu-i deloc un semn bun.

— Makedde, îi răspunse el, arătându-se vădit surprins să o vadă în lobby-ul hotelului. Ia te uită! Bună seara.

Dr. Harris era îmbrăcat elegant, într-o cămaşă călcată impecabil şi pantaloni largi din stofă. Spre deosebire de prima lor întâlnire, când a fost distrasă de prezenţa lui Andy şi apoi a lui Roy, de această dată îi observă ţinuta cu mai multă atenţie. Bob Harris depăşise pragul celor cincizeci de ani şi părea să se îngrijească destul de bine, deşi i se puteau citi pe chip o mie şi una de poveşti. Avea o mulţime de riduri şi două cute adânci între cei doi ochi căprui, ale căror pleoape semănau cu două glugi lăsate. Chipul, deşi amabil, îi părea destul de obosit.

Îi zâmbi, sperând în sinea ei să nu arate prea stânjenită.

— Îl aşteptaţi pe Andy? o întrebă dr. Harris.

— Andy? Ah, da, oarecum...

— Tocmai l-am lăsat la barul Sports. E chiar aici, pe colţ, îi zise el oprindu-se pentru un moment, răstimp în care îi analiză în grabă. Înfăţişarea, limbajul corpului şi cuvintele – sau, posibil ca această intensă examinarea mintală să fi fost doar în imaginaţia ei. Te aşteaptă? întrebă el. Pentru că nu mi-l închipui să te lase să aştepţi, în timp ce el îşi pierde vremea într-un bar.

— Nu, nu. Este de fapt o vizită inopinată. Eram prin zonă şi m-am gândit să trec pe aici...

Vai, Mak, ai găsit o scuză absolut stupidă.

Cu toate acestea, reuşise să afle unde îl putea găsi pe Andy – la mai puţin de câteva străzi depărtare, într-un bar unde bea bere cu prietenii. Dar ce prieteni? Mak începu să se întrebe pe cine mai cunoştea Andy în Vancouver.

— Vrei să mă duc să-l chem? îşi oferi ajutorul dr. Harris.

— Ah, nu. Mulţumesc, oricum. S-ar putea să mai zăbovesc puţin pe aici, dar în curând va trebui totuşi să merg acasă. E destul de târziu.

O aprobă tăcut. Se vedea că avea nevoie să doarmă bine, la fel ca şi ea.

— Voiam să-ţi spun că mi-a plăcut foarte mult prezentarea de la conferinţă. A fost fascinantă.

— Mulţumesc.

— O seară plăcută în continuare, încheie ea, zâmbindu-i politicoasă şi îndreptându-se apoi spre ieşire, lăsând ziarul pe un scaun prin dreptul căruia trecu.

*

Makedde văzu din maşină barul Sports, zărind prin ferestrele largi ale localului reclame fluorescente pentru bere şi oglinzi ce purtau nostalgice reclame pentru Coca-Cola. Era genul de restaurant specific zonei nord-americane, unde eşti întrebat dacă doreşti la friptură cartofi pai ondulaţi şi salată de varză crudă. Înăuntru erau mai multe ecrane enorme pe care se transmitea un meci de fotbal şi salonul era plin de bărbaţi gălăgioşi, înfierbântaţi de sport şi alcool.

Pe Andy nu a reuşit să-l zărească, însă intră şi se aşeză într-un colţ mai liniştit.

O chelneriţă veni imediat la masa ei.

— Ce doriţi să serviţi?

— Doar o apă minerală, mulţumesc.

Chelneriţa se încruntă, după care, amintindu-şi de obligaţiile serviciului, se conformă dorinţei arborând un zâmbet artificial.

Makedde, nu mai sta atât de încordată. În definitiv, ai venit aici pentru a întâlni un fost iubit...

— De fapt, ăă, aş vrea un „Sfârc Lunecos".

— Eh, aşa mai merge, îi zâmbi chelneriţa.

Bun, planul este următorul: dai pe gât licoarea, te relaxezi, îl cauţi pe Andy, vorbiţi, te duci acasă şi dormi.

Perfect.

Încercă să se uite la televizor, dar tot nu reuşi să-şi calmeze emoţiile. Avea neapărată nevoie de acea băutură.

Încercă să se pună în locul lui Andy. Pentru ce să fie agitată, din moment ce el a fost cel care a sunat-o? Poate era puţin cam ciudat faptul că venise neanunţată, dar acest lucru ar fi avut importanţă numai dacă dorea cu adevărat să restabilească legătura cu el. Avea libertatea să plece în orice moment ar fi dorit.

*

Până când termină cel de-al doilea „Sfârc Lunecos", Mak depăşise starea iniţială de euforie şi se cufundă într-o ameţeală melancolică.

Pe unde tot umblă? Să fie cumva la toaletă?

Chelneriţa trecu ca o boare de vânt pe lângă ea şi o întrebă ce părere are despre un „Orgasm Intens".

— Îmi plac la nebunie, îi scăpă.

Când îşi dădu seama de gafă, chicoti şi îşi acoperi gura, moment în care realiză că ar putea arăta stupid în acea poziţie, aşa că îşi aşeză imediat palmele în poală. Zâmbind, încuviinţă din cap şi chelneriţa dispăru.

Oh, Doamne, îmi pierd capul.

Mak se holbă la ecranul televizorului aflat cel mai aproape de ea. Bărbaţi în toată firea, în pantaloni scurţi, se îmbrâncesc, urlă unii la alţii şi apoi se plesnesc reciproc peste fund. Curioasă îndeletnicire şi-au găsit.

Chelneriţa reveni şi aşeză pe masă două pahărele. Două?

Mak nu ştia ce are în faţă. Nedumerirea îi fusese probabil evidentă, întrucât chelneriţa începuse deja să-i explice cum trebuie consumat cocteilul cu nume simpatic şi extravagant.

— Iei întâi din lichiorul de lămâie şi îl ţii în gură, după care continui cu crema de whisky. Le amesteci uşor cu limba, îţi mişti energic capul într-o parte şi alta – şi apoi înghiţi.

Vrea *să-şi bată joc de mine, pesemne.*

Mak vru să-i plătească băutura.

— Ah, nu. E din partea casei. Să o savurezi cu plăcere.

Makedde clipi şi se holbă la pahărele, iar recipientele i-au răspuns învârtindu-se pentru o clipă în faţa ochilor. Clipi încă o dată şi totul reveni la normal.

Ospătăriţa plecase, dar Mak era convinsă că toţi erau cu ochii pe ea. Să fi fost „Orgasm intens" băutura pe care o comanda majoritatea consumatorilor?

Eh, fie ce-o fi.

Ridică paharul cu lichid verde fosforescent şi îl dădu peste cap. Foarte fin. Gustos chiar. Apoi urmă crema de whisky. Privi în sus şi chelneriţa o aprobă din cap, de partea cealaltă a barului. Ah, da, nu trebuia să uite să le amestece. Îi zâmbi cu gura plină şi îşi clătină viguros capul. Se strădui din răsputeri să

nu râdă, dar chicoti şi se înecă, scăpând pe bărbie câteva picături.

Înghiţi.

Oh, Doamne.

Capul i se răsuci la 360 de grade şi fiecare muşchi al corpului i se făcu gelatinos.

Mak se simţi dintr-odată mult mai puţin timidă.

Îi mulţumi tinerei ridicând degetul mare şi apoi se relaxă pe scaun.

Se holbă ceva vreme în podea, pentru că în clipa când îşi ridică privirea observă pe cineva lângă ea.

— ...aici, de una singură, îi spunea străinul, zâmbindu-i şi apropiindu-se şi mai mult. Dă-mi voie să-ţi iau ceva de băut.

Buzelor le-a trebuit o veşnicie să răspundă şi îşi simţi limba foarte ciudat.

— Nu, mulţumesc. Mi-a ajuns.

Bărbatul continua să-i vorbească şi Mak se concentră asupra mişcărilor buzelor lui, fără să izbutească să priceapă ce-i spune. Se aplecă în faţă şi îşi încordă ochii.

— ... ţin companie. Ei, hai, lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut.

— Nu. Cală-te, îi zise Mak trăgându-se scârbită înapoi.

Clipi încet şi în cele din urmă îşi dădu seama cât de mult se îmbătase, iar când redeschise ochii observă că străinul dispăruse.

Trebuia să plece cât mai repede. Nu se simţea doar relaxată, ci se îmbătase de-a binelea – postură în care nu-şi dorea în niciun caz s-o vadă Andy Flynn.

Reuşi în cele din urmă să ajungă la ieşire. Hărmălaia meciului de fotbal şi tonurile muzicii din topul patruzeci s-au estompat în momentul când păşi în stradă şi ridică mâna după un taxi. Nu apăru însă niciunul.

Simţi pe umăr atingerea unei palme şi se întoarse brusc, aşteptându-se să fie tot străinul care o acostase în interior. Capul i se mai învârti o vreme după încheierea rotaţiei de o sută optzeci de grade şi, când îşi reveni în simţiri, dădu nas în nas cu detectivul Andrew Flynn.

Rămase cu gura căscată şi se holbă la el. Braţul, suspendat ameninţător în aer, era cât pe ce să-l lovească în momentul răsucirii.

Nu, în niciun caz nu poate fi Andy. Nu acum...

Sistemul ei nervos efectuă varianta în stare de ebrietate a reacţiei de panică şi îi paralizează simultan întregul registru neuromotor, încremenind-o şi lăsând-o fără grai.

— Makedde! Mă gândisem eu că eşti tu, îi zise bărbatul, care fie era Andy, fie cea mai convingătoare halucinaţie pe care o avusese vreodată.

Se holbă la el.

— Mi se păruse mai devreme că te-am zărit la masa din colţ, dar n-am

fost sigur. Ştiam că nu bei, continuă el, oprindu-se în momentul când văzu că nu-i răspunde.

Mak încremenise ruşinată şi îngrozită.

— Ce-ai făcut? Te-au obligat să te înrolezi în SS sau ce? continuă el coborându-i cu blândeţe braţul pe lângă corp. Hei, eşti bine?

Umilită. Complet înjosită.

S-a zis cu speranţa de a-l zări prima, de a rămâne calmă, detaşată şi stăpână pe situaţie.

Andy era exact aşa cum şi-l amintea – parfumul, ţinuta, maxilarul lat şi nasul imperfect dar atrăgător; micuţa cicatrice de pe bărbie şi părul negru, tuns scurt, iar ochii, ochii aceia verzi, fantastici... îşi dori din toată inima să fi fost trează.

— Cred că mi-ar prinde bine să mă aşez, izbuti ea să îngaime.

Se simţea rău. Andy nu o mai întrebă nimic şi, binevoitor, o conduse departe de ferestrele mari ale barului Sports.

*

Câteva ore mai târziu, Makedde se trezi sub aşternuturile scorţoase ale camerei de hotel. Tavanul era acoperit cu stuc, iar în cameră mirosea vag a ţigări şi a odorizant.

Se simţea absolut îngrozitor. Oribil. Gâtul o durea amarnic şi capul îi era parcă prins într-un balon complet etanş. Instinctiv, îşi deschise larg gura, aşa încât să i se desfunde urechile. Se trezi într-o sobrietate deprimantă, cotropită de o teamă profundă, necunoscută şi copleşitoare. O nemulţumea ceva, dar nu se trezise suficient de mult ca să-şi dea seama care este cauza indispoziţiei.

Unde mă aflu? Cât este ceasul?

Pe măsuţa din apropiere era o tăviţă cu un pahar gol şi câteva coji de pâine prăjită. Mâncase puţin, în speranţa că hrana o va ajuta să se simtă mai bine după cantitatea impresionantă de băutură pe care o consumase. Îi sugerase cineva să facă acest lucru. Persoana respectivă fusese chiar bărbatul pe care venise să-l întâlnească la hotel.

Andy. Ah, nu...

El stătea pe o canapea lungă, la câţiva paşi distanţă, şi îi zâmbi uşor imediat ce li s-au întâlnit privirile. Primul impuls a fost să-şi privească ţinuta. Răsuflă uşurată în momentul când observă că era îmbrăcată. Sentimentul de teamă se mai diminuă puţin.

— Cum te simţi acum? întrebă el.

Fir-ar să fie. N-a ieşit deloc aşa cum am plănuit.

— Cum mă simt? Mi-a fost şi mai bine, îi zise ea râzând.

— Mai vrei puţină pâine prăjită? Sau apă?

— Nu, mulţumesc. Mi-e bine.

În cameră se instala tăcerea pentru o vreme. Mak căută din priviri deşteptătorul electronic şi îl descoperi pe noptiera de la celălalt capăt al patului, de unde îi indica ora târzie în leduri roşii.

Ora trei dimineaţa.

— E târziu, îi zise el.

Mak îl aprobă din cap.

— Foarte târziu, iar mâine trebuie să merg la cursuri.

Să fi fost prea târziu pentru ei? Încă nu se putea hotărî dacă să-l trateze ca pe un străin, ori ca pe bărbatul care îi apăruse noapte de noapte în vise, timp de un an de zile. În vise şi coşmaruri, deopotrivă.

Îi studie chipul în tăcere.

— Îmi permiţi să mă apropii? întrebă el.

Imediat ce ea dădu aprobator din cap, el se ridică de pe canapea şi se aşeză pe colţul patului în care stătea învelită, îmbrăcată în pantalonii şi bluza ce trebuie să i se fi şifonat cumplit. La câţiva paşi distanţă îşi observă pe jos pantofii şi ciorapii şi se gândi că el trebuie să-i fi scos, în timp ce numai Dumnezeu ştie în ce hal a fost ea seara trecută.

— Mă bucur să te văd. Am fost chiar surprins, îi zise Andy.

— Şi eu. Eram prin zonă şi m-am gândit... Vocea i se stinse încet şi clătină din cap. Nu, asta-i o prostie. Voiam să văd ce doreşti, pentru că la telefon mi-ai părut puţin ciudat, când ai tot insistat să vorbeşti cu mine. Aşa că m-am gândit să trec pe aici şi să te salut; nu aveam nimic important, ci voiam să-ţi spun bună şi să mai discutăm puţin, ştii...

— Eşti mult mai frumoasă decât îmi aminteam.

Oh, nu.

— N-ai de ce să spui asta.

Te rog, nu spune asta.

Se apropie şi mai mult.

— Mi-a fost dor de tine.

Dorea să-l sărute. Îşi dorea nebuneşte să-l sărute. Era aproape de ea, buzele îi erau foarte aproape.

— Îmi împrumuţi nişte pastă de dinţi?

El se trase imediat înapoi.

— Da, bineînţeles. Simte-te ca acasă. Dacă vrei, poţi folosi şi periuţa mea de dinţi.

Makedde consimţi din cap şi se pregăti să coboare din pat. Se gândi pentru o clipă cum de reuşesc angajaţii hotelului să întindă aşternuturile atât de bine. Îi plăcea să doarmă sub o pătură împăturită ca un plic, din care nu putea ieşi decât dacă o deranja complet, şi se întrebă cum izbutise Andy

s-o bage într-un asemenea pat.

Mak îşi aşează tălpile pe podea şi se ridică. Stătu dreaptă, dar creierul nu voia deloc să coopereze. O ameţeală subită o forţă să rămână perfect imobilă şi se văzu nevoită să aştepte până când avea să-i treacă buimăceala.

— Sunt bine, n-am nimic, mormăi ea, simţind îngrijorarea lui Andy, în timp ce porni spre baie, cu bluza prinsă în breteaua sutienului.

Oglinda a fost neînduplecată.

Părul îi era ciufulit, dar rimelul rezistase destul de bine. I se întinsese puţin pe pleoapele inferioare. Îşi spălă dinţii.

Ah, e mult mai bine.

Tulburată că o interesa să nu apară neîngrijită în faţa lui, se dichisi cu puţinul pe care îl avea la dispoziţie. Odată ce-şi verifică înfăţişarea – asigurându-se că scăpase de dârele de la machiaj şi de urmele de salivă prelinse pe bărbie –, reveni în cameră şi se aşeză pe colţul patului, alături de Andy.

De un an de zile nu mai stătuse lângă un bărbat în apropierea unui pat, iar ultima dată fusese în prezenţa unui criminal. În seara aceea o salvase chiar bărbatul alături de care era acum. Nu suporta deloc acest gând, pentru că o făcea să se simtă vulnerabilă şi fragilă. Simţea însă că îi era datoare. Ura asta mai mult decât orice altceva.

Îl privi pe Andy în ochi.

— Nu-mi dau seama dacă voiam cu adevărat să te văd.

El nu i-a răspuns, doar i-a ascultat comentariul.

— E puţin cam... adăugă ea, dar nu-şi mai completă ideea şi nici el nu o îndemnă să o încheie.

E puţin cam ce! Iritant? Ciudat? Sau puţin din amândouă!

Au stat aproape unul de celălalt, fără să schiţeze un gest.

— Ar fi mai bine să te culci la loc, îi zise el ridicându-se.

Evita să se implice. O *atitudine înţeleaptă,* gândi ea.

— Eu voi dormi pe canapea, continuă el. Poţi împrumuta unul dintre tricourile mele, ca să te simţi mai comod.

— Ah, nu. Nici vorbă. Cred că ar fi mai bine dacă mă duc acasă. De-abia reuşesc să adorm în patul meu, darămite aici, când ştiu că tu va trebui să te chinui să dormi pe canapea.

— Cum adică nu poţi dormi în patul tău? S-a întâmplat ceva? De ce nu poţi să dormi?

Mak închise ochii. N-ar fi trebuit să se agaţe de acest lucru. A fost doar o remarcă deplasată.

— Sunt bine, sincer.

— Sigur eşti bine?

Ochii lui verzi o priveau fix, cu o intensitate care o stânjenea.

— Da, bineînţeles. Întotdeauna sunt bine, ai uitat?

— Eu nu ştiu să fi fost întotdeauna bine.

Du-te naibii, Andy. Răspunsul lui chiar o răni. Simţea că o are la mână... în definitiv, îi salvase viaţa. Makedde simţi dintr-odată un zid ridicându-se în jurul ei şi îşi încrucişă braţele.

— În fine, de ce voiai neapărat să vorbeşti cu mine? întrebă ea. Despre ce-i vorba?

El îi zâmbi atotştiutor şi apoi privi în jos. Nu-i putea citi trăsăturile când îşi ţinea capul în acest fel. Ce să însemne acel zâmbet?

Când îşi ridică din nou capul, arăta vădit tulburat, iar Makedde simţi cum o cuprinde panica. *Nu-i pot citi gândurile... de ce nu pot să-mi dau seama ce-mi ascunde?*

— Ce naiba s-a întâmplat?

Înghiţi în sec şi îşi întoarse faţa spre ea. Mak îi urmări mărul lui Adam mişcându-se în sus şi în jos. Nu arăta deloc liniştit. Ce anume se temea că o să audă din gura lui? Te iubesc? Vino cu mine în Australia? Ce?

— Mak, nu cred că-i momentul potrivit să discutăm despre acest lucru.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că... ai încredere în mine. Nu e momentul acum.

— Mi-ai zis că vrei neapărat să mă vezi şi să-mi spui ceva, sugerându-mi să ne vedem chiar în seara asta, iar acum, din moment ce sunt aici...

— Dumnezeule, cât mi-a lipsit temperamentul tău, îi zâmbi el şi se apropie de ea.

— Oh, Andy, să ştii că exagerezi cu amabilitatea asta, îi zise ea ridicându-se nervoasă.

Stăteau unul lângă celălalt, mult prea aproape şi era aşa înalt, statura lui arăta minunat în dreptul ei. *Fir-ar să fie.* De ce a trebuit să-l găsească atât de atrăgător?

— Cred că aş face mai bine să plec, îi spuse ea hotărâtă.

— Pantofii îţi sunt chiar acolo.

— Îi văd foarte bine. Mersi pentru că ai avut grijă de mine.

Încă o dată. Doamne, cât urăsc lucrul ăsta.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi.

Eu nu.

Îşi verifică în grabă ţinuta şi se îndreptă spre uşă.

— Pe curând.

De-abia în faţa uşii ascensorului îşi dădu seama că-şi uitase poşeta. *Fir-ar a naibii de treabă.* Şi tocmai reuşise să-şi facă o ieşire admirabilă. Porni înapoi spre camera lui, iar valul de încredere în sine i se mai domoli puţin.

Andy îi deschise uşa înainte să ajungă la ea şi îi înmână poşeta.

— Noapte bună.

— Bună *dimineaţa.* Vorbim mai târziu.

CAPITOLUL 27

— Gata, Mak. E rândul tău.

— S-a făcut, răspunse Mak, luând poziţia de luptă şi privind spre bărbatul în costumul umflat cu aer.

— Bună, i se adresă ea, auzindu-i vag salutul similar din spatele măştii.

— Te superi dacă te atac acum? întrebă ea politicoasă.

Să-i fi răspuns cumva printr-un mârâit?

Întinzându-şi braţele, bărbatul porni în goană spre ea, dar imediat ce se apropie, ea îi blocă atacul şi îi răsuci mâinile într-o parte, izbindu-l în figură cu podul palmei. Căptuşeala căştii de protecţie era moale la atingere, însă Mak nu poposi mult asupra ei, ci continuă cu un genunchi în vintre, pentru siguranţă, dar, înainte ca ea să ducă la îndeplinire această procedură standard, bărbatul se răsuci şi o apucă strâns de gât cu ambele mâini.

— Ah, dacă-i pe aşa, să te ia naiba... rosti Mak coborându-şi bărbia şi apropiindu-şi palmele ca pentru rugăciune, încercând totodată să-şi vâre degetele pe sub degetele atacatorului...

Fir-ar să fie, chiar doare...

— Nu, Mak, strigă la ea Jaqui Reeves. Nu vei reuşi. Haide...

Valul de adrenalină ce-i inunda creierul şterse indicaţia antrenoarei.

Am cam ruginit... La naiba, ce trebuie să fac acum?

Presiunea exercitată asupra gâtului devenea din ce în ce mai dureroasă şi Mak se gândi pentru o clipă să ridice braţul, în semn că renunţă. Însă aceasta nu era o opţiune.

Makedde strigă „Nuuuu!" şi îi înşfăcă încheieturile bărbatului, căzând pe spate şi trăgându-l pe atacator după ea. Împotrivirea acestuia îi atenuă căderea, iar în clipa când simţi că atinge cu fundul salteaua, îşi ridică picioarele şi-l lovi puternic în faţă, asemeni unui cangur ce se apără stând pe coadă. Bărbatul zbură în spate şi Mak sări imediat în picioare, răsuflând anevoios.

— Gata, atât pentru azi, spuse Jaqui ridicând braţele.

Bărbatul mascat încremeni locului şi îşi scoase casca protectoare. Jason transpirase puţin sub acea apărătoare şi îşi clătină viguros capul, pentru a-şi recăpăta orientarea.

— N-ai mai fost la fel de eficientă, Mak, o dojeni Jaqui.

— Mersi că m-ai avertizat, îi răspunse Mak. Ştii, ar fi trebuit totuşi să nu intervii, pentru că tocmai urma să mă distrez de minune.

Una dintre colegele de antrenament strâmbă din nas la auzul comentariului lui Makedde şi chicoti răutăcioasă.

Mak se întoarse spre ea:

— Da, pentru că am învăţat un nou exerciţiu, prin care pot să-i extrag scheletul unei persoane direct prin nas. N-ai vrea să exersez puţin şi pe tine?

Tânăra nu ştia dacă să râdă sau să o ia la sănătoasa, aşa că îi zâmbi timidă şi se făcu nevăzută. Jaqui dădu din cap.

*

După ce făcu un duş şi se schimbă în blugii ei preferaţi, Bettina Liano, şi un pulover negru cu guler colant, Mak aşteptă afară, sprijinindu-se de zidul din cărămidă al vechii biserici dezafectate unde îşi ţinea antrenamentele Jaqui Reeves. În acelaşi spaţiu se desfăşurau periodic ore de actorie, lecţii de dans şi o formă avangardistă de balet pentru copii.

Înaintea lecţiei de autoapărare, Makedde participase la primele două prezentări ale conferinţei din acea dimineaţă. Mak aşteptă numai câteva minute până când Jaqui i se alătură.

— Mergem la Caper's?

— Caper's să fie, consimţi Mak.

Complexul de cafenele şi restaurante cu produse naturale Caper's se afla la numai câteva străzi distanţă şi cele două prietene au pornit într-acolo în pas vioi, moarte de foame.

Prima dată s-au întâlnit când Mak, în adolescenţă, a asistat la una dintre lecţiile de autoapărare ţinute de Jaqui şi de atunci au rămas foarte bune prietene. Născută în Vancouver, Jaqui Reeves era o locuitoare autentică a Coastei de Vest – înaltă şi solidă, cu păr blond platinat ce-i ajungea până la mijloc. Obişnuia să poarte haine care îi scoteau în evidenţă bicepşii bombaţi, impresionând, şi tatuajul încâlcit, reprezentând doi câini celtici, ce-i acoperea unul dintre braţe. Mai avea câteva tatuaje pe spate şi altul pe gleznă, care însemna pace. Însă ea nu era în niciun caz deprinsă cu o lume paşnică. Tot timpul păstra în sutien un cuţit cu lamă rabatabilă, pe care îl numea cu afecţiune „capcana sânilor", şi era un instructor excelent în arta autoapărării. Era de neînduplecat. La fel ca Mak, Jaqui purta întotdeauna un spray cu piper şi aplica un standard dublu în ceea ce priveşte legile canadiene inflexibile referitoare la portul armelor. Îşi dorea ca legile să rămână la fel de rigide, aşa încât ţara ei să nu ajungă să se confrunte cu problema răspândirii armelor, aşa cum se întâmpla în America, dar acest lucru nu o împiedica să deţină ilegal una sau două arme.

Când Makedde revenise acasă, după „incidentul" sinistru din Sidney, Jaqui reuşise să-i obţină ilegal un pistol micuţ şi îi promisese că îi va lecţii de autoapărare până la sfârşitul vieţii.

— Mă bucur să te văd, îi zise Jaqui.

— Şi eu. Îmi pare rău că am fost cam înceată, dar am avut o mulţime de probleme în ultimul timp.

— Mi-ar plăcea să...

Jaqui se opri, nevoită fiind să evite o bătrână ce mergea sprijinindu-se de un cadru metalic.

Au privit apoi amândouă în spate, pentru a se asigura că femeia nu păţise nimic. Bătrânica era în regulă.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti totul, fără ocolişuri.

— Jaqui, nu ţi-am ascuns niciodată nimic. Asta e şi frumuseţea prieteniei noastre.

Ajunseseră deja aproape de Caper's – un local foarte popular, frecventat de toţi, de la studenţi şi hipioţi până la tineri eleganţi şi bătrâni şic. Restaurantul, deşi oferea o servire promptă, nu era un fast-food, ci un local cu mâncare vegetariană şi organică, apreciată îndeosebi de persoanele care pun preţ pe sănătatea lor.

— Nu cred s-o mai vedem pe Jennifer, îi zise Jaqui, referindu-se la tânăra care chicotise la Makedde.

Mak ridică din umeri:

— Sincer, n-am vrut deloc s-o reped.

— Da, eu te cred. Cum ţi-a plăcut lecţia de azi?

S-au apropiat de vitrina răcitorului din secţiunea cu delicatese şi au început amândouă să saliveze simultan.

— A fost minunată, Jax. Văd că ai început să predai noi tehnici.

— Ah, fii atentă la asta! îi zise Jaqui, arătându-i către o plăcintă cu mere, pufoasă şi apetisantă, înaltă de aproape un sfert de metru şi revărsându-se abundent peste marginea subţire a tăvii. Să păstrăm loc şi pentru desert. O facem pe din două, adăugă ea nerăbdătoare.

— Data viitoare.

— Să nu-mi spui că ţii dietă. Parcă ai mai slăbit puţin.

— Ah, nicidecum, nu te gândi la aşa ceva. Doar că nu mai am acelaşi apetit.

Jaqui o privi neîncrezătoare, dar nu zise nimic.

Au înaintat încet la coadă şi, când au ajuns la casă, Makedde comandă o *focaccia* vegetariană, cu brânză de capră, iar Jaqui îşi luă legume chinezeşti picante, prăjite crocant, şi alune *caju.* Apoi şi-au umplut cu apă purificată două pahare din carton şi s-au aşezat.

— Îmi place la nebunie acest loc. N-am mai fost aici de când... de când ne-am văzut ultima oară.

— Da, n-ai mai venit la cursuri de ceva vreme, cred că au trecut deja cinci

luni. Chiar m-ai supărat, îi zise Jaqui îmbufnată.

— Ah, iartă-mă. Ştiu că în ultima vreme am comunicat numai prin e-mail. Am fost o prietenă rea. Îmi pare rău.

— Azi ai fost într-o formă destul de bună, aşa că-ţi accept scuzele. Te-ai mai antrenat şi în altă parte?

Makedde râse.

— Ah, nu, doar cu perna pe care dorm, îi răspunse ea. Nu m-am mai antrenat cu nimeni, de când mi-ai aranjat să particip la antrenamentele Hannei, în Australia.

— Nu crezi că perna are o cu totul altă întrebuinţare? întrebă ea, sugerându-i ceea ce era evident.

Imediat ce le-au fost aduse porţiile comandate, au început amândouă să mănânce cu poftă. Când se opri pentru a-şi trage sufletul, Jaqui reluă conversaţia exact de unde o lăsase.

— Hai, zi-mi. Aşteeept... Povesteşte-mi despre noul tău prieten.

Mak simţi că i se taie respiraţia.

— Oh, Doamne, ţi-am pomenit deja de el?!

— Normaaal. Şi-mi pare chiar un tip mortal.

Mak îşi aminti vag de e-mailul pe care i-l trimisese în ziua când acceptase să se întâlnească cu Roy. *Dar ce anume i-am scris?*

— Ei bine, e exact aşa cum spui. E foarte atent cu mine. Are simţul realităţii. Lucrează ca agent de pază şi este foarte înalt...

— Normal că-i înalt, amazoano, interveni Jaqui. Ei, acum vreau să aud că este un veritabil zeu al sexului şi că te trimite de fiecare dată în al nouălea cer...

— Jaqui...

— Măcar spune-mi dacă te satisfa...

— Jaqui!

Mak se întinse şi-i acoperi gura prietenei cu palma. Câţiva clienţi îşi ridicară privirile spre ele. Fără tragere de inimă, îşi retrase mâna şi îşi duse arătătorul la buze:

— Şşş. Nu ne-am văzut decât o dată. De fapt, de două ori, dacă pun la socoteală prânzul din timpul conferinţei. Aşa că n-am ajuns să-l cunosc chiar atât de bine.

— Deci încă nu...

— Nu. Încă nu.

— Şi zici că detectivul şi-a făcut din nou apariţia în scenă? Din cauza lui nu mergi mai departe?

— Nu. Ţi-am spus că nu-l cunosc mai deloc pe tipul cel nou. Îmi place de el, atât şi nimic mai mult, îi zise Mak făcând o pauză şi clătinând din cap. Nici

acum nu-mi vine să cred că Andy e aici, adăugă ea înăbuşindu-şi emoţiile. Mă simt, nu ştiu... ciudat. Mi-a zis că vrea neapărat să vorbească cu mine, dar nu ştiu despre ce anume.

— Ah, eu ştiu ce vrea, îi zise Jaqui, cu aceeaşi idee fixă dintotdeauna. Mak, să ştii că mă îngrijorezi.

— Te îngrijorez, de ce?

— Ei bine, în primul rând fiindcă se vede clar că ai mai slăbit, ceea ce nu e deloc spre binele tău. De asemenea, nu arăţi odihnită şi, dacă tot veni vorba, cred că n-ai mai făcut sex de un an de zile. În curând, ori vei uita complet ce înseamnă acest lucru, ori vei sări pe primul întâlnit şi-l vei călări până la epuizare.

Makedde zâmbi la această sugestie. Nu era deloc o idee neplăcută, cel puţin dacă o punea în aplicare cu Roy.

— Acum sunt în hibernare, atâta tot. Şi, în plus, tu nu te-ai culcat niciodată cu un bărbat, aşa că de unde ştii cum e? întrebă ea.

— Asta pentru că sunt lesbiană, Mak.

— Un fapt complet irelevant.

— Câtuşi de puţin. Ai primit chestia aia pe care ţi-am trimis-o?

— Ce chestie...? întrebă Makedde mirată. Ah, da! Te referi la *ăla.*

Putând imita fără nicio dificultate rânjetul pisicii din Cheshire[3], Jaqui îşi coborî bărbia şi o privi cu subînţeles pe sub sprâncene.

— Eşti un adevărat pericol public, ştii asta, nu?

Jaqui îi zâmbi mulţumită.

— L-ai încercat?

— Îţi place să mă pui în situaţii penibile, nu-i aşa?

— Aşa devii mai puternică. Asta să fie motivul pentru care nu m-ai sunat în ultima vreme? Fiindcă te-am intimidat? Pun pariu că nici nu l-ai desfăcut. M-ai dezamăgit...

— Ah, nu, l-am deschis, crede-mă. Cine ar rezista tentaţiei să nu deschidă un pachet simplu, maroniu, în interiorul căruia găseşte o cutiuţă colorată ca un curcubeu şi pe care scrie ademenitor „Salvatorul de Vieţi"?

Jaqui izbucni atât de puternic în râs, încât îşi lovi paharul cu apă şi-l răsturnă pe masă.

— Totuşi, Jaqui, nu mi se pare deloc normal să-i cumperi unei prietene un vibrator.

Antrenoarea nu se mai putea opri din râs.

— Chiar eşti un adevărat pericol...

Mak se ridică imediat şi se duse la compartimentul cu tacâmuri, de unde

[3] Pisica din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll (n.tr.).

înşfăcă în grabă mai multe şerveţele.

— Gata, lasă că mă ocup eu, zise Jaqui şi începu să şteargă masa.

După ce zvântă masa cu şerveţele, o privi pe Makedde în ochi şi-i zise:

— Vreau doar să mă asigur că nu uiţi cumva unde îţi este clitorisul.

— Jaqui, ajunge. Sincer vorbesc, n-am putea să nu mai discutăm la masă despre clitorisul meu? E chiar aşa greu? Mersi.

Unul dintre chelneri trecu prin apropiere şi Mak îi zâmbi uşor, cu buzele închise.

— Eh, hai că am vorbit destul despre mine. Ce mai face Inelle?

Jaqui dădu din cap.

— Ah... Inelle, Inelle. Cred că intenţionează să se întoarcă în Suedia.

Mak scrâşni din dinţi.

— Am găsit şi eu un subiect... Îmi pare rău. N-am ştiut.

— De unde ai fi putut şti? Nu face nimic. E o drăguţă, dar, ufff...

— Şi, deci...

— Am dat-o afară din apartament săptămâna trecută.

— Nu se poate!

— Ba da. În ultima vreme se făcuse o smiorcăită. Era o nesuferită. Dorea să mă părăsească, dar cred că n-o lăsa inima să-mi spună în faţă.

— Ah, îmi pare tare rău.

— Eh, o despărţire ca toate celelalte, nu? Nu mă înfrânge pe mine atâta lucru, zise ea bătându-se uşor cu pumnul în piept.

În pofida bunei dispoziţii de care dădea dovadă, Mak detecta în vocea prietenei sale o urmă de emoţie.

— N-am nimic. Tot răul spre bine, continuă ea oftând şi dând uşor din cap. Deh... femeile sunt adevărate cuceritoare, adăugă ea, privindu-şi ceasul. Hei, în curând va trebui să plec.

— Bine. Chiar îmi pare rău că am deschis discuţia despre Inelle. Sper că nu te-a deranjat.

— Absolut deloc.

Însă Mak simţi contrariul. Clătină din cap şi privi spre fereastră, unde îi captă privirea o persoană cunoscută.

— Oh, Dumnezeule mare!

— Ce e?

— Uită-te vizavi, pe stradă. Îl vezi pe tipul acela? îi arătă ea.

— Ăla mai înalt?

— Da. El e Roy.

Roy se uita în vitrina librăriei de peste drum. Arăta atrăgător în blugi Levi's şi geacă neagră de piele – înfăţişare care îi aminti iarăşi de Marlon Brando.

— Roy? Roy al tău? Excelent! Hai, nu mai sta, du-te şi îmbrăţişează-l. Mmm, să ştii că e genul tău, îi zise Jaqui, holbându-se pe fereastră. Eu am să plec pe neobservate şi sper să-mi povesteşti totul mai târziu.

— Hei, nu fugi aşa!

— Oricum trebuia să plec...

Jaqui se ridică şi se îndepărtă de masă înainte ca Mak să mai apuce să spună ceva.

— Nu-l scăpa, adăugă ea. Te sun eu mai târziu.

*

— Bună, zise Makedde.

Roy se întoarse şi o privi:

— Oh, ce surpriză plăcută. Mă bucur să te văd.

Mak îi zâmbi.

— Te-am sunat ieri... dar nu mi-ai întors apelul.

— Da, ţi-am primit mesajul, îi zise Mak, însă am fost foarte ocupată – *pentru că a trebuit să mă fac de râs în faţa lui Andy*. Îmi pare rău. Dar să ştii, chiar mi-ar plăcea să mai ieşim împreună.

— Ar fi minunat, îi răspunse el.

Îşi aminti de trandafirii pe care îi lăsase în pragul uşii.

— Roy, voiam să te întreb ceva. Nu-mi place deloc chestia asta, dar îţi aminteşti de trandafirii pe care mi i-ai trimis? Mi-ai făcut într-adevăr o surpriză şi îţi mulţumesc, însă mă întreb cum de-ai ştiut unde să-i trimiţi? Pentru că nu-mi amintesc să-ţi fi dat adresa mea şi ştiu bine că nu apar în cartea de telefoane.

O frământase destul de mult acest lucru, deşi ştia deja răspunsul la această enigmă.

Roy vru să-i răspundă, dar ezită. Parcă era un puşti care făcuse o trăsnaie.

— M-ai urmărit cumva de la barul Chilli? întrebă ea, sensibilă la ideea de a fi urmărită, îndeosebi după ce ucigaşul Catherinei, în Sidney, o pândise săptămâni la rând înainte să o răpească.

Mak îi analiză mimica, pentru a vedea cum reacţionează Roy la întrebarea ei.

Roy oftă prelung:

— Îmi pare foarte rău, dar eram îngrijorat. Se făcuse destul de târziu şi... ştiu că mi-ai zis că te poţi duce singură acasă, dar eu tot am vrut să mă asigur că eşti bine. N-am vrut nicidecum să te sperii sau ceva de genul acesta.

Mak dădu din cap. Înţelegea că intenţia fusese bună, dar, totuşi, nu-i plăcea deloc ce auzise. Simpla idee că a fost urmărită era destul de îngrijorătoare, indiferent de motivaţie.

— Ascultă-mă cu atenţie, îi zise ea, privindu-l fix în ochi. Te rog să nu mai mă urmăreşti niciodată, sub niciun motiv. E... e un lucru pe care nu-l suport, absolut deloc.

— Am înţeles. Îmi pare nespus de rău, Makedde. După cum ţi-am spus, crede-mă, n-am vrut să te sperii, ori să-ţi încalc cumva intimitatea. N-am dorit altceva decât să te văd ajunsă cu bine în faţa uşii.

În regulă.

— Data viitoare mai bine insistă să mă conduci acasă, dacă tot intenţionezi să ai grijă de mine. Nu mă mai urmări.

— Dar am insistat, îi răspunse el.

Avea dreptate.

— Da, ştiu, îi zise ea privind în pământ. Oricum, despre asta voiam să discutăm.

— Nu se va mai întâmpla. Am înţeles.

Roy o salută milităreşte şi îi zâmbi, iar Mak râse.

Nu arăta deloc supărat.

— Ce faci diseară? întrebă el.

— Învăţ.

— Ah.

Răspunsul îl dezamăgi puţin, iar Mak se gândi pentru o clipă la Andy. Trebuia să-şi ia mintea de la el şi nu putea să-l respingă pe acest bărbat.

— Dar poate ne vedem după ce termin. Mergem într-un loc liniştit. Ce zici, te sun eu mai târziu?

— De-abia aştept, îi spuse el, apropiindu-se şi sărutând-o, atingându-i uşor umerii cu mâinile. Mi-a făcut plăcere că ne-am întâlnit.

CAPITOLUL 28

Debbie Melmeth se trezi în mirosul apetisant al cărnii de căprioară cu usturoi, ce se frigea într-un cuptor fierbinte undeva în apropiere. Îşi îndreptă spatele din poziţia gârbovită în care aţipise, atât cât îi îngăduiseră legăturile, şi scrută camera cu ochii umflaţi de oboseală.

Mireasma îmbietoare era atât de puternică, încât îi dădu impresia că o poate percepe vizual, asemeni unei fantome albe şi filiforme, ce se strecura pe sub uşă şi plutea seducător spre nările ei.

Debbie îşi închipui că mănâncă – îşi imagină bucatele în care înfige furculiţa, gustul pe care îl simte pe limbă şi senzaţia de saţietate a stomacului.

Te rog, hai, dă-mi ceva să mănânc...

Uşa micii încăperi se deschise. Auzi câţiva paşi, zări clanţa mişcându-se şi, în momentul imediat următor, bărbatul îşi făcu apariţia în pragul uşii. Debbie observă că arăta puţin diferit. Poate pentru că îşi schimbase hainele şi purta o cămaşă albă călcată impecabil şi pantaloni de stofă. Părul îi era frumos pieptănat şi, din câte se părea, nu mai avea deloc înfăţişarea unui nebun. De fapt, în acel moment era chiar atrăgător.

Spre surpriza ei, observă că bărbatul ţinea în mâini o măsuţă. Îl privi cum se apropie şi aşază masa în faţa ei, după care îi zâmbeşte scurt, se întoarce şi iese din cameră. Debbie nu schiţă un gest.

Bărbatul reveni, cu o faţă de masă şi două seturi de tacâmuri, pe care le aşeză pe două laturi opuse ale măsuţei, punând între ele o lumânare albă şi înaltă. Din buzunarul de la pantaloni scoase o cutie cu chibrituri şi aprinse un băţ. Debbie urmări cu privirea flacăra şi lumânarea trosni uşor în momentul când se aprinse.

Priveliştea era aproape... aproape romantică.

Şi hipnotică.

Înainte să apuce ea să se dezmeticească, bărbatul dispăru din nou şi reveni cu două sticle, una închisă la culoare şi cealaltă transparentă, iar pe măsură ce se apropia, Debbie observă că prima era o sticlă cu vin roşu. Reuşi să-i vadă şi eticheta – era un Shiraz. Adusese şi pahare – două pentru apă, două pentru vin. Umplu un pahar cu apă şi i-l aşeză în faţă. Îşi dorea cu disperare să soarbă câteva guri, dar braţele îi erau în continuare legate la spate. Privi paharul şi apoi îşi ridică ochii spre bărbat. Stomacul fetei chiorăi prelung.

— Domnişoară, numele meu este John, îi zise bărbatul.

Glasul nu-i trăda cu nimic nebunia.

— Bună, John, îi răspunse Debbie instinctiv, uimită de această schimbare bruscă de atitudine. Dacă nu te superi, aş vrea să beau şi să mănânc ceva, adăugă ea.

— Ah, te înţeleg perfect, zise el. Mă ocup chiar acum de acest lucru. În momentul de faţă pregătesc pentru amândoi ceva la cuptor. A fost foarte urât din partea fratelui meu să-ţi facă una ca asta. Nu ţi-a dat nimic să mănânci?

Ce frate! Că arată exact ca tine.

— Păi, nu, mai nimic. Mi-ai dat, adică, vreau să spun, el mi-a dat doar nişte chipsuri de cartofi, se corectă Debbie, repetând: Fratele tău mi-a oferit câteva chipsuri, atât şi nimic mai mult.

Fă-i jocul. Continuă său faci jocul.

— Chipsuri! exclamă el, arătându-se sincer şocat. Doar atât? Nimic altceva?

Fata neagă din cap:

— Absolut nimic.

— Domnişoară, îmi cer scuze. Este pur şi simplu îngrozitor. Cum te cheamă?

— Debbie. Debbie Melmeth.

— Bun. Debbie, uite, să ştii că vreau să te ajut şi vreau să îndrept măcar câteva dintre răutăţile pe care ţi le-a făcut fratele meu geamăn. În primul rând, aş vrea să-ţi dau jos cătuşele, dar, drept să-ţi spun, tare mă tem că vei sări la mine dacă fac acest lucru.

— Nu, nu! Nu-ţi voi face nimic. Nu aş face aşa ceva, insistă ea.

Îşi lăsă capul într-o parte şi o scrută din priviri.

— Ei bine, nu sunt aşa de sigur, îi zise el, dând din cap. Poate ar fi mai bine să-ţi dau eu să mănânci, până mai discutăm puţin şi ajungem să ne cunoaştem mai bine. Ei, ce zici?

— Nu! Nu. Adică, da, te rog, vreau să-mi dai să mănânc, dar pot mânca şi fără ajutor. Îmi poţi da drumul, pentru că, îţi promit, nu voi riposta în niciun fel.

Îşi lăsă capul în cealaltă parte şi se gândi puţin.

— Îţi jur! Ai cuvântul meu, voi fi cât se poate de cuminte.

Încuviinţă din cap:

— Bine, Debbie. Voi avea deplină încredere în tine. O să-ţi dezleg braţele, dar tu va trebui să fii foarte ascultătoare. Promiţi?

— Da.

John se duse în spatele ei şi Debbie simţi cum îi desface cătuşele.

Încheieturile o dureau în locul unde le strânseseră metalul, dar îşi simţea în sfârşit mâinile libere. Fără să mai piardă un moment, se întinse după paharul cu apă, pe care-l dădu peste cap însetată şi nu se opri până când nu-l goli complet.

El zâmbi şi îi umplu iar paharul.

— Acum e mai bine, nu-i aşa? întrebă el, în timp ce Debbie dădu afirmativ din cap şi înşfăcă din nou paharul.

După ce termină al treilea pahar cu apă, Debbie îşi încrucişă braţele şi izbucni în plâns.

— Debbie, îmi pare nespus de rău pentru ce-a făcut fratele meu. Te rog să mă crezi.

Debbie nu-i răspunse – doar îl privi tăcută. Părea sincer, însă nu ştia ce să creadă despre el. Unde fusese tipul ăsta până acum? Oare chiar avea un frate geamăn? Dacă era cumva una şi aceeaşi persoană? Fiindcă arăta exact ca el. Nu i-ar fi fost deloc greu să-şi pieptene părul şi să-şi schimbe hainele.

— Te rog, mai aşteaptă câteva momente, până când aduc cina. Da, Debbie?

Încuviinţă din cap nerăbdătoare.

— Îţi mulţumesc mult. Mulţumesc...

Debbie îl urmări cum se îndepărta şi se temu pentru o clipă că nu va mai reveni. Dacă acest bărbat, singura ei speranţă, se răzgândea şi hotăra să nu o mai ajute?

Dar John reveni, aşa cum promisese, aducând cu el cele mai minunate bucate pe care Debbie le văzuse în viaţa ei. Pregătise cartofi piure, carne de căprioară şi dovleac copt, fasole şi căţei mari de usturoi. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Mai erau câteva chifle proaspete şi toate cele necesare unei mese copioase.

— Oh, Dumnezeule mare, izbucni ea la vederea bunătăţilor. Oh, Doamne, îţi mulţumesc. Mulţumesc mult de tot!

— Debbie, cred că ne vom desfăta pe cinste, îi zise el şi îi zâmbi.

Debbie se întinse după hrană şi încercă să apuce o bucată de carne, dar John o plesni peste mână iritat.

Zâmbetul îi dispăruse.

— Nu, Debbie. Văd că nu eşti deloc cuminte.

Chipul i se schimbase brusc; colţurile gurii i se lăsaseră şi îşi încruntă sprâncenele.

— Ori mănânci aşa cum se cuvine ori nu mai mănânci deloc, ai înţeles? Unde îţi sunt bunele maniere?

— Ah, am uitat. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, se scuză Debbie.

— Debbie, m-ai dezamăgit, îi zise el clătinând din cap.

— Nu! Te rog, n-am vrut! Nu se va mai repeta, iartă-mă, te rog, repetă ea.

— Asta este lăcomie, Debbie. O lipsă totală de respect. Şi cât de mult m-am căznit să-ţi pregătesc aceste bucate fine...

Oh, Doamne, dacă se răzgândeşte?! Dacă îmi ia mâncarea şi mă lasă să mor de foame?!

— Îmi pare foarte rău. Ai perfectă dreptate. Am fost lacomă. Iartă-mă, repetă ea ameţită de foame.

— Bine, Debbie. Te iert, dar de acum înainte trebuie să fii ascultătoare şi cuminte, da?

— Promit, îi făgădui ea.

Bărbatul începu să aranjeze tacticos masa. Era un adevărat chin să aştepte până termina el de îndreptat şerveţelele şi aşeza tacticos fiecare tacâm. Debbie îşi băgă mâinile sub coapse, pentru a-şi împiedica o eventuală mişcare necontrolată. Nu mai putea privi şi îşi coborî ochii în podea.

— Vrei puţin vin? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îşi aminti de băutura pe care o consumase la bar şi se întrebă cum de nu-şi putea aminti nimic după acel moment. Rămăsese un mister modul în care ajunsese în cămăruţa aceea izolată.

Bărbatul însă îi observă şovăiala.

— Este în regulă. N-are de ce să-ţi fie teamă. Am adus nişte Shiraz. Îţi place Shirazul, nu?

Destupă sticla cu tirbuşonul şi dopul ieşi uşor, pocnind îmbietor. Bărbatul îşi turnă în pahar puţin vin, îl mirosi şi sorbi încet, după care îl plimbă uşor prin gură. Îi savură buchetul pentru câteva clipe, în timp ce Debbie aştepta înfometată.

— Sunt sigur că o să-ţi placă, îi zise el umplându-i paharul până la jumătate, după care trecu la al său. Dar mai întâi şervetele.

Debbie îşi ridică braţele, impunându-şi să nu privească spre tăviţa din faţa ei. Trebuia să mai aştepte puţin. Bucatele miroseau incredibil şi arătau delicios. Se împotrivi imboldului de a lua cu nesaţ câteva îmbucături. Ştia bine că acest gest l-ar fi înfuriat şi nu i-ar mai fi acordat apoi nicio şansă.

El se aplecă şi îi întinse în poală şervetul, după care îi spuse:

— Un toast. În cinstea noastră.

Ea dădu din cap.

În cinstea noastră?

Debbie ridică paharul şi ciocni.

Bărbatul luă o înghiţitură şi Debbie îi urmă exemplul, după care îl privi scurt, aşteptând să-i aprobe avântul spre bucate. De-acum, se putea înfrupta în voie. Se simţea de parcă toate simţurile, toate gândurile îi fuseseră copleşite de nevoia de a-şi astâmpăra foamea.

— Debbie, aş mai avea totuşi o nedumerire.

— Da, ce e? întrebă ea printre înghiţituri.

— Vreau să te întreb ceva, însă trebuie să-mi răspunzi sincer.

— Da... da, nu-ţi voi ascunde nimic.

Nu-şi permitea să-l înfurie... Ştia bine că i-ar fi luat imediat mâncarea dacă îl mânia.

— Vreau să fii sinceră şi să-mi răspunzi la tot ce te întreb, da?

— Îhî, mormăi ea, încercând să nu se îndoape cu prea multă mâncare.

— Îţi place de mine? întrebă el.

O cuprinse brusc o senzaţie de greaţă. Deşi continua să înfulece înfometată, începea să-şi dea seama care va fi preţul pe care va trebui să-l plătească.

— Mă vrei, nu-i aşa? continuă John.

Ce să-i răspund?

— Hai, Debbie. Îmi poţi spune. Nu-i aşa că mă doreşti?

Asta ar putea fi şansa mea de a scăpa, gândi ea. *Asta e nebun de-a binelea. Dacă el e cel care m-a răpit şi m-a adus aici, unde mi-a dat să mănânc doar câteva chipsuri, atunci înseamnă că e ţăcănit rău de tot şi asta ar putea fi unica mea şansă...*

— Da, îi răspunse ea.

— Vreau să aud totul din gura ta, insistă el.

Debbie simţi că i se face rău. Deoarece nu mâncase nimic în ultimele zile, stomacul i se strânsese şi senzaţia de măcinare interioară încetase, înlocuită fiind de un sentiment de totală neputinţă. Nu înţelegea de ce o întreabă un asemenea lucru. Se simţea confuză şi foarte speriată.

— Ziiiiiiiii odată! strigă el.

— Te vreau, se conformă ea supusă.

— Zi „Te vreau, John".

— Te vreau, John.

Ocoli măsuţa şi o împinse la podea. Iniţial, ea reuşi să atenueze cu braţele greutatea trupului bărbatului, dar nu trecu mult până să-şi dea seama că era o luptă din care nu putea ieşi în niciun caz învingătoare.

CAPITOLUL 29

Makedde sosi acasă foarte obosită de la conferinţă. De cum trecu pragul, o întâmpină semnalul luminos intermitent al robotului telefonic. Îi promisese lui Roy că se vor întâlni şi, probabil, el deja o şi sunase. Gândul că va sta în compania lui o mai învioră puţin. Să-l invite la ea? Ar putea să comande ceva de mâncare acasă şi apoi să vadă un film la video.

În speranţa că îi va auzi vocea, porni înregistrarea şi, în momentul imediat următor, descoperi că mesajul nu era de la Roy.

„Bună, Mak", răsună glasul lui Andy. „Îmi pare rău că n-am reuşit să ne vedem astăzi la conferinţă. Voiam să-ţi spun că trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Nu ştiu dacă ai ceva aranjat pentru seara asta, însă m-am gândit că poate ieşim şi mâncăm ceva împreună. Te rog, sună-mă imediat ce ai timp liber. Numărul este..."

Cum de mi-a aflat numărul? Fir-ar a naibii de treabă.

Nici prin cap nu-i trecea să-şi contramandeze întâlnirea pentru o cină cu Andy. Pentru nimic în lume nu ar face aşa ceva.

Nu. Vreau să-mi petrec timpul cu Roy, nu cu Andy.

Îl sună totuşi pe Andy la hotel şi răsuflă uşurată când auzi la capătul celălalt al firului vocea robotului telefonic.

— Andy, Mak la telefon. Ţi-am primit mesajul. Îmi pare rău, dar astă-seară sunt ocupată, zise ea, simţind un vag sentiment de uşurare în timp ce vorbea. Ce-ai zice să ne vedem mâine? Ai grijă de tine.

Makedde închise şi se încruntă.

O părticică din ea chiar dorea să-l vadă şi nu-i plăcea absolut deloc acest lucru.

*

Roy Blake sosi exact la timp, cu puţin înainte de ora opt.

„Ei bine, iată un bărbat care e chiar pe gustul meu", îşi spuse Mak zâmbind.

Aşteptând să fie invitat înăuntru, Roy stătea răbdător în pragul uşii, încărcat cu două pungi cu mâncare, câteva casete video, o sticlă cu vin şi un buchet de boboci de trandafiri roz-pastel.

Uau.

— Hai, intră, zise Mak. Mulţumesc de cumpărături. Nu trebuia să te deranjezi.

Îi zâmbi şi o sărută în momentul când păşi înăuntru.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse. Mă bucur să te văd.

Se opri în dreptul ei şi Mak se minună încă o dată de statura lui foarte înaltă. Purta o geacă de piele, blugi şi ghete simple. Când îşi scoase geaca, remarcă imediat felul în care rămăsese pentru o clipă agăţată de umerii lui lăţi, o caracteristică pe care o găsea deosebit de atractivă la bărbaţi.

Roy, exact aşa cum îi spusese şi Jaqui, era într-adevăr genul ei. Şi, în plus, avea o înfăţişare chipeşă, băieţoasă.

Mmm, s-a *parfumat cu aceeaşi colonie.*

S-au aşezat pe canapea şi Mak aranjă mâncarea în farfurii, după care le aşeză pe două suporturi mici din plastic. Roy cumpărase mâncare indiană – pui cu unt, miel *korma,* legume cu sos curry şi lipii *naan.*

— Arată foarte bine. Mulţumesc încă o dată.

— Nicio problemă. Ai fost foarte drăguţă să mă inviţi la tine, îi zise el.

— Şi ce casete video ai închiriat? Ce ai ales să vedem? El îi zâmbi ştrengăreşte. Hai, zi-mi...

— *Din Rusia, cu dragoste* şi *Viaţă şi moarte în Los Angeles.*

Încântată, Mak chiui scurt.

— *Din Rusia, cu dragoste!*

— Mi-ai zis că-ţi place James Bond şi, ce să ne mai ascundem după degete, Sean Connery este unicul actor ce-l poate interpreta pe Bond, nu? Sper totuşi să nu-l fi văzut de prea multe ori.

Dumnezeule, chiar a fost atent la ce i-am spus. Dr. No era în continuare filmul ei preferat, dar pe locul doi venea *Din Rusia, cu dragoste.* Starea sufletească i se schimbă subit şi se simţi cu adevărat impresionată. În timp ce videocasetofonul reda reclamele de avanpremieră, au ciocnit paharele şi au început să mănânce. Mâncarea a fost delicioasă, la fel şi vinul roşu, tare, pe care îl alesese. Un adevărat ospăţ.

— Ai terminat ce aveai de învăţat pentru astăzi? întrebă Roy, în timp ce priveau cum Agentul 007 săruta o femeie frumoasă, îmbrăcată doar în bikini, şoptindu-i la ureche vorbe dulci.

— Nu chiar, recunoscu ea, continuând să-l urmărească pe Sean.

Rămăsese mult în urmă cu pregătirea tezei, iar ceea ce făcea în aceste momente nu o ajuta absolut deloc.

— Ah! Ei bine, atunci n-aş vrea să te deranjez, răspunse el. Te las să înveţi. Sau, şi mai bine, n-aş putea să te ajut cu ceva?

Mak râse.

— Sunt subiecte foarte plictisitoare, serios.

Chiar prea plictisitoare, din câte se părea. Oare n-ar fi fost mai bine să aleagă psihopatia drept temă principală şi nu depoziţiile martorilor oculari?

— E vorba de psihologie, nu? Altfel spus, subiectul meu preferat.

— Serios?

Makedde văzuse filmul de zece ori şi nu o deranja faptul că Roy voia să converseze. De fapt, îşi dădu seama că filmul crea o atmosferă, un fundal tocmai potrivit pentru ei.

— Da, îi zise Roy. Mi-a plăcut dintotdeauna acest subiect. Am citit o serie de tratate şi am cunoscut persoane cu tulburări psihice. Ah, nu te gândi că sufăr şi eu de vreuna, râse el. De altfel, la un moment dat, mi-am dorit să profesez în domeniul psihologiei, la fel ca şi tine, dar... se opri o clipă şi chipul i se posomorî – din păcate, împrejurările au fost de aşa natură încât mi-a fost imposibil să-mi urmez visul. Am fost obligat să mă angajez cât mai repede, pentru a-mi ajuta familia, şi, astfel, am lăsat pe planul al doilea ideea de a urma cursuri universitare.

Are familie!

Îi observă imediat roşeaţa din obraji, deoarece adăugă:

— Ah, să nu mă înţelegi greşit. Nu am soţie şi nici copii. Nu, nu – nimic de genul acesta. N-am fost niciodată căsătorit. Problema e că tatăl meu nu se simte deloc bine şi...

— Îmi pare rău, zise ea. Pentru o clipă, m-ai speriat puţin. Nu în sensul că ar fi ceva în neregulă să ai copii, adăugă ea. Dar, ştii...

Roy se aplecă şi o îmbrăţişă drăgăstos.

— Nu-ţi face griji, îi şopti el. Nu ai cum să devii mamă adoptivă. Sunt singur-singurel şi nu am copii.

Şi, pe deasupra, eşti înalt, fermecător şi nu eşti Andy Flynn.

Îşi ridică braţul spre bărbia lui şi urmări uşor cu vârful degetului conturul maxilarului. Simţea vârfurile ţepilor ce aşteptau puţin mai jos de nivelul pielii – semn că se bărbierise înainte să vină la ea. O cuprinse un imbold puternic să-l sărute, impuls căruia nu i se împotrivi câtuşi de puţin.

Mak îşi deschise uşor buzele şi s-au sărutat. I-a plăcut gustul şi căldura gurii lui, precum şi noutatea atingerii palmelor sale, care îi dezmierdau încet umerii.

Da, *Jaqui avea perfectă dreptate. Am aşteptat deja prea mult.*

Îl împinse pe canapea şi îl sărută cu pasiune.

CAPITOLUL 30

Sergentul Rothstein, din cadrul Poliţiei Regale Canadiene – Departamentul de Testare cu Poligraful, se opri în pragul uşii şi îl examina pe Evan Rose din cap până în picioare. Subiectul, flancat de poliţişti, şedea în camera de aşteptare şi completa preocupat formularul pe care i-l dăduse Rothstein. Buzele i se mişcau vizibil în timp ce citea.

Să folosească oare steroizi? se întrebă Rothstein, privindu-i muşchii supradezvoltaţi.

Evan purta o pereche de blugi murdari, mulaţi pe cvadricepşii bombaţi ai coapselor. Avea ghetele mânjite de noroi, tricoul şi-l purta cu mânecile suflecate, pentru a-şi evidenţia bicepşii tatuaţi, iar în jurul taliei avea legată o cămaşă din flanelă, asemeni celor purtate de muncitorii forestieri. *Un bărbat într-adevăr solid.* I se spusese că tipul muncea ca barman în barul Blue Fox.

Rothstein îi ceruse să completeze câteva foi medicale standard, pentru a fi sigur că este apt din punct de vedere fizic să facă testul şi să le poată oferi reacţii fiziologice corespunzătoare interpretării medicale. După cum arăta, părea să nu aibă nicio problemă în acest sens, deşi nu trebuia exclusă posibilitatea ca subiectul să se fi drogat înainte de test. Din fericire, era curat – altminteri ar fi trebuit să amâne efectuarea testului.

După ce-a completat foile medicale, Evan semnă formularul în care îşi dădea acordul pentru a fi supus testului cu detectorul de minciuni, se ridică şi spuse:

— Gata, acum să trecem la treabă.

Rothstein zâmbi. Subiectul era nerăbdător.

Îl conduse în cabinet şi închise uşa, lăsându-i pe poliţişti în camera de aşteptare, cu braţele încrucişate.

Evan era într-adevăr un bărbat solid – destul de înalt şi foarte musculos –, dar atitudinea de îngâmfare pe care o arborase mai devreme dispăru imediat ce rămăsese singur cu Rothstein. Ajunsese într-un cadru pregătit cu multă grijă – unde observă pe masă un dosar gros, pe care scria „Evan Rose”, o fotografie recentă a lui Susan Walker şi alta cu Petra Wallace, precum şi aparatul de testare, cu toate firele şi senzorii necesari funcţionării.

— Te rog, ia loc, îi zise Rothstein şi Rose se aşeză, fixându-şi privirea asupra fotografiilor.

În astfel de cazuri, Rothstein se asigura întotdeauna să aibă la îndemână

fotografii recente ale victimelor. Ucigaşul poate că nu a cunoscut numele fetelor în momentul când le-a atacat, ceea ce putea duce la concluzia că numele acestora nu însemna nimic pentru el, atâta timp cât nu le asociază cu un chip. În acest fel nu va mai apărea nicio greşeală în privinţa identităţii lor.

Rothstein îi captă atenţia aplecându-se în faţă şi lovind uşor cu palma tăblia biroului.

— Rolul meu aici este de a afla dacă eşti sau nu persoana care a făcut asemenea fapte, începu el. Vreau să ştii că acord prezumţia de nevinovăţie tuturor celor examinaţi cu poligraful şi, prin urmare, îi consider pe deplin oneşti în ceea ce priveşte problema pentru care sunt testaţi. De asemenea, îţi voi menţine prezumţia de nevinovăţie pe tot parcursul examinării, până când graficele poligrafului vor fi înregistrate, catalogate şi analizate, în vederea stabilirii gradului de veridicitate sau minciună.

Evan consimţi din cap, uşor nervos. Foarte mirat, îşi îndreptă privirea asupra dosarului gros care îi purta numele, după care poposi asupra senzorilor pulmonari. Rothstein, în cei unsprezece ani de când activa ca examinator, se obişnuise deja cu această reacţie de surprindere şi, în realitate, chiar el era vinovat de producerea ei. Bineînţeles, niciun subiect nu ştia că dosarul pe care îl avea în faţă era plin cu foi goale. Persoana respectivă ajungea astfel să fie convinsă că nu are niciun rost să încerce să mintă, din moment ce investigatorii ştiu totul despre ea.

— Îţi voi explica mai întâi în termeni cât mai simpli modul în care funcţionează un poligraf, aşa încât să înţelegi pe deplin ce vom face azi. Poligraful este un instrument care monitorizează şi înregistrează schimbările activităţilor fiziologice controlate de sistemul nervos autonom.

Evan amuţi.

— Autonom înseamnă involuntar sau automat şi activează acele aspecte ale corpului care nu pot fi controlate conştient, continuă Rothstein. Acest sistem, numit şi vegetativ, este compus din două subsisteme – simpatic şi parasimpatic. Primul este responsabil pentru reacţiile în situaţii de pericol, în timp ce al doilea acţionează asupra creşterii, dezvoltării şi funcţionării normale a organismului. Acestea două funcţionează în opoziţie unul faţă de celălalt, ceea ce înseamnă că un singur sistem se află în activitate în cea mai mare parte a timpului – de obicei, numai cel care se ocupă de creştere.

Îi urmări expresia lui Evan. Părea să-l înţeleagă destul de bine.

— Sistemul de urgenţă preia conducerea doar în momentul când apare o ameninţare la adresa individului şi respectiva persoană începe să se teamă pentru siguranţa ei. De exemplu, în momentul când îţi sare cineva în faţă şi te ameninţă cu un cuţit, evident, te vei speria, îţi va fi frică. Reacţia este trimisă instantaneu la creier şi creierul va comanda imediat sistemului

nervos autonom să pună în funcţiune sistemul de urgenţă. Când se produce acest lucru, apar o serie de modificări fiziologice care te ajută să faci faţă situaţiei.

Evan îşi încrucişă braţele. Intrase în defensivă, ori poate îl plictiseau explicaţiile poliţistului. Acestea erau însă necesare, aşa că Rothstein continuă:

— Inima începe să bată mai repede şi să intensifice circulaţia sângelui în tot organismul, aşa încât acesta să fie hrănit mai bine şi să poată funcţiona eficient. Ficatul va secreta din abundenţă glucoză, pentru a-ţi da energie, iar pupilele se vor dilata şi îţi vor asigura o vedere mai bună. Palmele vor transpira, pentru a-ţi oferi posibilitatea să apuci lucrurile mai bine. Rothstein îşi ridică palmele, spre a se face şi mai bine înţeles. Asemeni unui jucător de baseball, care îşi scuipă în palme, pentru a prinde ferm mânerul bâtei. Acestea şi toate celelalte schimbări survin numai pentru a-ţi permite să fugi mai repede, să loveşti mai puternic ori să capeţi o forţă neobişnuită – aşa încât să poţi scăpa din acea situaţie periculoasă.

Evan îşi ridică piciorul, pentru a şi-l sprijini pe celălalt genunchi. Îşi pierduse deja răbdarea.

— Începem odată chestia asta, ori chiar trebuie să ascult o întreagă lecţie de biologie de clasa a treia?

Rothstein se aplecă în faţă.

— Evan, ascultă-mă cu atenţie. Vreau să înţelegi foarte bine ce înseamnă acest test.

Evan îşi desfăcu braţele, după care Rothstein continuă:

— Poligraful măsoară tocmai reacţiile de acest fel. Dacă spui adevărul vei funcţiona la nivel normal. Dacă vei auzi o întrebare la care intenţionezi să minţi, te *vei teme ca nu cumva să fii prins cu acea minciună,* îi zise el, accentuându-şi ideea şi privindu-l fix pe Evan în ochi. Imediat ce şi-a făcut apariţia senzaţia de frică, organismul trece în mod automat pe sistemul de urgenţă. *Nu există nicio modalitate prin care să poţi împiedica acest lucru.* Toate aceste schimbări apar involuntar şi eu le voi putea depista foarte uşor pe graficele poligrafului.

Evan se încruntă uşor.

— Ai vreo nedumerire?

— Ce se întâmplă în momentul când cineva este... nervos?

— Ah, nu te îngrijora. Starea de nervozitate datorată anxietăţii participării la test rămâne constantă pe tot parcursul examinării, indiferent că eşti cu adevărat enervat, iritat sau uşor nervos. Mă aştept ca toate persoanele care trec printr-un asemenea test să fie nervoase, dar acest lucru nu influenţează deloc acurateţea testului. Pulsul unui om obişnuit este de

regulă între 70 şi 80 de bătăi pe minut, în funcţie de vârstă şi de starea lui de sănătate, însă într-o situaţie de acest gen se poate ridica la 90-100. Acesta este ritmul la care ne raportăm. Dacă spui adevărul, vei rămâne la acel nivel; dacă minţi, pulsul poate ajunge chiar şi la 120. Înţelegi?

Evan mormăi afirmativ.

— Examinarea pe care o folosim astăzi se numeşte Testul Comparativ Zonal. Eşti pregătit să începem?

— Da, hai să-i dăm drumul, răspunse el, bravând din nou.

Sergentul Rothstein se ridică de pe scaunul din spatele biroului şi îi lipi senzorii pulmonari pe piept şi pe diafragma inferioară, pentru a-i măsura ritmul respirator, explicându-i totodată funcţia acestora:

— Trebuie să respiri normal pe tot parcursul testului. De asemenea, vreau să ştii că pot detecta imediat încercarea de reţinere a respiraţiei sau orice altă tentativă de acest gen. Îţi voi aplica această clamă pe vârful degetului, care are rolul de a măsura cele mai mici variaţii de transpiraţie şi – îi zise el, scoţând într-un final brasarda sfigmomanometrului aneroid – cu ajutorul acestui tensiometru îţi voi înregistra variaţiile cardiovasculare.

— Arată ca un aparat de măsurat tensiunea arterială, comentă Evan.

Rothstein se aşeză la birou şi privi spre poligraf.

— În timpul examinării trebuie să stai complet nemişcat – nu-ţi mişti degetele, muşchii faciali şi nici picioarele. Chiar dacă te simţi nervos, evită să-ţi dregi glasul, să-ţi umezeşti buzele şi aşa mai departe. Fiecare test durează numai câteva minute, aşa că nu-ţi va fi deloc dificil să stai nemişcat. Trebuie să răspunzi simplu la fiecare întrebare, cu da sau nu – şi în niciun caz prin răspunsuri de genul „Nicidecum", ori ceva similar. Şi, de asemenea, înainte să răspunzi, te rog să aştepţi până la încheierea întrebării.

Evan înghiţi agitat.

— Ai totuşi grijă să nu înghiţi în sec, adăugă Rothstein. Bun, astăzi vom efectua opt teste, patru referitoare la Susan Walker şi celelalte la Petra Wallace. Acum începem primul test. Eşti pregătit?

— Da.

— În regulă. Prenumele tău este Evan.

— Da.

— Locuieşti în provincia British Columbia?

— Da.

— În ceea ce priveşte o posibilă implicare în uciderea lui Susan Walker sau a Petrei Wallace, intenţionezi să răspunzi sincer la fiecare întrebare în legătură cu acestea?

— Da, bineînţeles.

— Te rog să răspunzi numai cu da sau nu, bine?

— Da.

— Referitor la o posibilă legătură a ta cu Susan Walker, intenţionezi să răspunzi cinstit la fiecare întrebare pe această temă?

— Da.

— Ai împuşcat-o pe Susan Walker...?

*

Andy Flynn o aştepta pe Mak în holul hotelului Renaissance, cugetând la ştergerea recentă a lui Evan Rose de pe lista suspecţilor.

Fir-ar să fie.

Evan dorise să fie testat cu poligraful – nu, de fapt chiar *insistase* – şi, ca prin minune, trecuse cu bine examinarea.

Îşi reaminti cuvintele lui Rothstein: „Uite ce e, dacă îmi ceri părerea, tipul ăsta putea foarte bine să spargă douăzeci de bănci doar luna asta, dar, în opinia mea profesională, în ceea ce le priveşte pe Susan Walker şi Petra Wallace, nu le-a atins nici măcar un fir de păr. Nu e el omul vostru".

Evan trecuse examenul cu brio. Ceea ce însemna că ucigaşul era în libertate şi cazul era departe de a fi rezolvat. În plus, studenţii de la UBC – inclusiv Makedde – se aflau în continuare în pericol. În pofida avertismentelor mentorului său, Andy se simţea totuşi obligat s-o avertizeze pe Mak în privinţa acestui pericol.

Nu avuseseră nicio probă concretă împotriva lui Evan Rose, dar Bob avea dreptate: Evan se potrivea profilului şi trebuia verificat. Faptul că era fratele unui poliţist din cadrul RCMP, care lucra la rezolvarea unui caz de crimă, nu făcea decât să complice şi mai mult lucrurile. Totodată, provocase ceva agitaţie în rândurile ofiţerilor, iar cei care îi plăceau pe fraţii Rose puteau deveni foarte uşor suspicioşi în ceea ce privea ajutorul exterior adus în jurisdicţia lor. În orice caz, dr. Harris şi Andy trebuiau să se întoarcă în Quantico în mai puţin de o săptămână. Însă problema era că Andy voia să fie sigur că ucigaşul ajungea în spatele gratiilor înainte ca el să părăsească oraşul. Voia să se asigure că nu o lăsa pe Mak pradă nici unui pericol – deşi, în situaţia dată, acest lucru era foarte puţin probabil.

Însă acum urma să se întâlnească cu ea la cină şi trebuia să decidă cât de mult îi va dezvălui din informaţiile pe care le cunoştea.

Credincios propriilor convingeri, se aşeză cu spatele la zid, înconjurat de un paravan subţire din ferigi de plastic, şi aşteptă în cel mai îndepărtat punct de recepţia hotelului. Era o poziţie bună, camuflată, care îi permitea să supravegheze tot lobby-ul hotelului. Îşi aminti că, indiferent de clădire, Makedde numea aceste locuri tactice „Scaunul lui Clint" – după filmul *Inspectorul Harry,* cu Clint Eastwood.

Mak îşi făcu apariţia puţin după ora opt.

În acel moment, lui Andy i se tăie răsuflarea.

O, măiculiţă!

Nu avea cum să n-o observe. Purta pantofi cu toc cui şi o rochie neagră mulată pe corp, ce-i evidenţia perfect silueta. Pe unul din braţe ţinea o haină neagră, iar în cealaltă mână avea o poşetă mică, cu paiete scânteietoare. Dădea dovadă de-o eleganţă rezervată. La înfăţişarea ei, nu avea de ce să se străduiască prea mult cu machiajul şi vestimentaţia.

Este chiar fascinantă.

Andy îşi privi şi el ţinuta, pentru a vedea dacă se potriveşte cu a ei. Pantaloni negri din stofă şi cămaşă gri-închis, fără cravată. Nu era deloc rău. Cel puţin nu alesese să poarte un tricou. Nu se gândise că Mak avea să vină îmbrăcată atât de... atrăgător.

— Bună, Andy, îi zise ea când se apropie.

Deşi nu părea să realizeze faptul că ceilalţi oameni nu mergeau aşa cum o făcea ea, se mişca ca un fotomodel profesionist. Oare ştia cât e de minunată?

— Bună seara, îi răspunse el. Eşti încântătoare.

— Mulţumesc, îi zise ea, după care îşi pierdu imediat calmul, dădu din cap şi îşi acoperi chipul cu palma. Noaptea trecută am fost penibilă.

— Nu te mai gândi. Măcar am aflat că ţin ceva mai mult ca tine la băutură.

Mak îi răspunse printr-un zâmbet ce nu părea atât de relaxat pe cât şi-ar fi dorit.

— Hai, mergem?

— Unde vrei să mergem? întrebă el.

Hotărâseră să cineze împreună, dar nu stabiliseră la ce local.

— Te duc la Tojo. În Vancouver, e restaurantul unde se serveşte cel mai bun *sushi.* Chiar zilele trecute mă gândeam că n-am mai fost de multă vreme acolo. Îţi place *sushi*-ul, nu-i aşa?

Fir-ar să fie. Mak şi gusturile ei culinare excentrice. Măiestria lui Andy în ceea ce privea utilizarea beţişoarelor nu era nici măcar satisfăcătoare, pentru a nu spune mai mult. Acasă, în restaurantul său thailandez preferat, cerea de fiecare dată un cuţit şi o furculiţă, şi îşi aminti vag de seara în care se făcuse de râs în faţa lui Makedde, când s-a căznit cu o chestie numită *saang choi bao,* tot la un local în Sidney. De atunci trecuse însă un an de zile şi îndemânarea lui nu se îmbunătăţise deloc.

— N-am mai mâncat *sushi* de mult timp...

— Bun. Înseamnă că-ţi va face plăcere. Localul e pe West Broadway – nu foarte departe.

Oh, minunat.

*

Restaurantul era la primul etaj, aşa că au urcat pe scări. Mak păşi

graţioasă în faţa lui şi Andy se străduia din răsputeri să nu se holbeze ca un puştan la rotunjimile şi mişcările şoldurilor ei.

Au atras câteva priviri imediat ce-au intrat în restaurant. Majoritatea întorseseră capul pentru a o admira pe Makedde, gândi Andy. O părticică din orgoliul lui se umflă puţin în pene, până în clipa când îşi aminti cât de distantă fusese faţă de el seara trecută. Acceptase probabil doar din politeţe să se întâlnească cu el. Dar, cu toate acestea, purta o rochie atât de...

Conduşi spre locurile lor, au trecut pe lângă masa unde bucătarii japonezi preparau *sushi-ul* cu deosebită dexteritate şi pregăteau mici delicatese din orez şi alge marine. Andy, deşi a recunoscut îndată somonul şi tonul crud, a avut ceva dificultăţi în identificarea unor bucăţi cu tentacule şi piele ciudată. Observă în vitrină cel mai mare vas din lemn în formă de barcă pe care îl văzuse vreodată, plin cu fel de fel de bucate colorate ce cu greu puteau fi considerate comestibile. Se întrebă dacă va fi oare capabil să se descurce cu preparatele comandate fără să se facă iarăşi de râs.

Exact în acel moment, Mak îl salută cu mâna pe un mustăcios care lucra în spatele barului. Bucătarul avea un chip rotund şi prietenos.

— Bună, Tojo, îi zise ea şi chipul bărbatului se lumină îndată.

Bărbatul se opri din lucru şi îşi apropie brusc palmele în faţa pieptului.

— Mă bucur să te văd, Mak. A trecut ceva vreme de când n-ai mai venit pe la noi. Să petreci o seară pe cinste.

Lumina era slabă, localul însă era înţesat de clienţi. Andy îşi dădu seama că trebuie să fi fost destul de dificil pentru Mak să rezerve o masă. Pe zidurile decorate tradiţional observă o serie de portrete cu autograf ale unor actori şi instantanee cu formaţii de muzică celebre.

Au fost conduşi în separeul pe care-l rezervase, într-un colţ liniştit. Din fericire pentru Andy, localul nu era unul tradiţional, aşa că putea să-şi păstreze pantofii în picioare. Nu era foarte sigur de impresia pe care ar fi lăsat-o ciorapii săi.

— Uite, ăsta este Tojo, îi spuse ea, după ce s-au făcut comozi.

— Drăguţ loc.

— Mai întâi comandăm sau trecem direct la treabă? întrebă ea.

Să trecem direct la treabă? Nu-şi dorea în niciun caz să înceapă direct discuţia despre crime.

— Veştile mele mai pot aştepta, îi răspunse el. Hai să ne relaxăm puţin.

— N-am vrut să fiu răutăcioasă, dar îmi spuseseşi că e ceva urgent şi m-ai făcut foarte curioasă.

Îi auzea pe bucătari cum lucrau cu spor în bucătărie, de unde se răspândeau în tot restaurantul arome îmbietoare.

— Da, mai bine comandăm, spuse el, schimbând subiectul. De fapt, ce-ai

zice să comanzi tu pentru amândoi? Fiindcă nu cred că aş şti ce să aleg...

Mak îl privi scrutătoare pentru o clipă. Vedea clar că evita subiectul, însă hotărî să se abţină să-l descoasă – cel puţin pentru moment.

— Bine. O să comand eu, îi zise ea, deschizând meniul şi citindu-l atentă. Îţi place brânza tofu?

— Nu foarte mult, răspunse el.

— Bun, deci *agedashi tofu* iese din discuţie. Ah, tu eşti amator de carne de vită, nu-i aşa? Ce-ai zice atunci de *gyu sashi?*

Consimţi dând din cap. *Cine ştie ce-o fi chestia aia.*

— E crudă.

Încercă să nu tresară.

— Salată *wakame... mori ten tempura...* Asta este cu legume şi un fel de creveţi... Hei, dar ce-ai spune dacă încercăm rulouri Pacific Northwest? Sunt cu carne proaspătă de crab şi avocado, garnisite cu scoici şi icre de hering.

O aprobă iarăşi din cap. *Nu sunt oare chiar icre?*

— Iar pentru un bărbat cu apetitul tău trebuie să iei neapărat şi nişte somon *teriyaki,* e bine?

— Presupun că ăsta e gătit.

— Ai ghicit.

Uf! Măcar ştiu că voi primi o porţie pe care o pot mânca.

Ospătăriţa veni la masă şi luă comanda. Mak comandă şi nişte sake, iar Andy îşi înfrână dorinţa de a cere un cuţit şi o furculiţă.

O femeie minionă, îmbrăcată în veşminte japoneze tradiţionale, le oferi câte un prosop mic, fierbinte, şi le spuse „*Oshibori*". După ce şi-au şters mâinile, câteva minute mai târziu, femeia reveni şi le luă şervetele. Imediat după aceea sosi sake-ul călduţ şi Mak turnă pentru amândoi în două ceşcuţe. Odată rămaşi singuri, sprijinindu-se pe coate, Mak se aplecă în faţă şi îi zâmbi. Andy simţi că se topeşte. Mai demult îi plăcea foarte mult acest lucru. De fapt, încă îi plăcea faptul că îl privea aşa.

— Am uitat cum se spune în japoneză... aşa că noroc! zise el, ridicându-şi ceşcuţa.

— *Kanpai.*

— Campari, răspunse el şi, dintr-un motiv sau altul, Mak îi răspunse râzând.

Mmm, băutura era plăcută şi îi simţea foarte bine căldura pe stomacul gol.

Peste puţin timp, ospătăriţa reveni la masa lor cu un platou cu carne crudă de vită şi sos, şi un castron plin cu beţişoare negre ciudate... iarbă de mare. Arătau straniu. Mak însă îi făcu semn să încerce şi, pentru câteva momente, Andy mânui cu stângăcie beţigaşele, dar în cele din urmă observă că tehnica îi era destul de accesibilă. Preparatul semăna puţin la gust cu

carpaccio, ceea ce nu era deloc rău. Evită salata din iarbă de mare, dar se înfruptă entuziast din creveţii bine prăjiţi şi somonul *teriyaki.* În cele din urmă hotărî că mâncarea era destul de comestibilă. Dar nu mai puţin adevărat era şi faptul că, dacă ar fi dorit, Mak l-ar fi putut convinge să mănânce şi gândaci.

— Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere la conferinţă, zise Andy.

— Ai fi putut să-mi spui la telefon că vii.

— Un amănunt nesemnificativ, spuse el.

— Da... nesemnificativ, răspunse ea, zâmbindu-i şi aplecându-şi uşor capul într-o parte. Ochii ei de un albastru-intens erau aşa cum şi-i amintea. Andy, arăţi bine. Se poartă frumos cu tine colegii de la academie?

— Aşa şi-aşa. Tu ce-ai mai făcut? Cum merge cu studiile?

— Aşa şi-aşa, replică ea şi sorbi din nou din ceşcuţă, după care zâmbi şi îl privi uşor răutăcioasă. Când voi auzi şi eu acele veşti care nu mai suportă amânare?

Fir-ar să fie. Era un moment absolut perfect şi nu dorea cu niciun chip să-l strice, întrucât ştia bine că, indiscutabil, ceea ce avea să-i dezvăluie urma să schimbe complet atmosfera.

— Mak, nu-i deloc plăcut ceea ce vreau să-ţi spun şi nu ştiu dacă...

— Bine, îl opri ea. Pot face faţă oricăror veşti neplăcute. Despre ce e vorba? Este ceva în legătură cu procesul? întrebă ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Aş vrea eu, îi răspunse el, inspirând profund. Dr. Harris şi cu mine îi ajutăm pe cei din RCMP la rezolvarea unui caz de crimă.

— Mmm. Acum înţeleg de ce ai considerat că nu este potrivit să discutăm la cină. Dar, după cum bine ştii, asta nu l-a făcut niciodată pe tatăl meu să evite astfel de discuţii la masa de seară, îi zise Mak, reamintindu-i că tatăl ei discuta fără nicio problemă în timpul cinelor familiei Vanderwall despre acte de violenţă, escrocherii, jafuri şi chiar crime.

Andy coborî vocea.

— Am un motiv foarte serios pentru care doresc să vorbesc cu tine despre acest caz. Pot avea încredere în tine şi îmi promiţi că tot ce discutăm acum rămâne între noi?

— Bineînţeles că poţi avea încredere în mine.

— Până în prezent am descoperit trei victime, toate sunt tinere şi au fost găsite îngropate în apropierea râului Nahatlatch. Din câte se pare, au fost împuşcate în spate, cu o puşcă de vânătoare.

— În spate? repetă ea.

— În spate.

— Un act de laşitate. Pare un fel de execuţie.

— Da. Unul dintre poliţiştii din cadrul RCMP a sugerat şi el acelaşi lucru, dar dr. Harris presupune că avem de-a face cu un vânător.

Mak dădu din cap aprobator.

— Aşa cum a fost Robert Hansen?

— Hansen? Ah, da, răspunse Andy, surprins că nu se gândise şi el la această comparaţie. Uneori chiar mă înspăimânţi, ştii asta, nu? adăugă el, amintindu-şi că Mak ştia foarte multe despre criminalii în serie – mult prea multe.

Drept răspuns, ea îi zâmbi inocentă.

Robert Hansen a fost cel mai îngrozitor ucigaş în serie din Alaska, un vânător ce prefera numai animalele mari, şi care a răpit, violat şi măcelărit nu mai puţin de treizeci de femei, pe care le-a îngropat în tundra îngheţată şi izolată a regiunii, unde ajungea cu micul său aeroplan. Individul muncea ca brutar şi, după toate aparenţele, fusese un soţ devotat. Până să fie prins, timp de zece ani şi-a continuat în secret viaţa de asasin.

— Au reuşit să descopere ceva cu ajutorul sistemului VICLAS? întrebă Mak.

Crimele fuseseră cu promptitudine înregistrate în Sistemul de Analiză şi Interconexiune a Crimelor Violente, sau VICLAS, împreună cu victimologia, modul de operare al făptaşului, precum şi datele de criminalistică şi comportament culese la locul crimelor. Specialiştii VICLAS au studiat datele în cel mai mic detaliu, dar, până în momentul de faţă, eforturile acestora nu au condus la nicio dovadă concretă. Studiul victimologic a relevat totuşi anumite conexiuni cu cazurile unor persoane dispărute, fapt care i-a întărit lui Bob şi mai mult teoria conform căreia ucigaşul îşi alegea ţintele din campusul universitar.

— Până acum n-am avut prea mult noroc cu acest sistem, dar aspectele victimologice ne-au condus la ceea ce urmează să-ţi dezvălui în continuare.

Mak era numai ochi şi urechi.

— Două dintre femeile din Nahatlatch au fost identificate ca studente la UBC. N-ai văzut şi tu în campus afişe cu persoane dispărute, respectiv cu Susan Walker şi Petra Wallace? A treia victimă nu a fost identificată, aşa că nu putem fi siguri, dar bănuim că s-ar putea încadra şi ea într-unul din rapoartele cu persoanele dispărute din universitate. Au existat destul de multe rapoarte în acest sens. Tinere, studente inteligente au dispărut fără urmă. Suntem îngrijoraţi şi considerăm că universitatea nu mai prezintă deloc siguranţă.

— Dumnezeule, ai început şi tu ca soră-mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează.

— Makedde, vorbesc foarte serios. Există posibilitatea ca ucigaşul să aleagă numai studente din campusul universitar.

Mak păstră tăcerea.

— Ai vreo dovadă care să susţină ipoteza existenţei unui ucigaş în serie? întrebă ea în cele din urmă. Şi de ce vorbeşti la persoana întâi plural?

— Câţiva membri ai Poliţiei Regale Canadiene au fost foarte îngrijoraţi şi tocmai acesta a fost motivul pentru care au hotărât să-i ceară ajutorul doctorului Harris. Şi eu şi dr. Harris bănuim că poate fi vorba de mult mai multe victime decât de cele trei pe care le-am descoperit până în prezent.

— Ei bine, acum chiar mi-ai captat atenţia, spuse ea. Tu ştii mai bine decât oricine altcineva cum aş putea reacţiona, aşa că sper să nu te fi gândit cumva să faci o glumă proastă – vreau să înţelegi bine acest lucru.

— Mak, ăsta nu-i un subiect pe seama căruia să glumesc.

— Tocmai din acest motiv te şi cred, răspunse ea. Hai mai bine să plecăm de aici. Vreau să-mi spui mai mult, dar nu aici, fiindcă intenţionez să mai trec pe la acest restaurant.

*

Câteva ore mai târziu, după mai multe păhărele, Makedde Vanderwall, complet goală, se ridică din lenjeria răcoroasă a patului de la etajul al treilea al hotelului Renaissance.

Uşor înfrigurată, plecă spre balcon, lăsându-l pe Andy, transpirat, în braţele somnului său zbuciumat.

Oare pentru acest lucru să fi venit aici? Să bea puţin mai mult decât ar fi trebuit, în speranţa că-şi va îneca amarul, şi pentru a avea o întâlnire nocturnă cu acest detectiv australian care va pleca în curând şi va dispărea din viaţa ei? Nu.

Dar tocmai asta se întâmplase.

Apăruse şi un criminal în serie. Aici. La UBC.

Aerul rece îi biciui pielea şi sfârcurile i se întăriră în două protuberanţe ascuţite. Mak se opri lângă balustradă şi privi în jos. Străzile ude se întindeau dedesubt ca un caroiaj trepidant, unde traficul se derula rapid, iluminat de un conglomerat de faruri înceţoşate.

Auzi un zgomot.

Sunetul paşilor o obligă să se întoarcă şi îl văzu în acel moment pe Andy apropiindu-se încet de ea. Îşi frecă somnoros ochii şi îi micşoră imediat ce-l izbiră luminile de neon ale oraşului.

— Mak?

— Da, sunt aici, răspunse ea. Sunt aici.

El păşi în balcon şi se opri lângă ea.

— Te iubesc, îi zise.

Mak nu-i răspunse.

CAPITOLUL 31

Andy se trezi singur.

Amintirile erotice îi asaltară brusc mintea şi retrăi clipele în care Makedde l-a condus până la uşa camerei, i-a spus la revedere, după care l-a sărutat uşor, prietenește, apoi tot mai pasională, mângâindu-l uşor cu degetele pe ceafă şi apăsându-şi cu fermitate trupul de al său. Buzele li s-au contopit şi limbile li s-au întâlnit dornice – semn că atracţia dintre ei nu dispăruse, ci rămăsese la fel de puternică şi irezistibilă. Restul era cufundat în ceaţă: goliciune, corpuri ce fremătau la unison, plăcere şi sudoare.

Acum însă plecase.

Să nu se fi simţit bine?

Nu-i lăsase decât o adresă şi un bileţel.

„Aş vrea să ne mai vedem, înainte să pleci.

Mak".

Înainte să pleci? Îl frământa acest lucru. Să fi crezut că nu-i păsa deloc de ea? Ar fi dorit s-o roage să vină în Australia, dacă ar fi ştiut că există măcar o şansă ca ea să-i răspundă afirmativ.

Lângă pragul uşii îl aştepta un ziar. Părea să fi fost deja răsfoit. Imediat ce-i citi titlul principal, înţelese şi motivul.

„CRIME ÎN NAHATLATCH

Tinere studente găsite moarte. În UBC se instalează panica, în timp ce RCMP nu are niciun indiciu..."

Ah, fir-ar să fie. S-a aflat.

Makedde l-a văzut cu siguranţă. Cel puţin nu mai are de ce să-şi facă griji că i-a dezvăluit informaţii despre caz. Acum le vor afla toţi.

Se uită la chipul lui Susan Walker, ce-l privea fix din pagina ziarului. A fost o fată drăguţă. În fotografie era îmbrăcată într-o rochie elegantă, la gât purta un lănţişor din aur şi pe deget avea un inel mic. Pozase împreună cu logodnicul ei.

*

Înainte de orice altceva, Andy hotărâse să treacă pe la Makedde. Chiar dacă nu avea s-o găsească acasă, se gândise că n-ar fi deloc rău să-i facă o surpriză şi să-i lase la uşă un buchet de flori.

Aşteptând în faţa casei în maşina sa închiriată, se întrebă ce ar fi mai potrivit să scrie pe bileţel. Oare ce-o fi simţind acum? O fi mulţumită de

noaptea trecută? Ori s-o fi simţind penibil?

În acel moment văzu trandafirii.

Ce n-ai...?

Andy ieşi din maşină şi ajunse din câţiva paşi la treptele verandei ce duceau spre uşa casei. Chiar în pragul uşii, înveliţi frumos în celofan, aşteptau o duzină de trandafiri roşii, cu tulpini lungi.

Când se aplecă şi îi privi mai atent, descoperi un bileţel prins de celofan cu un ac cu gămălie, pe care îl scoase uşor şi despături imediat biletul.

„Mak.

Gândurile îmi zboară numai la tine...

Roy".

Simţi brusc junghiul geloziei.

Roy?

Andy urcă în maşină şi demară în trombă, nu înainte de a-şi îndesa propriul buchet în cel mai apropiat tomberon.

CAPITOLUL 32

După un duş prelungit, Makedde ieşi din baie încă tulburată de experienţa din seara trecută, fără să ştie nimic de vizita matinală a lui Andy, ori de buchetul de trandafiri care o aştepta la uşă. Ajunsese acasă la cinci dimineaţa şi dormise neîntoarsă până acum.

Îşi privi ceasul. Sosise timpul să formeze numărul.

— Cu ce vă pot ajuta? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

Mak îşi stăpâni emoţia.

— Bună dimineaţa. Aş vrea să vorbesc cu dr. Morgan, vă rog.

— Cine să-i transmit că o caută?

— Makedde Vanderwall.

— O clipă, vă rog.

Spera să nu se fi înşelat. Mak sunase exact la ora zece fără cinci, ştiind bine că o şedinţă medicală nu durează mai mult de cincizeci de minute şi se aştepta astfel să o prindă pe Ann între două consultaţii.

Nu se înşelase.

— Dr. Morgan la telefon.

— Ann. Bună. Makedde sunt.

— Mak. Bună. Mă bucur că m-ai sunat.

— Aş, ăăă... Tata mi-a dat numărul tău de telefon. N-aş vrea să te deranjez, dar momentan trec prin nişte probleme şi voiam să ştiu dacă aş putea... de fapt, dacă ai putea să-mi faci o programare.

Doamne, e chiar penibil!

— Chiar aşteptam să mă suni. Bineînţeles, pot să te programez cât mai repede posibil, asta dacă nu cumva consideri că ar fi mai nimerit să te recomand unui coleg de-al meu.

Nu. Fără străini.

— Nu cred că mi-ar plăcea să mă destăinui oricui. Aş prefera să discut numai cu tine. Te înţeleg foarte bine dacă eşti prea ocupată.

— Nicidecum, Mak. Astăzi trebuie să stau la cabinet până după-amiaza târziu. Aşadar, ce-ai zice să treci pe aici? Între cinci şi şase am o oră liberă.

S-a rezolvat totul mai repede decât se aştepta.

— După-amiază trebuie să particip la o şedinţă foto în oraş, dar voi termina până la ora cinci. Şi, de fapt, aş putea încerca să plec puţin mai repede. Unde ai cabinetul?

— În Kitsilano. E aproape de tine.

*

Nu mult după prima ei programare „oficială” la un psihiatru, Makedde Vanderwall se plimba într-un studio foto din Vancouver, etalând un costum sport lejer, negru, format din două piese şi o pereche de ghetuţe călduroase Aussie Ug.

Într-unul din colţurile studioului era o masă de machiaj cu oglindă, luminată de un şir de becuri în stilul acelora care împodobeau mesele fostelor stele de cinema de la Hollywood. Luminile studioului străluceau intens şi Mak îşi dădu seama că pielea i-ar putea căpăta un aspect lucios. Chiar aşa se şi întâmpla. Specialista în machiaj nu era de găsit, aşa că Mak îşi pudră singură faţa şi folosi un beţişor cu vată, pentru a-şi şterge cu delicateţe de pe pleoape ultimele semne ale somnului. Aruncă pe furiş o privire spre ceasul de mână pe care îl aşezase în dreptul unei truse cu farduri.

Mak trebuia să pozeze pentru un supermagazin local. Contractul era unul foarte simplu – venea la şedinţă, îşi făcea treaba, pleca şi apoi îşi putea ridica banii din bancă. Se făcuse deja patru şi jumătate, iar ora târzie începuse s-o îngrijoreze.

Nu-şi permitea să întârzie la întâlnirea cu dr. Morgan.

Makedde ridică de pe masa de machiaj paharul cu *capuccino* pe care-l luase de la Starbucks şi agită uşor recipientul. Era pe jumătate gol. Plin doar pe jumătate? Gustă puţin şi îl aşeză înapoi pe masă. Era doar cafea rece. Buzele au lăsat pe capacul paharului două urme gălbui-roşiatice de ruj.

Se gândi la Roy, dar nu-l uită nici pe Andy.

O adevărată încurcătură.

A trezit-o din reverie sunetul unor paşi apăsaţi, dar graţioşi... *Nu te mai gândi la niciunul acum...* Se răsuci pe scaun şi îl văzu apropiindu-se pe Serge, responsabilul cu garderoba, care îi aducea o bustieră albă Nike şi o pereche de pantaloni *lycra* ce purtau însemnul aceleiaşi firme. Etichetele viu colorate atârnau vesele, complet indiferente faţă de scurgerea timpului şi de problemele lui Makedde cu cei doi bărbaţi.

— Makedde, îi zise Serge, arătându-i hainele şi oprindu-se la mai puţin de doi paşi. Ultimul costum, apoi *fini.*

Accentul special, franco-canadian, îi era pe alocuri împestriţat cu intonaţii din japoneză – o combinaţie destul de ciudată. În loc să-i pronunţe numele aşa cum o făceau toţi, respectiv *Ma-kei-di,* îi spunea *Maka-dii,* de parcă ar fi comandat o specialitate de *sushi.*

— Chiar e ultimul? întrebă ea.

Serge era chel, homosexual, foarte atrăgător şi se îmbrăcase din cap până în picioare cu produse de la Versus Versace sau, probabil, cu imitaţii foarte

bine realizate. Şi-au întors simultan privirea spre suportul mobil pentru haine, aflat la câţiva metri în dreapta lor. Mak observă şase costume ordonate după culori – gri, bleumarin, albastru-deschis, roşu, roşu cu gri şi, ultimul, negru cu cenuşiu. Pe cel de-al şaptelea îl avea pe ea, iar pe al optulea îl ţinea în mâini.

— *Oui.* Chiar e ultimul, îi confirmă el.

Mişcările pleoapelor lui lungi, vopsite cu rimel negru ca tăciunele, au fascinat-o pentru o clipă – şi se simţi de parcă ar fi urmărit zborul graţios al unor fluturi negri.

— E perfect, pentru că trebuie neapărat să plec, în cel mult treizeci de minute. Am o întâlnire foarte importantă.

— Audiţie?

Mak îi desluşi întrebarea sub forma „Ah, Dijon?", ceea ce nu avea sens în atmosfera lor neculinară.

— Poftim?

— Mergi la o audiţie? repetă el, de astă dată răspicat.

— Ah... da, răspunse ea vag. Ceva de genul ăsta.

Serge bănui că Mak participa la cursuri de actorie. Mulţi credeau acelaşi lucru şi, induşi în eroare de înfăţişarea ei, asemănătoare unei stele de cinema, erau convinşi că aspectul merge mână în mână cu dorinţa sau abilitatea de a deveni actriţă – îndeosebi datorită faptului că multe fotomodele au devenit actriţe în Vancouver sau „Hollywoodul Nordului", după cum mai era câteodată numit. Mak rareori îşi bătea capul să corecteze această presupunere, în principal deoarece ar fi trebuit inevitabil să aducă vorba despre studiile ei. Ocupaţia actuală şi visele ei de viitor erau cert incompatibile şi rareori vorbea despre una în prezenţa celeilalte. Ca în poemul lui Kipling, *Balada Orientului şi Occidentului,* acestea două nu se vor întâlni vreodată.

În plus, dacă ar fi încercat să-l corecteze pe Serge, ar fi trebuit să-i dezvăluie natura întâlnirii de mai târziu şi n-ar fi vrut în niciun caz să discute despre acest lucru.

Hai, termină odată şedinţa asta şi caută să mai progresezi şi tu.

Recăpătându-şi atitudinea de fotomodel, evită să mai converseze, îl lăsă pe Serge singur şi porni spre micuţa cameră unde trebuia să se schimbe. În situaţia de faţă, spaţiul rezervat schimbării hainelor nu era de fapt o cameră, ci un locşor separat de restul studioului prin două paravane înalte din polistiren expandat, lipite una de cealaltă cu bandă adezivă neagră. O atmosferă încântătoare! Când îşi începuse cariera de fotomodel, la vârsta de paisprezece ani, nu se gândise niciodată că va ajunge să pozeze pentru revistele de reclame ale supermagazinelor şi să se schimbe în spatele unor

pereţi din polistiren, dar, iată că, după puţin mai mult de un deceniu, exact asta făcea.

În micul spaţiu pentru schimbat se afla un scăunel singuratic din metal, de spătarul căruia atârna un umeraş strâmb din sârmă, pe care fusese înfăşurată o eşarfă soioasă, galben-verzuie, pe eticheta căreia Mak putu citi: *100% Poliester. Made in Hong Kong.* Jeanne Becker, prezentatoare a postului *Fashion TV,* descrisese cândva această culoare drept „verdele designerilor de modă". Acum însă nu mai părea deloc la modă.

Îşi scoase bluza neagră şi şortul pe care tocmai le prezentase şi, pentru o clipă, rămase complet dezbrăcată, cu excepţia unui *string* confortabil, de culoarea pielii – piesa de lenjerie nelipsită din garderoba fotomodelelor. Luă ele pe umeraş eşarfa şi îşi acoperi capul şi faţa ca să nu murdărească de fard bustiera albă pe care se grăbea să o îmbrace.

După ce se schimbă, Mak reveni la oglinda mesei de machiaj şi se aplecă, pentru a-şi potrivi cât mai bine pantalonii lycra. Chiar îi plăcea linia echipamentului sportiv Nike şi, graţie alergărilor zilnice şi orelor petrecute recent în sala de sport, arăta într-adevăr perfect pentru a-l purta. De asemenea, noaptea trecută Makedde îşi unsese meticuloasă corpul cu o cremă auto-bronzantă de la Clarins, ca să scape de paloarea de dinaintea fiecărei ierni canadiene. Pielea îi căpătase astfel o uşoară strălucire aurie, ce contrasta foarte bine cu albul imaculat al bustierei. Orele petrecute în biblioteci şi în faţa ecranelor computerelor pot periclita serios cariera unui fotomodel. De aceea, erau obligatorii anumite măsuri de precauţie.

Îşi dădu o şuviţă lungă a părului auriu după ureche şi se privi pentru o clipă în oglindă. Îşi făcea griji şi se gândea că lipsa somnului şi celelalte probleme cu care se confrunta îşi vor pune amprenta asupra organismului, dar singurul semn vizibil al faptului că Miss Makedde Vanderwall nu era întruchiparea sănătăţii îl reprezentau ochii uşor înroşiţi, care nu mai răspundeau bine la picăturile de Visine, precum şi cearcănele nu foarte vizibile. Mak răsuflă uşurată când descoperi că nu arăta deloc rău. Înainte să plece la studio îşi mascase oboseala cu un strat de fard şi îşi mai aplicase unul în timp ce se pregătea pentru şedinţa foto. Se simţea istovită, dar cu ajutorul lui Elizabeth Arden reuşise să-şi ascundă oboseala. Un aport semnificativ existase şi de la Starbucks. În unele zile consuma chiar şi cinci pahare mari cu capuccino; de cinci ori mai mult decât doza zilnică din perioada ei de normalitate, înainte de apariţia insomniei.

Avea însă dubii în ceea ce privea posibilitatea ca fardul şi cafeina să poată păcăli o persoană ca dr. Arin Morgan.

Terapeuţii ăştia sunt nişte tâlhari.

Mak, fir-arsă fie. Încetează. Gândeşte-te mai bine la haine, la modelling.

Sau, şi mai bine... nu-ţi mai bate capul cu nimic.

Când Makedde reuşi în sfârşit să se concentreze pe ce avea de făcut, uşa se deschise brusc în dreptul ei şi o izbi din plin o pală de fum şi aer rece. Era Monica, specialista în machiaj.

— Hai, aşază-te şi îţi fac eu ultimele retuşuri, îi gânguri ea pe un ton atât de drăgăstos şi gingaş, încât vocea Melaniei Griffith ar fi sunat ca a unui călău.

Mak îşi privi încă o dată ceasul – era patru şi jumătate. Nădăjduia ca traficul să nu fie aglomerat.

Monica, de parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul, îşi vârî între buzele rujate câteva pastile de gumă Dentine, îşi puse o mână în şold şi savură gustul gumei. Câţiva cârlionţi purpurii îi atârnau peste ochi şi ea încercă să-i îndepărteze mişcându-şi capul într-o parte. Buclele însă reveniră imediat la locul lor, peste ochi. În cele din urmă, îşi îndreptă mâinile spre Makedde, îşi îndepărtă degetele spre exterior şi îi pipăi pomeţii cu degetele mari. După mai multe palpări şi masări inutile, executate cu o încetineală enervantă, ceva din interiorul Monicăi ajunsese la concluzia evidentă că metoda cea mai bună de acţiune era să apeleze la puful de pudrat... foarte încet.

Toate acestea păreau să-i confirme bănuiala lui Makedde – Monica de-abia ieşise de pe băncile şcolii de machiaj. Dispăruse fără urmă cu câteva ore înainte, iar Mak spera că se va face iarăşi nevăzută, cât mai curând posibil.

— Mă grăbesc foarte tare, spuse Mak cu fermitate, presimţind apariţia iminentă a unei dureri de cap.

Monica însă nu părea să o fi auzit, ci continua să-i tamponeze obraji cu un pămătuf de pudrat, zicându-i:

— La poza următoare vor să ai părul aranjat în coc.

Oii, Dumnezeule mare!

Mak încercă să nu-şi dea ochii peste cap.

— Trebuie neapărat să plec, îi spuse ea, privindu-şi încă o dată ceasul – în cel mult douăzeci şi şase de minute.

Fără vreun avertisment prealabil, Monica îi strânse părul în coadă şi îl ridică brusc. Ochii lui Makedde se umeziră, iar inevitabila durere de cap îşi făcu, triumfătoare, apariţia.

— Doamne, cât este de bogat! exclamă Monica, trăgându-l şi smucindu-l puternic.

Într-adevăr, Makedde avea un păr foarte bogat. Nu era drept şi lins ca al surorii ei. Ştia bine acest lucru, pentru că în fiecare dimineaţă arăta ca Linda Evans din *Dinastia.* I-ar fi fost poate mai bine dacă s-ar fi născut cu un deceniu mai devreme, pentru că mai toată viaţa se străduise să-şi îndrepte podoaba capilară blondă. Acum trăia într-un nou mileniu şi reuşise în sfârşit

să ţină lucrurile sub control – ceea ce nu însemna că şi alţii ajunseseră la aceeaşi realizare. Îndeosebi tânăra de faţă.

— Mersi, dar mă pot descurca şi singură.

Coafeza îşi continua operaţia zadarnică de pieptănate şi întindere.

Surdă şi incompetentă, deopotrivă. *Extraordinar.*

— Nu, serios, lasă că mi-l aranjez eu, îi repetă Mak. Mâinile îşi continuau sforţările.

Gata, până aici!

Mak întoarse fulgerător capul şi foliculii părului reuşiră cu greutate să-şi păstreze poziţia. O privi pe Monica îndelung şi intens, moment în care aceasta îi dădu brusc drumul la păr. Mak observă în ochii ei un licăr de teamă.

Fac chestia asta de doisprezece ani şi cred că sunt capabilă să-mi strâng şi singură părul în coadă, mersi de ajutor!

Mak se pieptănă din câteva mişcări rapide, îşi prinse părul în coadă în creştetul capului şi-l fixă strâns. Se uită încă o dată în oglindă, îşi reîmprospătă luciul de buze şi porni cu paşi mari spre platoul şedinţei foto. Monica înmărmurise şi era pe punctul de a izbucni în plâns. Mak o zări cu coada ochiului cum ieşea în goană pe uşă.

CAPITOLUL 33

Mak ieşi pe trotuarul ploios în centrul Vancouverului şi traversă strada până la maşină. Aruncă o privire spre ceas – mai era puţin şi se făcea ora cinci. Dacă se grăbea, putea ajunge la timp.

Deşi întâlnirea o înspăimânta, nu voia să fie nepoliticoasă, având în vedere generozitatea de care dăduse dovadă Ann şi faptul că-i acordase o oră din timpul ei preţios. Deşi nu voia să discute cu nimeni despre trecutul ei recent, nici chiar cu un profesionist, sosise timpul să treacă peste această hotărâre. Lipsa somnului îi afecta relaţiile cu prietenii şi familia. Doamne, în speranţa ei de a-l uita pe Andy, ajunsese să se folosească de Roy şi, de fapt, nu reuşise deloc să-şi îndeplinească nici această dorinţă!

Fir-ar să fie.

Makedde o mângâie pe Zhora, deschise portiera şi urcă la volan, aruncându-şi geanta pe bancheta crăpată, din piele albă.

În timp ce conducea prin oraş, îndreptându-se spre Podul Burrard, îşi tot repeta aceleaşi întrebări: *Oare am înnebunit:? Chiar trebuie să merg la un psihiatru? De ce nu sunt în stare să opresc aceste coşmaruri? De ce a revenit Andy în viaţa mea?*

Traversă destul de iute podul şi continuă apoi pe West 4th Street. Când zări tacâmurile uriaşe şi inconfundabile din faţa cafenelei Sophie's Cosmic, încetini şi urmări cu atenţie numele străzilor şi numerele descrescătoare de pe clădiri. Se văzu nevoită să ocolească zona, parcurgând de câteva ori străduite laterale, în căutarea unui loc de parcare suficient de spaţios pentru Zhora. După ce trecu pe jos o colină mică, reveni în strada principală şi se îndreptă în grabă spre clinică.

Dr. A. Morgan, M.D., FRCPC, Psihiatru

Psihiatru. Chiar nu-mi vine să cred că am ajuns să fac una ca asta.

Mica inscripţie purta numele a trei doctori, printre care şi cel al lui Ann. Mak intră în clinică şi, în timp ce se îndrepta spre biroul de recepţie, îşi privi încă o dată ceasul. Mai avea un singur minut până la începerea consultaţiei.

Recepţia era curată, modernă şi era despărţită de spaţiul de aşteptare printr-un pupitru curbat, înalt până la nivelul şoldurilor. În spatele acestuia, Mak observă o coadă neagră pieptănată îngrijit, ce se legăna într-o parte şi-n alta, şi auzi răpăitul degetelor ce alergau ritmic pe butoanele tastaturii. Când se apropie, secretara îşi ridică privirea. Era o femeie frumoasă, ce nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, cu trăsături japoneze impecabile,

accentuate de rujul lucios şi de rimelul negru aplicat perfect.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am programare la dr. Morgan.

— Mak-eddie Vanderwall?

— Ma-kei-di, o corectă Mak.

— Scuzele mele. Te rog, ia loc, Makedde, îi zise ea, repetându-i numele perfect şi întorcându-se imediat la tastatura ei.

Mak privi în jurul ei. În spaţiul de aşteptare erau două canapele mari din piele, aşezate perpendicular. O femeie foarte slabă şedea în colţul cel mai îndepărtat al uneia dintre ele, lângă un ghiveci cu o ferigă, şi citea *People*. Îşi purta părul strâns în coc şi era îmbrăcată într-un costum bej călcat impecabil. Genunchii osoşi, în dres din nailon, îi ieşeau de sub tivul fustei ca două copănele de găină descărnate. Gâtul subţire îi era acoperit de o eşarfă cafeniu-aurie. Mak simţi o umbră de tristeţe pentru biata femeie, dar se dojeni îndată pentru mila nedorită care o cuprinsese. Cine era Makedde, să considere că dificultăţile evidente cu care se confrunta această femeie ar fi fost mai grave decât problemele ei ascunse?

Pe o măsuţă pătrată aşezată între canapele se afla un teanc de reviste cu colţurile îndoite. Mak luă de deasupra o revistă *Time* şi porni spre colţul opus al canapelei, unde intenţiona să aştepte până când era chemată în cabinet. Răsfoi încet revista, dar nu înregistră mai nimic din paginile publicaţiei. Se simţea pierdută în propriile gânduri – „incidentul" din Sidney, Andy, Roy, tatăl şi mama ei.

Se gândi că Ann trebuie să fi făcut deja câteva calcule preliminarii. De pildă, o relaţie amoroasă nefericită = zece şedinţe; deces în familie = douăsprezece şedinţe; moartea unei prietene apropiate = douăsprezece şedinţe; criminal în serie = ... Chiar aşa, la câte şedinţe ar trebui să participe din pricina unui ucigaş în serie?

Sunetul unor paşi pe coridorul clinicii i-au curmat gândurile incoerente. Ann venea spre sala de aşteptare, îmbrăcată într-un costum închis la culoare, cu pantaloni şi bluză de mătase crem. Arăta foarte energică şi părea puţin mai formală decât în seara când o cunoscuse la cină. Mak era uşor agitată, dar se simţea totuşi uşurată să o vadă. Ajunsese să o asocieze pe Ann cu ultima ei şansă de a-şi recăpăta normalitatea.

— Bună seara, Mak. Mă bucur să te văd, îi zise ea întinzându-i mâna. Vrei să mă urmezi, te rog?

Ann o conduse pe Mak pe coridor, spre un cabinet aflat la a doua uşă dintr-un şir de patru.

— E chiar aici, Makedde, îi zise ea deschizându-i şi poftind-o pe Mak să intre prima.

Cabinetul era simplu dar elegant. Ann era un medic de succes şi avea simţ estetic. Într-un colţ se alia un birou modest, încărcat cu un teanc de hârtii aşezate într-o tăviţă. Alături era un ceasornic mic, din argint, şi un stilou Montblanc. Pe birou, la mijloc, era deschis un dosar, iar un carneţel simplu cu foi colorate aştepta însemnările psihiatrei.

— Te rog, ia loc.

Ann îi arătă spre fotoliul din piele de lângă perete şi se aşeză pe scaunul de la birou, pe care-l pivotase deja spre partea din faţă a camerei. Mak observă că dr. Morgan nu se întorsese cu spatele la ea în momentul când s-a aşezat. Intre doctoriţă şi pacientă era un spaţiu liber, de câţiva paşi, în care nu exista nicio piesă de mobilier care să creeze bariere sau piedici în subconştient. Deşi prefera spaţiile bine mobilate, Mak se întrebă care putea fi aspectul practic al obstacolelor, când va sosi vremea să-şi înceapă profesia ca psiholog criminalist, şi îşi dădu seama că s-ar putea folosi de ajutorul unor astfel de mici bariere, în funcţie de pacient.

Mak se aşeză confortabil în fotoliu. Sub greutatea ei, scaunul îşi eliberă uşor aerul din pernă.

— Stai comod? întrebă Ann, pe un ton politicos şi amabil.

Mak aşteptă un moment până să-i răspundă. Din punct de vedere fizic, da, se simţea bine; din punct de vedere psihic, nu. Aşa că i-a răspuns nepăsătoare:

— Da, mulţumesc.

— A decurs bine şedinţa foto? Am observat că n-ai întârziat.

Mak îşi aminti de momentele când fusese cât pe ce să-i rupă gâtul specialistei în machiaj.

— Ah, da, am reuşit să ajung la timp.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Limbajul corporal al lui Anne era deschis şi concentrat; îşi ţinea genunchii îndreptaţi spre pacientă şi braţele îndoite, într-o poziţie relaxantă, pe coapse. Ochii mari, căprui, manifestau înţelegere şi sinceritate. Privirea nu-i şovăia deloc şi Mak rămăsese puţin uimită de cât de calmă îi aştepta doctoriţa răspunsul.

— Păi, ăă... am ceva probleme cu somnul. Cred că sufăr de insomnie, continuă ea, şi îmi tot apar câteva coşmaruri recurente. Nu mă odihnesc deloc noaptea, iar când reuşesc să aţipesc este de-a dreptul îngrozitor.

Dumnezeule, Makedde, relaxează-te!

— Îmi poţi spune câte ceva despre tiparele somnului tău? De exemplu, în momentul de faţă, cât te odihneşti? întrebă Ann.

— Adevărul e că am un jurnal, aşa că îţi pot spune cu certitudine acest lucru, îi zise ea, scoţând carneţelul din poşetă.

Ann se arată impresionată.

— Un jurnal e o idee excelentă. Pacienţilor mei le recomand adeseori să ţină un jurnal.

Mak deschise carneţelul şi începu să citească din însemnări: coşmarurile referitoare la portul uniformei tatălui ei, senzaţia de neputinţă, creatura demonică ce o ucidea pe mama ei, bisturiul...

— Trăiri foarte vii, comentă Ann. E foarte bine că ţii aceste notiţe. Aşadar, estimezi că săptămâna asta ai dormit trei-patru ore pe noapte?

— Da.

— Şi ai avut tot timpul coşmaruri?

— Visele sunt destul de consistente şi au apărut abia anul ăsta, odată cu insomnia, tulburare de care nu am mai suferit niciodată. Însă coşmarurile au devenit din ce în ce mai violente, iar insomnia s-a agravat şi ea, îi răspunse Mak, adresându-i-se cât mai pragmatic posibil.

Abia acum vine partea cea mai grea.

Makedde îşi drese glasul:

— Ştii, în urmă cu un an am trecut printr-un incident destul de urât în străinătate şi cred că asta ar putea fi cauza efectelor actuale, îi zise ea, corectându-se imediat: Nu, de fapt, ştiu sigur că acel eveniment este cauza a ceea ce trăiesc acum. Deşi, în ultima vreme am trecut prin foarte multe. De pildă, în ultimii doi ani nu mi-a mers bine deloc...

Cuvintele i-au ieşit singure şi Mak închise imediat gura, pentru a nu dezvălui mai multe. Degetul mic de la piciorul drept începuse din nou s-o mănânce. După operaţie nu-l mai simţise luni de zile, iar acum, brusc, aceeaşi cunoscută senzaţie.

— Oricum, sunt convinsă că tatăl meu te-a pus la curent cu aceste detalii, îi zise Mak, în încercarea de a încheia conversaţia, pe un ton evident nuanţat de resentimente – intonaţie care nu-i putea scăpa în niciun caz psihiatrei.

Dr. Morgan zâmbi:

— Tatăl tău mi-a destăinuit câteva detalii importante, dar fără să intre în amănunte. Mă gândisem însă că-mi vei spune tu mai multe. Nu te grăbeşte nimeni.

Sunt sigură că ţi-a dezvăluit absolut totul.

Mak analiză agitată camera. Pe zid observă atârnate câteva licenţe înrămate. Într-o bibliotecă înaltă zări mai multe cărţi de psihologie, titluri din care avea şi ea câteva – *Manualul de statistică şi diagnoză* a *tulburărilor mintale,* ediţia a IV-a, *Psihoterapia existenţială.* Nu erau însă cărţi de criminologie şi nici despre ucigaşi în serie. Pe biroul doctoriţei se mai aflau o cutie cu şerveţele Kleenex şi o fotografie, în care ea zâmbea alături de doi adolescenţi – un băiat şi o fată. În poză nu se vedea niciun bărbat. Sergentul

Morgan nu era imortalizat.

Oare va ajunge şi tatăl meu într-una din aceste poze:

— Ei sunt Connor şi Emily, îi explică Ann în momentul când observă că Mak privea fotografiile. Connor locuieşte în prezent cu tatăl lui, adăugă ea, lăsând să i se întrevadă pe chip o urmă de tristeţe. E un băiat foarte bun. Şi i-ar prinde bine să aibă măcar puţin din ambiţia de care dai tu dovadă.

Makedde zâmbi. Se simţea în continuare agitată şi nervoasă. Maxilarele îi erau încordate, iar degetul mic de la picior începuse s-o sâcâie tot mai rău. Dorea să-şi scoată pantoful şi să se scarpine până la sânge.

Cafeaua e de vină. Trebuie neapărat să mai reduci consumul de cafeină.

Ann începuse deja să i se adreseze profesional.

— De obicei, încep discuţiile cu pacienţii prin a-i întreba despre trecutul lor, pentru a-i cunoaşte mai bine. Am putea începe şi noi în acelaşi mod. În acest fel putem analiza problema cu care te confrunţi şi poate vom găsi o soluţie care să-ţi fie de ajutor.

— Cu ce fel de pacienţi lucrezi?

Atitudinea doctoriţei se schimbă uşor. Ann se lăsă încet pe spate.

— De toate tipurile. Tratez pacienţi care suferă de schizofrenie, stări bipolare maniaco-depresive, indispoziţii, tulburări de personalitate disociativă. De asemenea, am lucrat şi cu pacienţi care se confruntă cu probleme de somn. Makedde, sunt convinsă că te pot ajuta, dar numai dacă îmi permiţi acest lucru. Ştiu că eşti studentă la psihologie şi chiar una foarte conştiincioasă, după cum mi-a zis tatăl tău. Sunt convinsă că înţelegi beneficiile acestor întâlniri, atâta timp cât acţionăm împreună spre realizarea aceluiaşi ţel.

Mak îşi privi din nou mâinile şi se sforţă să-şi relaxeze braţele.

Nu mai trage de timp şi hai să terminăm odată cu chestia asta.

— În ultima vreme m-am chinuit, îi zise ea. Dar ceea ce m-a convins în cele din urmă să te sun a fost faptul... Seara trecută am făcut cel mai stupid lucru din viaţa mea.

Dr. Morgan ciuli urechile şi se aplecă în faţă.

— Când ne-am văzut prima oară, dacă îţi aminteşti, am primit un telefon de la detectivul responsabil cu rezolvarea cazului de crimă din Australia. Îţi aduci aminte cum s-au holbat cu toţii la mine în momentul când am vorbit la telefon?

— Da, îmi aduc aminte.

Mak îi povesti despre legătura ei cu Andy – cazul din Sidney, scurta lor relaţie, felul în care au întrerupt comunicarea, în urmă cu aproape un an de zile.

— Şi, ei bine, acum apare în oraş ca din senin... De fapt, ştii, în momentul

de faţă este în desfăşurare o conferinţă pe tema psihopatiei.

— Da, am auzit de ea.

— Andy se afla la specializare la Academia FBI şi, deodată, îşi face apariţia în Vancouver, ca participant la conferinţă. A venit împreună cu un criminolog FBI, care a şi avut o prezentare în cadrul conferinţei.

Dr. Morgan îşi miji ochii, reflectând asupra acestei confesiuni.

— Nu pari convinsă că acesta a fost motivul real pentru care a venit în Vancouver.

Makedde se gândi o clipă la vorbele lui Ann.

— Nu ştiu. Presupun că încă sunt şocată şi chiar nu ştiu ce să cred.

Psihiatra notă ceva pe o foaie, iar Makedde păstră tăcerea. *Cum să consider apariţia lui inopinată?*

— Intenţionezi să reînnozi relaţia cu acest detectiv?

— Nu, răspunse ea repede, poate chiar prea repede. Dar asta nu înseamnă că am încheiat orice legă...

Mak se opri şi îşi încrucişă din nou braţele. La *naiba, m-am culcat cu el! Nu pot să cred că am făcut una ca asta!*

— Makedde, cum te afectează prezenţa lui?

Lui Makedde îi luă ceva timp până să răspundă la această întrebare.

Andy mă zăpăceşte complet.

— Sunt pus şi simplu dărâmată. Îmi aduce înapoi o mulţime de amintiri, răspunse ea privind în jos.

Amintiri tare neplăcute. La ultimele cuvinte se înecă de emoţie şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nu, fir-ar să fie! Să nu plângi!

Lacrimile i-au înecat ochii şi Mak îşi lăsă imediat capul pe spate, în speranţa că vor dispărea. Când s-au revărsat în sfârşit, le-a simţit usturimea pe obraji – dar n-a scos un sunet.

Dr. Morgan îi întinse cutia cu şerveţele şi Mak luă două. Îşi tamponă ochii şi nasul, ţinându-şi respiraţia şi încercând să se stăpânească.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

O surprinsese şi pe ea faptul că plângea, mai ales că era convinsă că-şi făcuse din plin datoria în privinţa asta. Nu era deloc îngăduitoare cu propria durere. Cel mai bine era să se obişnuiască.

— Nu cred că-ţi poţi închipui cât de pustiitoare este acceptarea... neputinţei, spuse Mak. E îngrozitor ca într-o situaţie cu adevărat critică... să te simţi pur şi simplu neputincioasă – şi să aştepţi pe cineva care să vină să te salveze.

Mak se opri şi îşi lăsă capul pe spate.

— Makedde, aici eşti în deplină siguranţă şi poţi vorbi liniştită despre

toate astea. Dacă simţi nevoia să plângi, atunci plângi în voie. N-ai de ce să-ţi ceri scuze şi ai tot dreptul să te simţi tulburată de această experienţă deloc plăcută.

Dr. Morgan era foarte calmă şi emana o energie liniştitoare, relaxantă, care îi dădea lui Makedde siguranţa că putea spune tot, fără nicio grijă. Bineînţeles, această caracteristică făcea parte din slujba ei şi Mak trebuia să admită că Ama se descurca foarte bine.

Îi luă ceva timp până să-şi recapete calmul.

— Chiar nu-mi vine să cred că Andy e aici. Când era la mii de kilometri distanţă, îmi era foarte uşor să nu mă gândesc la el şi puteam să las în urmă amintirile din Australia. Apoi, deodată, apare ca din senin.

— Da, este într-adevăr foarte greu. Consideri că a fost incorect din partea lui să vină fără să te anunţe în prealabil?

— Da! răspunse ea, ştergându-şi nasul. Mă enervează la culme. Într-adevăr, m-a sunat şi mi-a lăsat câteva mesaje la care nu i-am răspuns, dar ar fi putut totuşi să mă anunţe dinainte. Trebuia să-mi zică de ce mă caută.

— Aşa este. Aşa ar fi fost corect din partea lui, îi zise doctoriţa.

— Oare chiar nu-şi dă seama cât mă afectează prezenţa lui? Într-adevăr, mi-a salvat viaţa! M-a găsit goală, sângerând, neputincioasă, şi m-a salvat – şi nu-mi pot ierta acest lucru. Trebuia să fiu salvată. Iar dacă ar exista o modalitate prin care să retrăiesc trecutul… aş da orice pentru a corecta cursul evenimentelor şi…

— Ai mare grijă ce-ţi doreşti, interveni Ann.

— Cum?

— Nu-ţi dori să retrăieşti trauma pe care ai suferit-o, pentru că astfel rişti să atragi asupra ta alte acte de violenţă. Dacă nu în viaţa de zi cu zi, în timpul viselor cu siguranţă. Ai trecut deja printr-o experienţă traumatică şi ai retrăit-o apoi în coşmarurile tale, sperând că-ţi vei regăsi astfel liniştea.

Mak se opri şi reflectă la acest cuvinte.

Dumnezeule mare, are perfectă dreptate!

— Nu am luat niciodată în considerare acest aspect.

Ann o privi direct, captându-i în acei ochi căprui sclipitori gândurile şi secretele ei cele mai ascunse.

— Ai fost răpită de o persoană îngrozitoare şi poliţiştii au reuşit să te găsească înainte de-a fi prea târziu. Crima a constat în răpirea ta, Makedde, nu în salvarea ta.

Dar nimeni n-a mai putut să o salveze pe mama mea. De ce a trebuit ca eu să fiu salvată şi mama mea să moară!

— Acest detectiv, Andy Flynn, nu ţi-a făcut nimic rău, cu excepţia probabil a faptului că e total insensibil faţă de sentimentele pe care le ai faţă de

situaţia respectivă.

— Ah, nu se potriveşte deloc cu mine. Crede-mă, nu îţi pot dezvălui totul, izbucni Makedde, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nu ştiu ce să mai cred despre el. Părerea mea este că e un om bun, dar simt că prezenţa lui aduce ghinion – necazuri şi numai necazuri, continuă ea într-un ritm tot mai alert. De când am scăpat de nenorocirea aia din Australia, am reuşit în sfârşit să-mi fac un nou prieten. Iar tipul ăsta, Roy Blake, pare un tip chiar simpatic.

Ann îşi ridică privirea.

— Roy Blake? întrebă ea.

— Da. E înalt, arătos şi lucrează ca agent de pază la universitate. Ştiu... ştiu... între poliţişti şi agenţi de pază nu e mare diferenţă... răspunse Mak respirând profund. E totuşi un tip drăguţ. Are grijă de mine, îmi aduce flori... adăugă ea, ştiind bine că bate câmpii, în timp ce gândurile îi zburau în zece direcţii deodată.

— Makedde, e un semn foarte bun că ai hotărât să te întâlneşti cu altcineva. Este cel mai potrivit lucru în situaţia de faţă – să cunoşti alte persoane, să fii în compania unor noi cunoştinţe. Într-adevăr, este un semn bun că-ţi vezi de viaţa...

— Încă nu mi-am terminat ideea, a întrerupt-o Mak, după care se opri brusc şi îşi căută cuvintele. Noaptea trecută m-am culcat cu Andy. S-a întâmplat, pur şi simplu. Nu am plănuit absolut nimic. La asta m-am referit când am spus că am făcut o mare prostie. Nu ştiu, mă simt de parcă aş fi o... târfă sau aşa ceva. Nu e deloc bine – mă refer la apariţia inopinată a lui Andy şi la faptul că m-au îngrozit veştile referitoare la investigaţia din cadrul universităţii, respectiv crimele din Nahatlatch. Din câte am înţeles, se pare că a apărut un psihopat care vânează în campusul UBC, de unde îşi momeşte victimele în sălbăticie şi le împuşcă în spate, ca pe nişte animale... şi le alege chiar de la universitatea unde învăţ eu! Oricum nu mă simţeam bine nici înainte să aflu această veste... Iar acum simt că lucrurile o iau razna. Nu mă mai pot controla. Nu-mi vine să cred; m-am culcat cu el...

Makedde, linişteşte-te. Începi să te pierzi cu firea.

— Şi nu ţi-ai dorit acest lucru? întrebă Ann.

Mak respiră adânc. Se gândise şi ea la acest aspect. Într-adevăr, dorise – nu-şi plănuise nimic, dar dorise.

— În momentul de faţă încerci să depăşeşti anumite dificultăţi, iar insomnia cu care te confruntţi nu este altceva decât reacţia organismului, care îţi transmite: „Hei, trebuie să-ţi faci ordine în viaţă”. Makedde, asigură-te că fiecare pas pe care îl faci te aduce tot mai aproape de o hotărâre. Cred că este foarte înţelept din partea ta că ai decis să discuţi sincer cu cineva

despre aceste probleme.

Serios? Nu-mi vine să cred că mi-a trebuit atât de mult să ajung ici.

— Acum însă nu ştiu ce să fac în continuare. Nu m-am simţit niciodată aşa, răspunse Makedde, gândindu-se cum fusese cu Roy în seara precedentă şi apoi, în noaptea următoare, cu Andy. Nu m-am comportat niciodată aşa şi mi-e teamă să nu iau şi alte decizii proaste.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji şi caută să-ţi urmezi întotdeauna propriul interes, bine? De asemenea, nu uita că acestor bărbaţi nu le datorezi absolut nimic, Makedde. Este normal să le ceri libertate de mişcare.

Dar lui Andy îi datorez viaţa.

Makedde nu-şi rosti gândul cu voce tare.

Îi datorez afurisita asta de viaţă.

*

Dr. Morgan îi sugeră să revină peste două zile şi Mak acceptă, după care plecă acasă epuizată. Se întinse pe pat şi aşteptă apoi câteva ore bune, până când în cele din urmă o cuprinse somnul.

CAPITOLUL 34

Debbie Melmeth se trezi în zgomot de paşi. Încercă să deschidă ochii şi simţi o durere mistuitoare de-a lungul feţei. Ochiul stâng, tumefiat şi rigid, refuza cu încăpăţânare să se deschidă mai mult de un centimetru.

Rămase nemişcată şi se căzni să privească în direcţia sunetelor, direcţia singurei intrări în cămăruţa care o adăpostise de nu mai ştia câte zile. Paşii se opriră şi ea urmări mânerul sferic rotindu-se încet...

Nu. Nu, nu mai suport!

O păcălise. *Să-l ia naiba!* În cele din urmă îi cedase şi tot nu reuşise să rezolve ceva. După ce că o legase din nou de scaun, o mai făcea şi târfă, dobitoacă.

Debbie îl urmări pe răpitor cum se apropie, îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi ţinând în mână o puşcă de vânătoare.

Îi puse ţeava puştii în frunte şi o privi fără pic de milă. De teamă ca nu cumva să apese pe trăgaci chiar în acel moment, fata nu schiţă un gest. Simţea pe piele răceala ţevii.

— Domniţă, dacă vei coopera, totul va fi bine pentru tine.

Bărbatul râmji satisfăcut, îngenunche şi duse mâna spre gleznele ei. Debbie tresări la atingerea lui şi simţi descătuşarea printr-o serie de declicuri metalice.

Să-l lovească? Ar avea atâta putere? Îşi reprimă pe loc pornirea când îşi imagină detunătura armei şi momentul în care explozia i-ar zbura capul de pe umeri. Hotărî să rămână ţintuită locului.

Deodată, bărbatul se ridică, îi scoase cătuşele şi îi eliberă în sfârşit braţele şi picioarele.

O, *Doamne, sunt liberă!*

Când a împins-o în faţă, Debbie îşi cuprinse bustul cu braţele. Dar bărbatul i le forţă iar la spate şi îi încătuşă din nou încheieturile, la fel de strâns ca şi înainte, după care îi ordonă să se ridice.

Debbie însă nu se putea mişca. Nu avea nici voinţa şi nici forţa fizică necesară. Fără să-i răspundă, continua să şadă cu mâinile la spate, în timp ce încheieturile însângerate şi zdrelite îi zvâcneau chinuitor. Nu dorea să se ridice şi nu credea să mai aibă vreo importanţă felul în care se comporta. Îşi făcuse deja poftele cu ea şi acum se simţea complet inutilă. Nu mai avea absolut nicio speranţă.

— *Scoală!* repetă el, vârându-i oţelul rece al armei între omoplaţi,

înghiontind-o în faţă. Hai, ridică-te! *Acum!*

Nehotărâtă, Debbie se strădui să se ridice. Când se ridică, îi scăpă un geamăt involuntar şi se sforţă să nu-şi piardă puterile, dar genunchii îi tremurau vizibil. Nu voia să-i cadă la «picioare. Nu dorea cu niciun chip să piardă şi ultima fărâmă de demnitate care îi rămăsese.

— Bun, acum mergi înainte.

Ţeava puştii o înghionti din spate, împingând-o înainte, după care au început amândoi să înainteze în acelaşi ritm, ca într-o procesiune funerară, şi s-au îndreptat încet spre uşa la care ea se holbase ore în şir, zile la rând. Apoi, ca prin minune, trecu pe sub tocul uşii, ieşi din cameră şi porni pe hol. Îşi imaginase de câteva ori momentul în care va ieşi pe uşă, dar nu-şi închipuise nicio clipă că o va face în acest fel – mânată de la spate cu o armă, înfrântă şi înjosită.

— Te rog... începu ea, repetând aceleaşi cuvinte la care apelase de multe ori în zilele precedente, dar fără succes.

Debbie înainta spre uşa de la intrare, iar scândurile pardoselii îi scârţâiau sub picioare. Bărbatul deschise cu piciorul uşa din faţa ei şi îi dezvălui exteriorul cufundat în beznă. Îşi aminti că se întrebase la un moment dat dacă va mai vedea vreodată lumina zilei. Acum însă era noapte şi nu putea zări nici măcar o luminiţă.

Împinsă de la spate cu puşca, Debbie înaintă prin iarba umedă.

— Mergi, se auzi din spatele ei vocea de-acum familiară, şi i se supuse.

Debbie îşi lovi într-un obstacol degetul mare de la picior şi se clătină, pierzându-şi echilibrul şi prăbuşindu-se în gol – moment în care au prins-o din întuneric două braţe şi i-au restabilit poziţia verticală.

— Fii mai atentă, ai grijă... reveni glasul bărbatului.

Comentariul era unul destul de ciudat. *Pentru ce să am grijă, ca nu cumva să mă rănesc şi mai mult?*

După câţiva metri, la capătul cortinei formate de copaci, întrezări o potecă. În cele din urmă, împunsătura ţevii dispăru şi Debbie se regăsi pe un tărâm necunoscut, unde trebuia să înfrunte singură răcoarea şi întunericul pădurii.

A venit vremea, gândi ea. *A venit vremea să mor.*

O smuci brusc de încheieturi şi auzi în momentul imediat următor declicul cătuşelor. Era din nou liberă. Ieşise în sfârşit din camera şi din cabana aceea îngrozitoare – dar acest amănunt nu însemna absolut nimic şi ea ştia bine asta.

— Fugi, o îndemnă acelaşi glas impasibil. *Acum.*

Nu era nicio luminiţă care să-i călăuzească paşii. Absolut niciuna.

Privirea i se obişnui încet cu lumina tulbure a lunii, dar nici aşa nu izbuti

să vadă mare lucru. Însă nu dorea să fugă şi nici să-i facă jocul. Dacă urma să-i dea drumul, atunci trebuia să o lase undeva în preajma unui drum, unde să aibă măcar o mică şansă de a găsi ajutor. Dar nu aşa, nu într-o pădure necunoscută, complet singură.

În loc să o ia la fugă, aşa cum i se ceruse, Debbie se întoarse către bărbatul care o răpise. Decât să fie împuşcată din spate „mai bine să înfrunte moartea în faţă – din moment ce individul hotărâse care avea să-i fie soarta. Continuă să se întoarcă încet spre el, căutându-i acei ochi teribili, nemiloşi, care îi urmăriseră până nu demult insistenţele şi rugăminţile febrile cerşind îndurare.

Nu reuşi să-i distingă ochii dar, în schimb, în locul unde ar fi trebuit să-i vadă, descoperi doi cilindri lungi.

Debbie ţipă şi o luă la fugă.

Vânătorul îi lăsă un avantaj de şaizeci de secunde.

La finalul răgazului îşi reglă ochelarii cu infraroşii şi porni pe urmele ei.

CAPITOLUL 35

Mak şedea pe o băncuţă, la universitate, şi îl aştepta pe Roy, înfofolită cu o eşarfă călduroasă în jurul gâtului. Ziua era splendidă: însorită, cu răcoarea toamnei plutind în aer. Încă de când se trezise ştia bine ce avea de făcut. Somnul o ajutase să-şi limpezească mintea. Avea nevoie de timp şi de un spaţiu numai al ei.

Mak îl sunase pe Roy pe celular şi îi lăsase mesaj s-o întâlnească în campus. Cel mai bine era să fie sinceră şi să pună capăt acestei legături. Nu avuseseră ocazia să se cunoască prea bine, dar trebuia să înceteze să-l mai vadă. În loc să provoace o ruptură şi mai adâncă între Mak şi fostul ei iubit, apariţia lui Roy în viaţa ei a condus-o încă o dată în patul lui Andy. Nu dorea să se împartă între doi bărbaţi. Era mai bine să termine cu amândoi şi să rămână singură, până când îşi recăpăta liniştea lăuntrică.

Îl zări pe Roy apropiindu-se pe potecă, exact la ora stabilită. Îmbrăcat în uniforma de serviciu, ducea cu el o cutiuţă învelită în hârtie de împachetat aurie. Ştia că este un cadou pentru ea şi acest lucru îi diminuă dorinţa de a rupe legătura cu el.

Roy o întâmpină printr-un sărut decent şi se aşeză alături de ea pe băncuţă, zâmbindu-i ca un băieţaş.

Era proaspăt bărbierit şi mirosea a loţiune după ras Azzaro. Tenul îi strălucea uşor în razele soarelui. Îşi dăduse cu gel de păr şi uniforma îi era călcată cu grijă. Arăta chiar drăguţ şi în privinţa despărţirii aproape că se răzgândise.

— Bună, Mak, o salută el zâmbindu-i însufleţit. Astăzi arăţi splendid. Dar, de fapt, eşti întotdeauna nespus de frumoasă.

Mak scrâşni din dinţi.

— Mersi, ăăă, ştii... Roy, aş vrea să-ţi spun ceva.

El îşi îndreptă brusc ţinuta şi deveni foarte atent. N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

— Minunat, îi zise el întinzându-i cutiuţa frumos împachetată. Te rog, un cadou pentru tine.

— Mulţumesc, Roy, dar...

— Nu vrei să îl deschizi acum?

Makedde inspiră adânc.

— Cred că ar fi mai potrivit să aşteptăm până când îţi spun ce am de zis. Mulţumesc pentru cadou, însă... mai întâi aş vrea să discutăm puţin.

El consimţi dând din cap şi o ţintui cu ochii lui mari şi căprui, moment în care deveni dintr-odată foarte serios.

— Te mai nelinişteşte încă faptul că te-am urmărit seara trecută? Îmi cer încă o dată iertare. Intenţia mea a fost să am grijă de tine...

— Roy... Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem o perioadă, l-a întrerupt ea.

Chipul lui se posomorî brusc.

— În prezent, continuă ea, în viaţa mea am o mulţime de lucruri pe care trebuie neapărat să le pun în ordine şi nu pot să am o relaţie cu nimeni. Îmi pare rău.

Roy se arătă complet confuz:

— Te-am deranjat cu ceva?

— Nu, nu. Ai fost foarte drăguţ. Doar că aş prefera să fiu singură o vreme.

Roy părea nedumerit şi rănit, deopotrivă. Într-adevăr, arăta ca şi cum vorbele ei îl răniseră.

Am ales oare cel mai potrivit lucru sau nu fac altceva decât să stric o relaţie care ar putea fi bună?

— Roy, îmi pare tare rău. Nu ai greşit cu nimic. Eu sunt de vină şi m-am gândit că este mai bine să nu încep să te evit, ori să mă comport rece faţă de tine. De aceea am hotărât că este mai potrivit să fiu cât se poate de sinceră.

Roy îşi miji ochii şi îşi ţuguie uşor buzele.

— Ai pe altcineva? întrebă el bănuitor.

Nu i-a plăcut nici tonul şi nici felul în care a privit-o în clipa când i-a adresat întrebarea.

— Nu, nu chiar. Eu sunt de vină.

Nu cumva să-l aduci în discuţie pe Andy.

Roy îşi micşoră şi mai mult ochii.

— Nu *chiar*? Înseamnă că ai pe cineva.

— Nu, îi repetă Makedde mai categorică, uşor iritată de agresivitatea lui subită.

— Cine e tipul? îi ceru Roy.

Observându-i în ochi strălucirea furiei, Mak se enervă, îşi îndreptă spatele şi încremeni.

— *Cine e tipul?* repetă ea sarcastică. Ţi-am spus că nu e vorba de altcineva. Pur şi simplu nu vreau să ne mai vedem, în regulă? E greu de priceput?

Posibil ca această remarcă să fi fost mult mai tăioasă decât ar fi fost necesar.

— Nu! răbufni el. Nu e deloc în regulă. Vreau să aud un motiv serios; vreau să-mi dai un motiv care să mă ajute să înţeleg de ce ai ales această

soluţie. Sau vrei cumva să-ţi baţi joc de mine?

Makedde rămase cu gura căscată.

— Roy!

Roy se opri şi îşi acoperi faţa cu palmele.

— Eşti foarte neînţelegător, Roy, zise ea.

— Îmi pare rău. Iartă-mă, nu ar fi trebuit să spun una ca asta, spuse el, dând din cap spăsit. N-am vrut. A fost o greşeală din partea mea. Te rog, iartă-mă. Nu poţi să-mi acorzi o altă şansă?

— Roy, nu cred că trebuie să ne mai vedem, îi repetă ea cu fermitate.

— Makedde, dar eu chiar ţin la tine, îi zise el intenţionând să o apuce de mână, moment în care Mak şi-a retras braţul. Vrei măcar să rămânem prieteni? Te rog.

— Este suficient să... să-mi accepţi scuzele şi să pleci. Şi nu vreau să rămână între noi niciun fel de resentiment sau ceva de genul ăsta.

— Nu mă vrei chiar deloc? întrebă el ca un băieţandru răsfăţat.

— Roy, răspunse ea tulburată, arătându-i clar acest lucru. Nu trebuie să faci asta.

Îi aruncă o privire categorică de respingere şi îşi simţi trupul pregătindu-se pentru o posibilă confruntare. *Dacă îşi pierde cumpătul şi devine violent?*

Roy o privi câteva clipe şi Mak îl scrută impasibilă.

— Makedde, crede-mă, te pot ajuta. Ştiu bine prin ce-ai trecut şi te pot ajuta.

Mak simţi pe şira spinării un fior paralizant.

— Profesorul Gosper mi-a povestit totul. Ai trecut printr-o întâmplare îngrozitoare. Îţi înţeleg foarte bine motivul pentru care mă respingi, dar, îţi repet, chiar te pot ajuta.

— Ce anume ţi-a povestit profesorul Gosper?

— Mi-a spus despre bărbatul care te-a răpit în Sidney. Ucigaşul în serie.

Lui Makedde îi îngheţă sângele în vine.

Degetul de la picior începu brusc s-o mănânce.

— Nu am de gând să discut cu tine despre acest lucru.

— Makedde, nu-mi face asta. Te pot ajuta, insistă el.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu mă respinge! Te înţeleg şi te pot ajuta!

Roy deschise din nou gura pentru a-şi continua pledoaria, dar se stăpâni, se ridică şi trânti cutiuţa atât de puternic de caldarâm, încât sări de câteva ori pe dalele din piatră. Apoi, întorcându-se brusc, porni înfuriat în direcţia din care venise.

Makedde rămase, pe bancă şi îşi lăsă capul în pământ.

Fir-ar să fie!

Nu fusese aşa uşor cum sperase.

Şi, în plus, el ştia totul despre incidentul din Sidney!

Când se ridică într-un final de pe băncuţă, Makedde era încă nehotărâtă în privinţa cutiuţei aurii. Dacă i-o dădea înapoi, ar fi trebuit să-l întâlnească din nou, iar dacă i-o lăsa la serviciu sau în altă parte, nu ar fi făcut altceva decât să-i zgândărească şi mai mult rănile. Îşi dorea să fi luat cadoul cu el, indiferent ce-i adusese.

Ar trebui totuşi să-l deschid, gândi ea.

Makedde se aplecă şi luă cutiuţa. Era foarte uşoară, iar hârtia aurie era fină la atingere. Dezlipi foarte atentă unul dintre capetele ambalajului şi scoase caseta.

Ciocolată.

Înăuntru, pe un aşternut format din hârtie stacojie creponată, descoperi o inimă din ciocolată care, în momentul contactului cu caldarâmul, se despicase exact pe centru, de sus până jos.

Inima se frânsese iremediabil.

*

În drum spre casă, Mak a trebuit să facă faţă unei deprimări îngrozitoare.

Vremea se stricase subit, la fel ca şi întreaga ei zi. Cerul se acoperi de nori imediat ce Mak ajunse în preajma Zhorei, în parcarea universităţii, iar rafalele de ploaie începuseră deja să biciuiască maşina şi nori negri de furtună atârnau ameninţători deasupra oraşului.

Mâine o să discuţi iarăşi cu Ann şi vei face progrese. Totul va fi bine. Nu intra în panică.

Era însă atât de alarmată încât nici nu-şi mai aducea aminte când mai trăise o stare atât de apăsătoare.

Până la amiază se închisese în apartament şi se cufundase în lecturarea lucrării *Manualul de statistică şi diagnoză a tulburărilor mintale.* Nici nu se mai punea problema să poată participa la conferinţă, ori să se întâlnească cu cineva.

Are să fie bine... Vei fi bine...

Răsfoi cartea până la pagina trei sute douăzeci – „Episodul depresiei grave".

Când sună telefonul, nu schiţă un gest. Răspunse în locul ei robotul telefonic.

„Bună, Mak", se auzi glasul antrenoarei ei. „Jaqui la telefon. Ţi-am primit mesajul. Eşti bine? Păreai puţin cam descurajată. Îmi fac griji pentru tine. Sună-mă".

Şi eu îmi fac foarte multe griji pentru mine.

Nu peste mult timp, telefonul ţârâi din nou şi Mak se gândi pentru o clipă

să răspundă. Putea fi tot Jaqui.

Îşi lăsă în cele din urmă robotul să răspundă.

„Makedde, sunt Roy. Răspunde".

Ah, nu...

„Ridică receptorul..."

Mak nu se clinti.

„Mak, ridică receptorul. Răspunde odată. Ridică receptorul..."

Glasul lui o înfrigură – începu să tremure.

Makedde ascultă zgomotele de fundal, vuietul vântului şi răpăitul ploii. Era clar că suna de undeva de afară. Suna de pe celular, dintr-un loc umed, ploios şi bătut de vânt.

Privirea i se îndreptă spre fereastră, către copacii ce se legănau în bătaia vântului.

Doamne, dacă este afară?!

Sări în picioare şi verifică dacă uşa era închisă, după care puse lanţul de siguranţă şi începu să tragă draperiile în toate camerele. Cu mâinile tremurându-i, privi pe furiş prin deschizătura draperiei de la fereastra mare şi scrută atentă strada. Nu zări pe nimeni.

Simt că înnebunesc. Nu mai suport stresul ăsta.

Răsuflând greu, deschise dulăpiorul din baie. Inima îi bătea puternic şi capul îi zvâcnea chinuitor. Scoase o cutiuţă cu medicamente din care nu luase niciodată.

Asta e.

Makedde sfâşie foiţa de aluminiu a cutiei din plastic, scoase o pilulă şi o rupse în două. O dădu pe gât cu ajutorul unei guri de apă de la chiuvetă şi, în mai puţin de zece minute, simţi din plin impactul toropelii.

Nu era nici măcar ora unu după-amiază, când Makedde se urcă leneşă în pat şi se cufundă într-un somn profund, indus de narcotice.

CAPITOLUL 36

Frustrat şi neliniştit, Roy gonea pe autostrada Sea to Sky.

Nici măcar nu vrea să mă mai vadă. De ce? De ce?

Ţinea mult la Makedde şi voia să o ajute. De ce nu putea să înţeleagă şi ea asta? Nu o judeca deloc pentru trecutul ei; nu o condamna pentru problemele prin care trecuse, ori prin care trecea în prezent. O înţelegea perfect; îi înţelegea nevoile.

Era o fată drăguţă şi trecuse prin foarte multe, dar acum îl respingea.

De ce?

Va sta pentru o vreme departe de ea şi se va mai calma. Îşi va petrece un timp alături de fratele său, în sălbăticie, şi îşi va pune ordine în gânduri, şi se va gândi cum să facă s-o recucerească.

Danny – la fel ca întotdeauna – va fi un bun ascultător al amărăciunii sale.

Poate că vom merge împreună la vânătoare.

Era ocupaţia preferată a lui Danny. De mult nu mai ieşiseră împreună la vânătoare.

CAPITOLUL 37

— Martin, ne vedem săptămâna viitoare.

Dr. Ann Morgan se ridică de pe scaun pentru a-l conduce la uşă pe Martin Sawyer. Era ultimul ei pacient din ziua aceea şi, într-adevăr, fusese o zi de lucru lungă şi obositoare. Iarăşi avusese parte de un pacient întârziat, însă Martin insistase să-l primească numaidecât.

Era însă mulţumită să vadă că bărbatul de treizeci şi patru de ani, paranoic-schizofrenic, răspundea bine modificării recente a medicaţiei. După ce utilizase o perioadă medicamentul standard împotriva psihozei, haloperidol, efectele limitate ale acestuia au convins-o să-i prescrie medicamente noi, bazate pe olanzapin. Până în prezent, noile pilule păreau să facă minuni. Faţă de persoana nervoasă, agitată şi confuză pe care o întâlnise la prima lor şedinţă, Martin părea acum un om complet diferit. La început se panicase din pricina reţetei prescrise de ea, dar Ann simţea că îl liniştise în această privinţă.

Martin se opri în pragul uşii, unde, înainte să plece, îi strânse puternic mâna psihiatrei.

— Vă mulţumesc din inimă, îi spuse el, zâmbind larg şi descoperindu-şi dinţii strâmbi.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, îl asigură ea încrezătoare.

Chiar dacă o astfel de schimbare pozitivă produce întotdeauna satisfacţii doctorului care o provoacă, Ann ştia bine că însănătoşirea pacientului era departe de a se fi realizat. Una dintre cele mai serioase probleme cu care se confruntă psihiatrii o reprezintă aceea de a-şi convinge pacienţii să nu-şi întrerupă medicaţia odată ce ajung să se simtă mai bine, iar Ann spera din suflet ca Martin să continue să-şi ia doza zilnică de medicamente chiar şi după ce aveau să-şi întrerupă întrevederile săptămânale. Cercetările referitoare la subiecţii care utilizează olanzapin au arătat un grad mai mare de acceptare a acestuia, comparativ cu alte medicamente antipsihotice, şi de aceea, în timp ce-l urmărea pe Martin ieşind pe uşa clinicii, Ann îşi îngădui un sentiment precaut de optimism faţă de viitorul pacientului ei.

Odată plecat ultimul ei pacient, îşi îndreptă concentrată atenţia asupra următoarei sarcini, moment în care norişorul anxietăţii îi umbri uşor inima. Ziua de lucru se sfârşise, dar Ann simţea că mai are ceva de făcut. Înainte să plece, dorea să verifice un nume în arhiva de la subsol şi bănuia că n-o să-i placă deloc ce va descoperi.

Ann porni pe hol şi se opri în faţa biroului de la intrare, unde recepţionera clinicii lucra de zor pe tastatura calculatorului.

— Sai, vrei te rog să-mi dai cheia de la camera arhivei?

Sai îşi ridică ochii negri, sclipitori, în direcţia lui Ann, moment în care coada strâns prinsă în creştetul capului lovi într-o parte asemeni unei bici negru, imediat ce-şi întoarse capul. Fără să scoată un cuvânt, luă cheiţa din sertarul de sus al biroului şi apoi îşi îndreptă din nou spre Ann chipul izbitor de bine proporţionat.

În japoneză, „Sai" înseamnă inteligenţă. Ann ştia că părinţii i-au ales tinerei un nume foarte potrivit. Era de departe cea mai bună secretară pe care o avusese până atunci la clinică.

Ann îi mulţumi, iar Sai îi răspunse consimţind din cap şi îşi îndreptă imediat atenţia spre monitorul computerului.

— Vrei să mai stai? întrebă Ann privind creştetul capului secretarei.

Întreruptă încă o dată de la lucru, să i se întoarse şi o privi întrebătoare.

— Nu, pentru că trebuie să iau cina cu un prieten...

— În regulă, atunci închid eu, îi zise Ann. Dacă ai nevoie de ceva, sunt jos.

În clinică, nicio întrerupere a rutinei nu putea trece neobservată şi întrebarea lui Ann a pus-o pe să-i pe gânduri.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Sai, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

Era o întrebare inevitabilă.

— Nu, totul este în regulă. Vreau doar să verific câteva fişe ale unor pacienţi mai vechi şi nu ştiu cât de mult timp îmi va lua.

Sai consimţi din cap.

Ţinând în palma fierbinte cheiţa ce se încălzea încet, Ann porni spre ieşirea din spate a clădirii şi coborî pe scara ce ducea către arhivă. Pe măsură ce se avânta în măruntaiele clădirii, coridorul devenea din ce în ce mai rece, iar ea se simţi recunoscătoare costumului cu pantaloni din lână Donna Karan pentru căldura pe care i-o dădea. Îşi apropie gulerul şi mai strâns de gât.

Dacă se întâmplă să am dreptate?

Ann se gândise să-şi analizeze opţiunile cu atenţie, dar numai dacă supoziţiile i se confirmau. Pentru moment nu trebuia decât să verifice.

La capătul scărilor, în timp ce descuia uşa arhivei, o întâmpină mirosul stătut al încăperii. Pipăind orbeşte peretele, găsi comutatorul şi aprinse lumina. Lămpile fixate în tavan pâlpâiră de câteva ori şi bâzâiră înfundat, după care tuburile fluorescente îşi revărsară strălucirea peste fişetele gri ce conţineau toate dosarele pacienţilor care nu mai frecventaseră clinica de mai bine de doi ani. Partea de sus a dulapurilor era plină de praf şi Ann era mulţumită în sinea ei că nu trebuia să vină prea des în acel loc.

Se îndreptă către primul dulap, în stânga – pe care scria „A-B” – şi trase sertarul. Răsfoind iute şi eficient etichetele de identificare a dosarelor, îşi găsi numaidecât ţinta.

BLAKE.

La prima lor şedinţă, când o auzise pe Makedde Vanderwall vorbindu-i despre el, îşi aminti vag de numele său, dar de-abia azi reuşise Ann să-şi dea clar seama despre cine era vorba. Imediat ce-i apăruse în minte această conexiune, Ann îşi dori să nu fi auzit numele bărbatului rostit de fata cu probleme a lui Les Vanderwall.

Blake...

Însă trebuia să fie sigură.

CAPITOLUL 38

Telefonul mobil al lui Roy Blake ţârâi exact în momentul când ajunsese la mai puţin de douăzeci de minute de cabană.

— Blake, răspunse el.

— Buna, Roy, Georgina sunt.

Era una dintre colegele sale, din cadrul personalului de pază de la UBC – lucra la centrala telefonică a agenţiei.

— Ce mai faci, Georgie?

— Mersi, bine. Pe linie apăruseră câteva interferenţe – semn că ieşea din raza de semnal. Îmi pare rău că te deranjez în timpul liber, dar tocmai te-a sunat cineva. Mi-a transmis să o suni imediat ce ai timp liber.

Să o sun?

— Ah, da?

Makedde...

— Numele doamnei este dr. Ann Morgan şi mi-a zis că este ceva important.

Îi luă un moment să memoreze numele şi, imediat după aceea, simţi un-uşor val de panică.

— Bine, Georgie, răspunse el. Aşteaptă o clipă, să trag pe dreapta.

Traficul nu era deloc aglomerat, aşa că opri imediat pe marginea drumului, scoase din torpedou un pix şi luă de pe podea un ziar mototolit.

— Bun, zi-mi numărul.

Fata îi spuse cifrele şi Roy le notă pe prima pagină a ziarului din ajun.

„CRIME ÎN NAHATLATCH

Tinere studente găsite moarte. În UBC se instalează panica, în timp ce RCMP nu are niciun indiciu...”

CAPITOLUL 39

Dr. Ann Morgan era în faţa unei adevărate dileme.

Roy Blake.

Informaţiile pe care le cunoştea complicau serios lucrurile.

O pusese pe gânduri articolul referitor la Crimele din Nahatlatch. Vânătorul despre care îi vorbise Makedde... şi Nahatlatch. Cunoştea două persoane cărora le plăcea... ori chiar le place să hoinărească în acea regiune – şi care aveau acolo o proprietate.

Fraţii Blake.

Roy şi Daniel Blake formau o pereche interesantă. Ann îi cunoscuse pe amândoi, în ziua când îl angajase pe Daniel să-i cureţe grădina. El îi lăsase la uşă un anunţ xeroxat. Preţurile erau convenabile şi, din pricina programului foarte încărcat al lui Ann, nu putea face singură toată munca în grădină. Tânărul lucrase pentru ea doar de câteva ori, după care se arătase foarte interesat de faptul că e psihiatră. La un moment dat a început să-i pună întrebări referitoare la anumite stări... simptome pe care ea bănuise că le avea. Ann era aproape sigură că nu mai vorbise cu nimeni despre aceste probleme. Era foarte confuz şi dornic să fie ajutat.

Daniel Blake ştia de ani de zile că făcea lucruri de care nu avea habar. Oamenii îl salutau pe stradă – persoane pe care nu-şi amintea să le fi întâlnit. De asemenea, găsea în cameră lucruri despre care nu ştia că erau ale lui.

Daniel Blake suferea de tulburări de personalitate.

Tulburări de personalitate multiplă, tulburări disociative de identitate – probleme pe care Ann le întâlnise la mulţi pacienţi. La fel ca multe alte deficienţe psihice, denumirea oficială se schimbase de câteva ori, în încercarea de a găsi un termen mai corect şi mai puţin stigmatizant. Caracteristica esenţială a tulburării implică prezenţa mai multor personalităţi distincte, care influenţează periodic comportamentul pacientului. La aceşti subiecţi, în momentul când sunt sub influenţa uneia dintre stări, apare şi neputinţa de a-şi aminti informaţii personale importante – de aici şi confuzia în care se afla Daniel. Identităţile diferite tind să producă o transformare completă a caracterului, comportamentului şi felului de a vorbi. În unele cazuri, apar modificări semnificative în limbaj şi abilităţi.

Una dintre personalităţile lui Daniel era aceea a unui vânător fanatic.

Ann şi-l amintea foarte bine şi nu uitase faptul că acesta nu fusese deloc

mulţumit că Daniel apelase la serviciile ei – absolut deloc. Îşi făcuse apariţia la cea de-a treia lor întâlnire.

Daniel Blake dorea să fie integru din punct de vedere psihologic, dar, ironia sorţii, nu vânătorul intervenise, ci fratele său, bine intenţionat, Roy.

Relaţia dintre ei era una complicată. Mama lor îi abandonase la vârstă fragedă, atât pe ei, cât şi pe tatăl lor. În perioada când îi întâlnise Ann, tatăl lor era deja senil şi nu mai ieşea din casă – fără să mai ştie absolut nimic despre vieţile băieţilor săi. Roy îşi luase angajamentul să-şi ajute fratele şi, în momentul în care s-a pus problema ca Daniel să fie tratat în spital, a hotărât să-i oprească imediat şedinţele de terapie.

Aşa s-a terminat totul. După numai şase şedinţe, fraţii Blake au dispărut complet din viaţa ei profesională.

Până în momentul de fată.

Aşadar, Mak îl întâlnise pe unul dintre ei. Ce i-ar putea spune lui Makedde despre fraţii Blake? În niciun caz nu putea să încalce regula de confidenţialitate dintre medic şi pacient. Ce i-ar putea spune Mak despre ei? Cât de mult ştia? Oare ştia că Roy avea un frate?

Fie că era vorba de intuiţie sau nu, rapoartele referitoare la crimele din Nahatlatch o duseseră cu gândul la Daniel... sau, mai bine zis, la alter ego-ul său, Vânătorul. Roy îi spusese fără ocolişuri că terapia cea mai potrivită pentru fratele său o reprezenta izolarea, depărtarea de oraş, un loc unde „să se poată aduna". Dar ce făcea singur acolo?

Dacă Ann se înşela, iar Daniel *fusese* deja internat într-un institut de specialitate şi ea nu aflase absolut nimic, ori părăsise oraşul său, foarte posibil, ajunsese chiar în închisoare – atunci ea putea răsufla uşurată.

Dar dacă bănuielile ei se dovedeau a fi corecte?

CAPITOLUL 40

După şase ore de somn profund, Makedde Vanderwall se trezi uşor adormită, dar deloc agitată, jumătatea de pilulă narcotică îi asigurase un somn profund, fără vise. Cumpărase medicamentul pentru zborurile lungi cu avionul, dar nu-l încercase niciodată.

Relaxează-te. Totul va fi bine.

Mak spera ca Roy să-i respecte dorinţa de a fi liberă. Cu siguranţă o va lăsa în pace. Ştia că nu trebuie să facă altceva decât să-şi respecte principiile, corect? Mai ales că, în curând, Andy va pleca din oraş iar Mak îşi va putea ierta greşeala pe care a făcut-o în hotelul Renaissance şi va uita totul. Ann avea dreptate, nu greşise cu absolut nimic. În definitiv era şi ea om; trecea printr-un stres aproape insuportabil şi, în plus, Jaqui ar aprecia-o probabil pentru faptul că trăise momentul – consideraţii pe care le-ar primi cu siguranţă din partea ei, dacă ar avea curajul să i se destăinuie. S-ar fi simţit poate mai bine în lipsa acelei experienţe sau a amintirilor despre ea, dar acum nu mai avea importanţă. A fost gestul de adio. În curând va pleca şi Andy şi ea îşi va recăpăta liniştea.

După aceea va putea să doarmă – fără ajutorul somniferelor.

Apoi îşi va termina teza şi totul va fi perfect.

În acel moment sună telefonul.

Obosită, Mak porni spre măsuţa unde ţârâia telefonul. Dacă era Roy, îl va repezi de nu se va vedea.

Ridică receptorul la ureche.

— Alo?

— Makedde? se auzi o voce cu care nu era obişnuită.

— Da.

— Makedde, la telefon Ann.

— Bună. Ce mai faci? răspunse ea puţin surprinsă de acest apel neprevăzut. Nu ţi-am recunoscut vocea.

— Acum ai ajuns acasă? întrebă Ann.

Automat, Makedde aruncă o privire spre robotul telefonic din bucătărie, unde observă pâlpâirea becului pentru mesaje.

— Ah, nu... de fapt, dormeam. Voiai să vorbeşti cu mine?

— Dormeai? urmă o scurtă pauză. Da, te-am sunat şi mai devreme.

Makedde nici măcar nu auzise soneria telefonului.

— Aş dori să te întreb ceva, între patru ochi. Ce zici, vrei să ne vedem... cât

mai repede posibil? Poţi veni la mine?

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mak.

— Nu, nimic, dar aş vrea să vorbim puţin. N-ai de ce să te sperii sau să-ţi faci griji.

— Bine. Mă spăl şi sosesc imediat. Care este adresa?

Notă adresa. Locuinţa psihiatrei se afla destul de aproape şi traseul până la ea era destul de drept.

Oare ce s-a întâmplat? Capul începu încet să-i duduie, iar instinctul îi spunea că ceva era în neregulă.

Traficul nu era aglomerat şi, în scurt timp, Makedde sosi în apropierea casei doctoriţei. Verifică încă o dată adresa şi trase pe dreapta. Locul era oarecum neobişnuit, mărginit de un rând de arbuşti verzi, întrerupţi de un şir de trepte ce duceau spre veranda luminată pentru oaspeţi. Pe uşa de la intrare era o ghirlandă din flori uscate. În casă era întuneric, cu excepţia unei lumini calde ce strălucea în sufragerie.

Mak o parcă fără probleme pe Zhora pe strada cufundată în tăcere, oprind în spaţiul liber din faţa casei lui Ann – atât de simplu în comparaţie cu străduniile de a parca în apropierea locuinţei ei din „elegantul Kitsilano", după cum îl numise Ann. Opri motorul şi rămase pentru o clipă în întuneric.

Vrea să discute cu mine. Exact acelaşi lucru mi-a spus şi Andy.

Luându-şi doar poşeta, Mak ieşi din maşină şi porni spre verandă. Sună şi, în numai câteva secunde, auzi paşi în interior şi Ann apăru în pragul uşii. O invită imediat înăuntru.

— Mă bucur că ai – venit, îi zise Ann...

Neliniştea evidentă de pe chipul doctoriţei o îngrijoră puţin.

— Te rog, simte-te ca acasă.

Ann o rugă să ia loc, după care dispăru în bucătărie, pentru a aduce probabil ceva de băut. Makedde se aşeză pe canapea, în locul cel mai apropiat de măsuţa de lângă perete. Observă că Ann citea *Oamenii cerului*[4]. Semnul de carte – o floare presată, laminată pe un foarte frumos cartonaş mov – era printre filele aproape de sfârşit.

— Ce vrei să bei? Apă minerală? Vin? îi strigă Ann din bucătărie.

— Doar apă, mulţumesc, îi răspunse în acelaşi fel Makedde.

Ann reveni în salon după două minute, aducând cu ea două pahare înalte cu apă minerală. Paharele erau îngheţate şi cuburile de gheaţă sunau ca nişte clopoţei, sfârâind uşor în timpul mişcării. Ann aşeză paharul lui Makedde pe o farfurioară, pe măsuţă, şi se instală comod în fotoliul de

---

4 *People of Heaven* – roman publicat în 2000 de scriitoarea australiană Beverley Harper, în urma safariurilor ei în Africa de Sud (n.tr.).

alături.

— Cum te mai simţi?

— Bine. Îţi mulţumesc încă o dată pentru că ai acceptat să discutăm. Chiar m-ai ajutat să-mi mai despovărez puţin sufletul.

— E plăcerea mea, crede-mă. Îţi mulţumesc că ai venit, adăugă ea, devenind dintr-odată serioasă. Makedde, ştiu că este o situaţie neobişnuită, dar voiam să te întreb ceva, un lucru care nu mai suferă amânare.

Makedde simţi brusc gustul inconfundabil al fricii, îşi încrucişă braţele şi simţi un nod în gât.

— La ultima noastră întrevedere mi-ai zis că bărbatul cu care te-ai împrietenit se numeşte Roy Blake, continuă Ann.

Makedde simţi cum i se strânge stomacul.

— Da.

Ann dădu din cap.

— Vrei, te rog, să mi-l descrii? Din punct de vedere fizic.

Makedde îşi schimbă poziţia pe canapea. Nu-i plăcea deloc direcţia pe care o lua discuţia.

— Cum să nu. Este, ăăă... foarte înalt. Are aproximativ un metru şi nouăzeci şi cinci de centimetri, răspunse ea, amintindu-şi că mai trebuie să şi respire, proces care, dintr-un motiv sau altul, părea să nu mai decurgă natural. Este un tip drăguţ. Îl ştii pe actorul Vince Vaughn? Seamănă puţin cu el, adăugă ea, privind în gol şi imaginându-şi-l fără tragere de inimă. Are părul castaniu, uşor ondulat şi ochii căprui, continuă Makedde. Este întotdeauna proaspăt bărbierit şi cred că e doar cu puţin mai în vârstă decât mine – posibil să aibă în jur de treizeci de ani, ori puţin peste. Lucrează ca agent de pază în cadrul universităţii...

Ann dădu din cap ca pentru ea şi Makedde îşi conteni descrierea incoerentă.

— Da, zise Arm încet, pe un ton în care se distingeau confirmarea unei temeri şi regretul. Am recunoscut acest nume imediat ce l-ai menţionat. Ştii, am consultat un pacient cu numele de Blake în urmă cu mai mulţi ani. Astăzi am verificat fişele, pentru a fi absolut sigură că nu l-am confundat, adăugă ea, făcând o scurtă pauză. Ţi-a povestit Roy ceva despre fratele său?

În acel moment, suspansul conversaţiei a fost întrerupt de soneria telefonului.

Ann se ridică imediat.

— Scuză-mă, te rog. Aştept un telefon important.

Arăta în continuare destul de agitată şi Makedde se gândi că era destul de ciudat să o vadă în acea stare.

Ann plecă să răspundă la telefonul din dormitor şi închise uşa. Spera în

sinea ei să fie Roy.

— Alo? răspunse ea.

— Alo, aş dori să vorbesc cu dr. Morgan, vă rog.

— La telefon.

— Sunt Roy Blake...

Slavă Domnului!

— Roy! Bună. Îţi mulţumesc că m-ai sunat...

CAPITOLUL 41

Roy şedea în camera cu trofee, ascultând-o pe dr. Morgan la receptorul vechiului telefon cu disc al cabanei.

— N-am mai vorbit cu dumneavoastră de ceva vreme. În mesajul pe care mi l-aţi lăsat spuneaţi că este vorba despre ceva urgent.

— Într-adevăr, am verificat de curând câteva fişe ale unor pacienţi mai vechi şi doream să văd ce mai face Daniel.

Roy îşi privi ceasul. Era totuşi ciudat ca doctoriţa să sune atât de târziu după terminarea orelor de muncă.

— E bine, mersi, îi răspunse tăios Roy, puţin iritat de faptul că-l deranjase numai pentru atâta lucru. Avusese o zi groaznică şi aceste nimicuri nu-l ajutau cu nimic.

— Unde anume este fratele tău?

Roy se încruntă.

— Ei bine, după cum v-am spus şi ultima dată când ne-am văzut, Daniel locuieşte aici în Squamish, la cabană – o alegere al cărei rezultat a fost mai bun decât mă aşteptam. Se simte perfect şi pare să-i placă foarte mult aici.

Roy privi în jurul său, la animalele pe care Daniel le prinsese şi le împăiase. Devenise un vânător destul de iscusit şi, acum, pentru că tot avea timp să hoinărească în voie, ajunsese cu mult mai bun decât fusese Roy vreodată.

— Este foarte productiv. S-a apucat să împăieze animale. De fapt, acum sunt şi eu la cabană. Credeţi-mă, lui Daniel îi place foarte mult aici. Acum este în cealaltă cameră şi se simte foarte bine.

— Ne ascultă cumva?

— Nu.

— Bun.

Roy se simţea din ce în ce mai neliniştit când, deodată, auzi un zgomot, apoi îl văzu pe Daniel intrând. Acesta îi zâmbi fratelui său şi se aşeză pe canapeaua din faţa lui.

— Aşadar, după cum v-am mai spus, pentru moment nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă mulţumesc însă pentru amabilitate.

Roy nu dorea ca fratele lui să afle că discuta despre el cu un psihiatru. Această informaţie l-ar fi neliniştit serios. De fapt, l-ar fi tulburat orice amintire referitoare la dr. Ann Morgan. Iniţial, el chiar voise să urmeze şedinţele terapeutice, până când Roy îi spusese care erau intenţiile

doctorilor în privinţa lui: narcotice şi spitalizare. Roy era convins de acest lucru şi nu putea permite să i se întâmple aşa ceva fratelui său.

Acum însă, trebuia să scape de ea.

Roy observă că Daniel privea concentrat ziarul pe care fratele său îl ţinea în mână – era chiar cel pe care Roy scrisese numărul lui Ann.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am ceva de lucru, îi spuse Roy lui Ann.

Daniel se ridică brusc de pe canapea şi ieşi din cameră. Imediat ce-l văzu plecat, Roy continuă conversaţia.

— Vă spun sincer, se simte foarte bine şi este fericit. Aici are tot felul de ocupaţii interesante şi nu face nimănui rău. V-am spus că va fi bine şi chiar este.

— Eşti sigur? insistă Ann.

Lui Roy nu-i plăcu deloc tonul vocii ei.

— Da, sunt sigur, îi răspunse el, începând să-şi piardă răbdarea.

Daniel reveni cu două pahare cu bere.

— Mai locuieşte cineva cu el? Ai pus pe cineva să-l supravegheze?

— Păi, nu. Nu chiar, răspunse el vag.

Roy luă un pahar cu bere de la fratele său şi îi mulţumi din cap. Au ciocnit amândoi în aer şi Daniel se aşeză în acelaşi loc pe canapea, după care luă o revistă şi începu să citească.

— Aşadar, locuieşte de unul singur la cabană, fără să-l supravegheze nimeni?

Roy sorbi o gură de bere.

— Nu este necesar, îi răspunse el vag. Uitaţi ce e, vă apreciez intenţiile, dar mă descurc perfect. Vă mulţumesc de telefon.

— Roy... insistă ea.

— La revedere, i-o tăie el, închizând telefonul şi dând din cap.

Nu îi plăcea deloc faptul că se amesteca în treburile lor. Nimeni nu avea dreptul să se bage în viaţa lor. Dacă nu ar fi oprit-o, cu siguranţă l-ar fi trimis pe Danny într-un spital de nebuni. Nu avea niciun dubiu în acest sens. Şi nu dorea sub nicio formă să-i permită să intervină iarăşi între ei, după atâta vreme în care lucrurile decurseseră perfect.

— Danny, scuză-mă, te rog, i se adresă el, după care înghiţi pe nerăsuflate câteva guri de bere.

— A fost dr. Morgan la telefon, nu-i aşa?

— Poftim? întrebă Roy, chinuindu-se să înghită, aşa încât să evite să verse berea din gură.

— Cu ea ai discutat la telefon, nu-i aşa?

— Nu, a fost un vânzător de aspiratoare, îl minţi el. M-au păcălit şi eu le-am promis că o să-i sun înapoi, pentru că m-au încredinţat că este un produs

revoluţionar. Comercianţii ăştia sunt câteodată foarte agresivi, nu-i aşa?

Nu dorea ca Daniel să afle că Ann începuse să-şi bage nasul în treburile lor.

Danny părea relaxat şi luă o gură de bere, în timp ce Roy îşi termină paharul din câteva înghiţituri.

Daniel i se adresă imediat ce-şi termină şi el berea.

— Mă minţi.

Cum?

— Ea a fost. Ştiu sigur, pentru că-i văd numele în ziarul pe care îl ţii în mână.

Fir-ar să fie!

Roy nu mai putea să-l mintă şi nici nu ştia ce să-i mai spună, pentru că nu dorea să-şi îngrijoreze fratele – sarcină pe care mama lor o lăsase întotdeauna pe seama lui. Trebuia să-şi protejeze frăţiorul, deoarece era o persoană deosebită. Era cu totul aparte.

— Ann crede că eu sunt făptaşul.

— Ce tot spui?

Daniel arătă spre ziar.

— Şi acelaşi lucru îl crezi şi tu.

Crimele din Nahatlatch? Să facă oare referire la ştirea din ziare?

— Roy, nu trebuie să-ţi faci griji. O să am eu grijă de tot. Nu vom avea nicio problemă.

Roy ar fi dorit să-l întrebe ce voia să spună şi dacă nu cumva trecea printr-unul din acele episoade de depersonalizare, dar cuvintele îl părăsiră. Nu se simţea deloc bine. Ameţise brusc... chiar îi era rău. Senzaţia apăruse subit şi era din ce în ce mai puternică.

— Ceea...?

Camera se învârtea cu el, animalele se roteau în jurul său, ochii lor de sticlă îl ameţeau şi se simţea îngrozitor – deşi imposibil, chiar se îmbătase.

În mai puţin de un sfert de oră, Roy Blake îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 42

— Salut, Andy. Bob ia telefon.

— Salut. Ce mai faci?

Andy era încă ud de la duş şi începu să-şi şteargă pieptul cu prosopul, în timp ce ţinea receptorul cu cealaltă mână.

— Am făcut ceva progrese în cazul crimelor, îi spuse dr. Harris.

— O veste foarte bună.

După rezultatul pe care reuşise să-l obţină la examinarea cu detectorul de minciuni, Evan Rose le mai întârziase puţin mersul anchetei, aşa că s-au văzut nevoiţi să pornească şi pe alte piste. Specialistul VICLAS nu găsise nimic concludent pentru celelalte rapoarte, aşa încât nu mai aveau decât să spere că făptaşul va face o mişcare greşită şi se va da singur de gol.

— Am verificat iar unul dintre vehiculele zărite în împrejurimi şi am obţinut un nume care mi-a atras imediat atenţia, deoarece individul lucrează în UBC.

— Serios?

— Este agent de pază.

— Ah, înţeleg.

Mulţi dintre cei care lucrau în sistemul de pază fuseseră respinşi din rândurile forţelor poliţieneşti şi, din acest motiv, poliţiştii aveau tendinţa să trateze cu deosebită atenţie persoanele suspecte care activau în acest domeniu. Chiar dacă se mai întâmpla uneori ca vreun poliţist corupt să treacă de preselecţie, erau întotdeauna mulţi cowboy care ajungeau să lucreze în departamentele de pază – tipi care nu voiau decât să simtă gustul puterii.

— Bob l-a observat pe lista cu participant la conferinţa despre psihopatie.

— I-auzi! E chiar interesant!

— Mă întrebam dacă nu cumva ai avut ocazia să-l întâlneşti. Îl cheamă Blake, Roy Blake. Din nefericire, mie numele său nu-mi spune nimic.

Andy se gândi o clipă la numele bărbatului. Nu cunoscuse multe persoane la conferinţă. Fusese prea concentrat asupra lui Makedde.

— Nici mie. Am cunoscut doar câţiva profesori, atâta tot.

— Suntem puţin cam solitari, nu-i aşa?

— Foarte amuzant.

— Mda, presupun că ai fost puţin cam distrat, îi zise Bob.

— Îhî, foarte amuzant – ha, ha. Altceva?

— Nimic. Asta e tot. Voiam să ştiu dacă îţi spune ceva acest nume.
— Absolut nimic, Bob. Îmi pare rău.

CAPITOLUL 43

Pe autostrada Sea to Sky gonea o autocamionetă Ford, neagră, ale cărei cauciucuri îşi aruncau murdăria pe pavajul spălat de ultimele ploi. Bărbatul de la volan era foarte grăbit, dar conducea liniştit, aproape impasibil, fără să-şi dezlipească privirea de la şosea.

Vânătorul împrumutase camioneta fratelui său. Era mai rapidă decât cea pe care i-o dăduse Roy să o folosească la cabană.

Trebuia să ajungă în oraş cât mai repede.

Avea de îndeplinit o misiune.

CAPITOLUL 44

— Îmi dau seama că poate fi o situaţie destul de dificilă, spuse Makedde înţelegătoare, sorbind încet din ceaiul de mentă. Îţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai informat în privinţa acestui lucru, adăugă ea dând uşor din cap.

Ann îşi ţuguie buzele şi îşi apropie palmele.

— Îmi pare rău că nu pot fi mai specifică în ceea ce-l priveşte pe Daniel. Am totuşi datoria să păstrez confidenţialitatea pacienţilor mei, iar dacă nu ştii nimic despre el, atunci nu mai e nicio problemă pentru mine.

— Ah, nu vreau să faci vreun compromis profesional din cauza mea, îi zise Mak.

— Fraţii ăştia formează o pereche tare stranie, spuse Ann, dând uşor din cap. De fapt, sunt chiar gemeni...

Se auzi deodată o bubuitură.

Makedde şi dr. Morgan îşi ridicară în acelaşi timp privirile, tresărind la zgomotul ce răsună chiar în spatele lor.

— Ai auzit?

Bum-bum.

Zgomotul se repetă: venea de dincolo de uşa de la intrare. Nu se înşelau; era cineva pe verandă.

Imediat ce se auzi şi soneria, Ann se ridică brusc în picioare.

— Oh, spuse ea surprinsă, apoi păstră tăcerea pentru o clipă.

Privind-o pe doctoriţă cum se îndreaptă spre uşă, Makedde se ridică şi ea, încet. Părea să dureze o veşnicie. Ann plecase să deschidă singură, iar Makedde simţi cum i se strânge stomacul.

E ceva în neregulă.

— Aştepţi pe cineva? îi strigă ea, dar Ann ajunsese deja la uşă.

Makedde ar mai fi vrut să o întrebe ceva – voia să-i spună să fie atentă şi să nu stea în apropierea uşii, însă Ann privea deja prin vizor, după care, foarte uimită, se întoarse spre Mak...

— Nu văd pe nimeni...

Apoi se auzi un zgomot teribil de sticlă spartă. Care nu venea de la uşa din faţă, ci din spatele lui Makedde. Mak se întoarse spre intrarea în bucătărie.

Era cineva înăuntru. Individul sunase la uşa din faţă şi se furişase imediat în spatele casei.

Makedde nu avea la îndemână niciun mijloc de apărare., *Ia-ţi pistolul,*

gândi ea. *Nu am cum, e afară, în maşină… Poşeta… Foloseşte-te de sprayul cu piper…*

Mak îşi luă poşeta de pe podea, de lângă braţul canapelei, şi, cu mâinile tremurând, deschise iute fermoarul buzunarului principal şi scotoci înăuntru…

Unde este?!

Înşfăcă spray-ul în numai câteva clipe şi se răsuci brusc cu faţa spre bucătărie, scoţând instinctiv capacul micuţei butelii. Întinse cu ambele braţe în faţă containerul presurizat, ca şi cum ar fi ţintit cu un pistol înspre bucătărie. Îşi imaginase de multe ori momentul în care va folosi spray-ul, îndeosebi în urmă cu un an, fără să ştie niciodată în ce condiţii va fi nevoită să-l utilizeze.

Oh, Dumnezeule mare!

Roy apăru în pragul uşii.

Roy Blake!

Makedde inspiră scurt. Inima îi căzu în stomac, gâtul parcă îi îngheţă, iar gura i se umplu cu un gust metalic înţepător.

Nu putea să-şi dea seama de ce, dar trăia sentimentul oribil al inevitabilului. Se simţea de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

Roy purta o cagulă de schi, însă Makedde era sigură că el se afla în spatele măştii. Aceiaşi ochi familiari, căprui şi mari, o ţintuiau nemiloşi – îi pătrundeau parcă direct în suflet. Însă, de această dată, Roy nu îi mai zâmbea; nu îi mai adusese o inimioară de ciocolată pe care s-o sfărâme de caldarâm, nici trandafiri şi nici sentimente romantice. Nu încerca să o impresioneze; nu dorea să o convingă despre absolut nimic. Se vedea clar că avea cu totul alte intenţii.

Imediat ce-i observă spray-ul, Roy sări să-i prindă braţele, dar Mak apăsase butonul, pulverizându-i soluţia de piper direct în faţă. I se spusese că precizia jetului este eficientă până la o distanţă de cinci metri şi Roy se afla în această rază. Problema, desigur, o reprezenta masca de schi. Deoarece Roy avea protejată cea mai mare parte a chipului, Mak a trebuit să se bazeze pe posibilitatea ca el să inhaleze soluţia exact la momentul potrivit, ori să-l prindă cu ochii deschişi în clipa în care îl lovea jetul.

N-a avut succes cu niciuna dintre variante.

În clipa imediat următoare sări asupra ei, răsucindu-i braţul la spate şi prinzând-o ferm în strânsoare, folosind o tehnică pe care o cunoştea şi ea. În ciuda eforturilor depuse de Makedde, manevra o forţă să dea drumul spray-ului, într-un reflex fizic inevitabil. Auzi cum micuţul container loveşte podeaua, cu un uşor clinchet, moment în care inima îi îngheţă.

Roy era în spatele ei, o făcuse să piardă spray-ul de autoapărare, îi lăsase

un braţ liber, în timp ce pe celălalt i-l strângea puternic la spate, strâns lipit de pieptul lui. O cuprinse cu cealaltă mână în jurul gâtului, ţinându-şi strâns cotul chiar sub bărbia ei. Atmosfera era încărcată de vaporii spray-ului şi ochii lui Makedde începuseră să lăcrimeze. Se întrebă cât de mult fusese Roy afectat de soluţie şi dacă aceasta avea într-adevăr vreun efect asupra lui.

Îşi folosi cu toată forţa braţul liber şi încercă să-l lovească în spate, să-l zgârie, ori să-l rănească în vreun fel, deşi ştia foarte bine că nicio strădanie nu ar fi putut s-o ajute în situaţia în care se afla.

Trebuie să-mi folosesc şi celălalt braţ, gândi ea. *Nu-l pot doborî dacă nu-mi folosesc mâna cealaltă!*

— Dă-mi drumul… se răsti ea, moment în care Roy îi ridică şi mai mult braţul, provocându-i o durere cumplită în umărul drept.

Mak ţipă mult mai puternic decât ar fi fost necesar, nădăjduind în sinea ei că un vecin binevoitor va suna la poliţie şi sperând mult mai vag că Roy ar putea să-şi mai elibereze puţin strânsoarea, dacă îi va arăta că îi provoacă durere.

Dar el nu-şi slăbi strânsoarea deloc.

Doamne, nu-l lăsa să-mi rupă clavicula… sau vreo coastă…

N-ar fi fost deloc greu să-i fractureze oasele, în aceleaşi locuri unde mai fuseseră rupte – răni pe care le suportase cu ceva mai mult de un an în urmă. Makedde îşi aminti că Ann era la uşa de la intrare – totul se petrecuse fulgerător, în câteva fracţiuni de secundă – şi se întrebă ce se întâmplase cu doctoriţa.

Roy se răsuci odată cu ea, spre uşa din faţă, iar întrebarea lui Makedde îşi găsi îndată răspuns. Ann se apropia de Roy ţinând în mână un vătrai pe care-l luase de lângă şemineu. Makedde nu-şi dădea seama cum de reuşise să-l înşface atât de repede, însă era mulţumită de soluţia aleasă. Makedde simţi că Roy nu mai era la fel de concentrat asupra ei. Când îşi slăbi uşor strânsoarea, Mak nu pierdu ocazia şi îşi eliberă imediat mâna dreaptă. Împingându-şi şoldurile în faţă, se răsuci puţin în jos, moment în care

Roy pricepu ce voia să facă şi-şi strânse şi mai mult braţul în jurul gâtului ei.

Îndreptându-şi corpul, Makedde îşi ridică ambele braţe spre spate, pentru a-l prinde pe atacator, şi îşi înfipse o mână în părul lui Roy, prin gluga tricotată ce-i acoperea capul. Dacă nu-l apuca bine şi degetele i-ar fi prins doar masca, atunci strânsoarea ar fi fost complet inutilă. Cu cealaltă mână îl prinse de umăr şi, aşa cum exersase de multe ori la antrenamente, îl trase în jos şi în faţă, într-un arc strâns, cu toată forţa ei. Scoţând un geamăt ce-ar fi putut semăna destul de bine cu un strigăt, Mak îl doborî pe Roy la pământ şi acesta se prăbuşi pe spate, chiar la picioarele ei; pe ea, greutatea

considerabilă a bărbatului o obligase să îngenuncheze pe un picior.

Lui Makedde i se spusese adeseori că la această mişcare este important modul de execuţie şi nu masa corporală, dar, chiar şi aşa, era surprinsă de eficienţa tehnicii asupra unui bărbat de statura lui Roy.

Fără să piardă o clipă, Ann lovi în jos cu partea încovoiată a vătraiului, ţintind direct spre chipul lui Roy. Lovitura a fost perfectă, însă el reuşi să se întoarcă exact la ţanc şi vătraiul doar îi şterse capul. Mak sări într-o parte, pentru a nu sta în calea loviturii lui Ann, şi se sprijini de capătul canapelei, răsturnând măsuţa şi trântind paharul cu apă, care se sparse în zeci de cioburi, împrăştiate pe pardoseala din lemn.

Auzi zgomotul puternic al vătraiului ce zbură din mâna doctoriţei şi se prăbuşi pe podea. Întorcându-se, îl văzu pe Roy prinzând-o pe Ann şi, deodată, tresări îngrozită la auzul unui pocnet înăbuşit – sunetul provenea de la un pistol cu amortizor, iar străfulgerarea de la capătul ţevii lumină scurt întreaga cameră.

Pentru o clipă, Makedde crezu că o împuşcase, dar când o zări pe Ann prăbuşindu-se pe podea îşi dădu imediat seama ce se întâmplase.

— Nu! strigă Makedde. Nu!

Dumnezeule! E numai vina mea! L-am respins şi n-a putut suporta acest gând! M-a urmărit până aici, iar acum Ann e moartă!

Roy îşi ridică privirea.

Se priviră ţintă.

Eşti nebun! N-am crezut că eşti în stare de aşa ceva...

Mak se întoarse şi o luă la fugă, sărind cu paşi mari pe deasupra pernelor canapelei, dar Roy era deja în urma ei, încercând să o apuce de spate pe când ea fugea. Ajungând fără nicio problemă în cealaltă parte, Mak reveni pe pardoseală în alergare şi împinse canapeaua cu atâta forţă, încât picioarele acesteia scrâşniră puternic.

În torpedoul maşinii avea un pistol. Nu avea permis de port-armă, dar ştia că este încărcat... şi avea neapărată nevoie de el – *acum.* Trebuia să iasă afară cât mai repede şi să deschidă uşa din dreapta şoferului. *Era încuiată:* Da, o încuiase. *Putea oare să spargă geamul lateral?*

Roy strigă la ea:

— Unde crezi că pleci...?

În fugă, Makedde simţi în jurul gleznei o mână ce-i strângea piciorul ca o menghină. Se prăbuşi pe podea şi de-abia mai reuşi să-şi ridice braţele la timp, aşa încât să-şi amortizeze căderea pe coate.

Strigă după ajutor cât o ţinură plămânii şi, într-o fracţiune de secundă, se trezi redusă la tăcere de două palme uriaşe ce-i astupară gura. Aşezându-se brusc deasupra ei, îi vârî cu brutalitate un căluş în gură, apăsând-o cu

genunchii pe umeri şi antebraţe. Mak încercă să-l lovească cu călcâiele în spate, dar nu reuşi nici măcar să-l clintească. Se zbătu sub greutatea lui, însă îi era imposibil să iasă învingătoare din poziţia culcată în care se afla. Era mult prea solid. Odată redusă la tăcere, îi legă braţele la spate şi o ridică la verticală, roşie toată la faţă şi dând nebuneşte din picioare.

Dumnezeule, ce are de gând cu mine!

CAPITOLUL 45

Andy urmărea ştirile în camera sa de la hotel, când, deodată, îi veni o idee.

UBC... conferinţa...

Ridică imediat receptorul şi sună în camera lui Bob.

„Abonatul nu este momentan disponibil. Dacă doriţi să-i transmiteţi un mesaj, i-l puteţi lăsa după semnalul sonor...”

Bip.

— Bob, Andy la telefon. Mi-a venit o idee. Cred că Makedde se vede cu un tip pe nume Roy. I-am aflat numele... *De pe un bileţel prins într-un buchet de trandafiri, lăsat în faţa uşii lui Makedde, în dimineaţa de după ce-am făcut dragoste...* De fapt, nu are nicio importanţă cum i-am aflat numele, însă dacă el e tipul la care mă gândesc, ei bine, trebuie să-ţi spun că lucrează ca agent de pază la UBC. Îţi aduci aminte că în prima zi a conferinţei ea a luat prânzul cu un bărbat în uniformă? Să fi fost o simplă coincidenţă? Să dea Dumnezeu să fie aşa. Sună-mă imediat ce primeşti acest mesaj...

CAPITOLUL 46

Makedde Vanderwall era legată de un scaun în sufrageria lui Ann Morgan, sângerând de la o tăietură de deasupra sprâncenei, unde se contura încet o contuzie destul de urâtă. În gură avea un căluş dintr-o cârpă murdară, ce mirosea vag a benzină şi îi dădea o puternică senzaţie de vomă.

În spatele ei, Ann Morgan era pe moarte – sau poate că deja murise.

Îi simţea corpul doctoriţei strâns lipit de spatele ei. Chiar dacă încă mai respira, suflul îi era prea vag pentru ca Makedde să-l mai poată simţi. Pe podea, sub picioarele lor se forma încet o băltoacă de sânge – semn care îi dădea de înţeles lui Makedde că se afla în faţa unei lupte pe care trebuia să o ducă de una singură.

Casa era într-o dezordine totală şi Roy îşi vedea liniştit de treabă, cotrobăind şi distrugând eficient tot ce întâlnea în cale. Smulsese de pe ziduri tablourile şi le spărsese de pardoseală; scosese fiecare sertar şi îi împrăştiase conţinutul pe podea. Pusese în doi saci mari pentru gunoi câteva lucruri de valoare. Oglinda de deasupra şemineului zăcea spartă în cioburi ascuţite pe duşumea, în acelaşi loc unde femeile stătuseră de vorbă cu numai cincisprezece minute în urmă.

Roy o dezlegă pe Mak şi o smuci în sus; gura îi era în continuare încăluşată, iar încheieturile braţelor, legate la spate. Se luptă cu sentimentul de neîncredere ce o paraliza şi o ameţea, reproşându-şi o dată, de două, de trei ori – că nu reuşise decât o singură lovitură cu genunchiul în muşchiul flexor al şoldului agresorului, ratându-şi ţinta vizată cu mai bine de cinci centimetri. Spre exasperarea ei, descoperi că Roy o domina fără prea mult efort.

Makedde se văzu scoasă cu forţa afară din casa lui Ann şi târâtă în beznă spre o camionetă neagră; vârfurile ghetelor ei de-abia atingeau pământul. Cu unul din braţe, el o apăsa puternic pe gură, îndesându-i şi mai mult căluşul scârbos şi asigurându-se astfel că nu poate să ţipe. Mak încercă totuşi să strige, dar nu reuşi să scoată decât un geamăt gâtuit. Nimeni n-ar fi putut s-o audă – şi nu era nici ţipenie de om pe străduţa liniştită a cartierului.

Încercă să găsească o modalitate prin care să scape şi să ajungă la Zhora – spera să ajungă la torpedou, să-şi ia pistolul. Însă avea nevoie de chei, iar acestea rămăseseră în poşeta lăsată în casă. Să încerce să-l păcălească şi să-i sugereze să plece cu maşina ei? N-ar fi avut nicio şansă să-l ducă de nas. Era clar că Roy avea o grămadă de cusururi, dar prost nu era. Dacă îi atrăgea

atenţia asupra maşinii cu care venise, mai mult ca sigur ar fi luat-o de acolo şi i-ar fi înlăturat plăcuţele de înmatriculare, aşa încât să nu lase niciun semn că Makedde fusese acolo şi că nu plecase de bunăvoie; foarte posibil ca el să fi plănuit deja să facă acest lucru.

Dacă ajung în camionetă şi mă scoate din cartier sunt ca şi moartă.

În timp ce era dusă spre camionetă, Makedde se zbătu inutil să se elibereze, conştientă că Roy avea un pistol, pe care ştia însă că nu-l va putea folosi atâta vreme cât braţele îi erau ocupate cu ea. Eforturile i-au fost egale cu zero, pentru că în curând se văzu în maşină, îngenuncheată cu forţa pe podeaua scaunului din dreapta, cu capul apăsat în pernă, asemeni unui deţinut osândit la moarte prin ghilotinare.

Imediat ce se trânti uşa, Mak se răsuci pe genunchi spre portieră şi încercă să ajungă la mânerul încuietorii cu braţele legate la spate, străduindu-se să-l deschidă cu vârfurile degetelor, dar era prea târziu – şoferul urcase deja la volan şi îi urmărea mişcările.

La naiba!

— Dacă nu te potoleşti, te împuşc, îi zise el îndreptându-şi pistolul spre ea.

Până aici mi-a fost. De-acum mă poate duce oriunde... Poate să mă arunce în râu... Ori să mă împuşte în pădure.

Iar de această dată nu va mai exista un Andy Flynn care să mă salveze.

CAPITOLUL 47

— Andy, Bob la telefon. Ce voia să însemne acel mesaj?

— Eşti în cameră? întrebă Andy.

— Da.

— Bine, vin la tine imediat.

Când Andy intră, Bob îl aştepta şezând pe marginea patului; valizele erau deschise, aşteptând lucrurile împăturite de lângă ele. A doua zi dimineaţă trebuia să plece înapoi în Quantico.

— Îţi aduci aminte când ai cunoscut-o pe Makedde la conferinţă? întrebă Andy. Înainte să luăm prânzul, a plecat însoţită de un tip tânăr, înalt...

— Ah, da – şi îmi mai amintesc că ai devenit dintr-odată foarte gelos.

— N-am fost deloc gelos.

Bob îl privi neîncrezător.

— Da, îmi aduc bine aminte de el. Lucrează ca agent de pază. Ziceai că-l cheamă Roy?

— Ei bine, aşa cred. Makedde se întâlnea cu un tip pe nume Roy.

— Îi ştii numele întreg?

Andy se gândi la bileţelul prins de buchetul de flori.

— Nu.

— Bun, dar corespunde cu poza din fişele de înregistrare? E acelaşi tip?

— Trebuie să verific. Nu l-am recunoscut imediat, însă ar putea fi acelaşi tip. Ce zici, ar putea avea mai mult de douăzeci şi nouă de ani?

— Nu cred să fie mai în vârstă. Şi spui că prietena ta se vede cu el?

— Nu e prietena mea.

— Bineînţeles că nu, îi zise Bob, privindu-l fără să schiţeze un gest. Ei bine, dacă el e tipul nostru, înseamnă că fata asta e ca un far care atrage nebuni.

— Cândva chiar ea spunea că este ca un magnet pentru psihopaţi.

— Eh, măcar o ştie. Hai să-i dăm un telefon şi să vedem ce ne poate spune despre el, sugeră Bob.

Makedde însă nu răspundea la telefon.

Andy se opri panicat în holul hotelului. Telefonul lui Makedde sunase de mai multe ori şi de fiecare dată îi răspunsese robotul telefonic. N-a vrut să-i lase un mesaj, dar trebuia neapărat să discute cu ea – cât mai repede posibil.

Reveni în camera lui Bob.

— Nu răspunde, îi spuse el. Dar mai am pe cineva la care pot apela pentru

informaţii.

Andy formă numărul telefonului din locuinţa tatălui lui Makedde. Îşi mulţumi în sinea lui pentru că avea la îndemână numărul... până în clipa când i-a răspuns din nou robotul telefonic.

— Fir-ar a naibii de treabă! exclamă el nervos. Vă salut, domnule Vanderwall, Andy Flynn la telefon. Vă rog să mă sunaţi cât mai curând posibil...

CAPITOLUL 48

Makedde îl privi cu ură şi confuzie pe bărbatul care o răpise.

Roy, de ce-mi faci asta?

Dar Makedde nu ştia că fratele lui Roy, Daniel, era cel care urmărea şoseaua concentrat şi gonea în viteză, pătrunzând adânc în regiunile rurale. Întorcându-se şi surprinzându-i privirea, îi zâmbi şi scoase un chicot complet neamuzant.

Şi când mă gândesc că mi-a plăcut acest zâmbet...

Cu căluşul în gură, nu putea face altceva decât să privească pe fereastră şi să încerce să zărească un loc pe care să-l recunoască – acoperişul unei clădiri familiare, o bornă kilometrică, indicatoare ale autostrăzilor, măcar un semn care să-i dea de ştire încotro se îndreptau.

Nimic. Doar bezna şi, din când în când, vârfurile copacilor – nimic care să-i fie de ajutor.

De-ar putea măcar să deschidă portiera şi să sară cât mai avea vreme – dar mergeau mult prea repede. Chiar de-ar fi supravieţuit ca prin minune căderii, cu siguranţă ar fi împuşcat-o ca pe o mârţoagă schiloadă când ar fi văzut-o rănită pe marginea drumului. În definitiv, pe Ann o ucisese deja. Dacă ar trece prin apropierea altei maşini? Dacă ar exista un martor al răpirii ei? Makedde se gândi mai bine la această posibilitate, dar, mai mult ca sigur, bărbatul ar reduce la tăcere orice martor care ar încerca să o ajute.

El să fie Ucigaşul din Nahatlatch? El este oare responsabil pentru uciderea studentelor de la UBC?

Acum se lămurise. Roy era agent de pază la UBC... avea acces la studente şi le putea câştiga foarte uşor încrederea.

Oare o va duce tocmai până în Nahatlatch, o va împuşca şi o va îngropa acolo? Ori îşi găsise alt loc? Cât de mult ştia despre mersul investigaţiei?

Se gândi încă o dată la încuietoarea portierei. Ar putea s-o deschidă cu mâinile strâns legate la spate? Merita oare să încerce? Să facă totuşi o încercare, ori să aştepte o împrejurare mai prielnică?

CAPITOLUL 49

După socotelile ei, dr. Ann Morgan credea că se află la aproximativ doi metri de telefonul din sufragerie. În realitate trebuia să se târască mai mult de trei metri şi jumătate. Psihiatra ştia că pierduse foarte mult sânge. Sângerase abundent din rana pe care i-o provocase împuşcătura în stomac, hainele i ajunseseră stacojii, iar capul îi vâjâia îngrozitor. Cu mulţi ani în urmă, ajunsă din întâmplare la locul unui accident, salvase o persoană înjunghiată pe străzile din estul Vancouverului – şi văzuse foarte mult sânge. Acum însă, pentru prima dată în viaţa ei, mâinile şi picioarele îi erau pline de propriul sânge.

Din momentul în care fusese împuşcată, Ann îşi pierduse deja cunoştinţa de două ori şi se temea ca nu cumva să se întâmple încă o dată şi să nu se mai trezească niciodată.

911.

911.

911.

Nu trebuia decât să ajungă la telefon şi să formeze apelul de urgenţă.

Însă trebuia mai întâi să se târască până la firul telefonului şi să-l tragă de pe marginea mesei. Era foarte simplu. Aparatul cădea astfel pe podea, în faţa ei, şi ar putea apoi să ridice receptorul şi să formeze numărul. Nu trebuise să-şi amintească decât trei cifre – *911* – ele îi ofereau şansa de a trăi în continuare, alături de copiii ei. Nu putea să-i părăsească pe Emily şi pe Connor. Nicidecum în momentul de faţă, când erau încă adolescenţi şi aveau în continuare nevoie de o mamă. Ann Morgan dorea să trăiască şi să fie o mamă şi o bunică model. Voia să-şi continue viaţa şi să-i vadă crescând fericiţi, ajungând două persoane mature, aşa încât despărţirea părinţilor să se transforme într-o amintire îndepărtată, care să nu lase niciun efect secundar. Atât dorea Ann Morgan, nimic altceva.

Îşi aminti de Les Vanderwall şi de fiica lui... *Makedde.*

Daniel Blake o răpise. Ann trebuia să alerteze pe cineva. Trebuiau să o găsească pe Mak, până când nu va fi prea târziu.

Încearcă să ajungi odată la telefonul ăla!

Ann se strădui să înainteze pe podeaua din lemn a sufrageriei, dar scaunul cu spătar din lemn masiv de care fusese legată continua să o împiedice mai ceva ca un lanţ cu bilă de plumb. Cumpărase acel scaun împreună cu Tony, la o licitaţie, într-o vreme când mariajul lor părea că mai

poate fi salvat. Fusese foarte fericită de achiziţie – era o garnitură care se încadra perfect în sufrageria ei, un set din opt piese, pe care îl căutase de multă vreme. Iar acum nu se mai putea elibera tocmai din strânsoarea uneia dintre piesele ei de mobilier preferate.

Reuşise să avanseze pe podea cincisprezece centimetri şi continua să înainteze... nu mai avea mult... firul telefonului era din ce în ce mai aproape...

CAPITOLUL 50

Mak era încătuşată de scaun, într-o cabană izolată, în afara Vancouverului.

Roy îi dezlegase sforile şi îi încătuşase gleznele şi încheieturile braţelor. Căluşul însă nu i-l scosese. Mak ştia că jaful nu fusese decât o înscenare pentru a justifica moartea lui Ann. Dar de ce? Dacă ţinta lui o reprezenta Makedde, de ce nu aşteptase până când ieşea din locuinţa lui Ann şi nu o răpise afară?

Să se fi gândit Roy că Ann i-a descoperit intenţiile?

— Bine ai venit în Bârlogul Vânătorului. De obicei nu acţionez în acest mod, dar voi încerca să te cazez cât pot de bine. În definitiv, este o situaţie neaşteptată, îşi continuă el ironiile, arborând acelaşi rânjet superficial.

Da, el le-a ucis pe celelalte tinere... Dumnezeule!...

Roy este Ucigaşul din Nahatlatch!

Nu încercă să vorbească, ori să-i dea de înţeles că ar vrea să-i scoată căluşul. Juca un fel de joc şi ea nu voia cu niciun chip să participe. O va elibera de căluş doar când îi va conveni lui. Între timp, cel mai bine era să-l observe şi să reflecteze. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le cunoştea despre acest bărbat cu care avusese mai multe întâlniri.

CAPITOLUL 51

Connor Morgan era înfometat. Ca adolescent în creştere, de numai şaptesprezece ani, ştia să gătească la fel de prost ca şi tatăl său dar se simţea măcinat de un apetit de două ori mai puternic.

Locuia într-o mansardă neîngrijită, improvizată deasupra garajului tatălui. Înţelegerea lor funcţiona perfect, deoarece acolo nu cheltuia mai nimic şi taică-său îi dădea voie să exerseze la tobe cât de tare dorea şi la orice oră prefera. Nefiind mai deloc acasă, tatăl lui nu era deloc deranjat de zgomotul produs de fiul său. De când îl ştia Connor, Tony Morgan, angajat al poliţiei locale, lucra până târziu în noapte.

Stomacul gol începuse deja să-l chinuie şi să-l deprime. Pizza Hut reprezenta a doua opţiune rapidă de apelare telefonică de la aparatul din bucătărie (la primul buton înregistrase numărul de la muncă) şi, când Connor nu avea ocazia să înfulece pofticios dintr-o *Pizza Supreme* crocantă şi plină cu de toate, se vedea nevoit să apeleze la semipreparate. Aşa decurgeau lucrurile în familia lor. Acesta era sacrificiul pe care trebuia să-l facă pentru tobele sale.

Foamea îl asaltă pe Connor în drum spre casă, după ce încheiase o repetiţie alături de amicii săi Jake şi Scott, în trupa lor Dirty Pistol. Apropiindu-se de Seven Eleven, la nici zece minute distanţă de casa lui Jake, îşi încetini maşina mâncată de rugină, o Toyota Corolla veche, şi trecu iute în revistă produsele pe care obişnuia să le cumpere de acolo – un sandvici cu şuncă şi muştar, un baton de ciocolată Mars, o revistă *Penthouse,* asta numai în cazul când Rigby se afla în spatele tejghelei.

Dintr-un motiv sau altul, delicatesele de la Seven Eleven nu-l atrăgeau deloc în momentul de faţă. Connor trecu mai departe. Putea mânca săptămâni în şir bucatele consistente de la Tim Hortons, Pizza Hut şi preparatele obişnuite de la Seven Eleven, dar avea totuşi o limită, iar când ajungea la aceasta, nimic nud mai putea face să-şi schimbe hotărârea. Uneori simţea că trebuie să mănânce o masă adevărată, iar cu bugetul pe care îl avea la dispoziţie pentru a-şi satisface această dorinţă nu putea merge decât într-un singur loc.

Îşi privi ceasul. Era cu puţin trecut de ora nouă – nu era prea târziu. Poate că ea tocmai făcea o plăcintă cu mere, ori poate îi rămăsese prin frigider vreo bucăţică de pui Kiev sau, de ce nu, chiar o porţie de lasagne. Merita să încerce. În definitiv, locuinţa nu era decât la cinci minute distanţă de casa

tatălui său. Poate că nu îl va mai chinui cu tot felul de întrebări despre şcoală şi formaţia în care cânta.

Mama lui se pricepea de minune la astfel de interogatorii.

CAPITOLUL 52

Căluşul îi fusese scos, aşa că Makedde voia acum răspunsuri.

— Şi pe celelalte le-ai adus tot aici, nu-i aşa? În Bârlogul Vânătorului, cum îi spui. Cum le-ai convins să te urmeze? îl întrebă, străduindu-se să pară curajoasă şi încercând să arate că nu o sperie faptul că se afla legată de un scaun metalic, deşi tremurul uşor, incontrolabil al buzelor îi trăda în mod incontestabil frica.

Bărbatul înalt din faţa ei dădu din cap şi îşi încrucişă braţele.

— Ah, da... celelalte. Ai aflat despre ele? Ţi-a spus doctoriţa, nu?

Da, am avut dreptate. Răvăşeala nesăbuită din locuinţa lui Ann a fost o simplă înscenare, iar acest monstru cu chip de om era suficient de isteţ încât să-şi modifice în funcţie de situaţie modul de operare, pentru a-şi atinge ţelul. Până şi faptul că alesese să o lege cu sfoară, în loc să o încătuşeze, era o soluţie de moment, în eventualitatea în care patologii criminologi îi descoperiseră deja acest obicei în urma autopsiei victimelor din Nahatlatch. Astfel, poliţia, neavând suficiente indicii, ar putea să nu asocieze moartea lui Ann cu celelalte victime.

Mak nu i-a mai răspuns, aşa că Roy continuă:

— Mi-a fost foarte simplu, serios. După vreo două pahare cu băutură, veneau cu mine de bunăvoie. Voi, femeile, sunteţi toate la fel.

— Vrei să spui că le strecurai în băutură Rohipnol şi de-abia după aceea te urmau de bunăvoie, contracară ea. O privi iscoditor.

Rohipnolul era foarte uşor de obţinut. Mak văzuse scurte reportaje la ştiri, relatări despre atacuri asupra tinerelor în campusuri, femei care s-au trezit în locuinţe necunoscute, incapabile să-şi aducă aminte cum au ajuns acolo. Totul era mult prea simplu: strecurat în băutură, Rohipnolul este inodor, incolor şi insipid. Drogul îşi face efectul în doar câteva minute şi, adeseori, îi provoacă victimei stări de amnezie.

— Rohipnolul nu e cine ştie ce substanţă, îl ataţă Makedde. E ca şi cum ai împuşca iepuri într-un ţarc, nu-i aşa?

— Fato, dar tu chiar ai o gură bogată.

— Sunt convinsă că eşti un adevărat cavaler. *Da, la fel de domn ca şi Robert Hansen.* Şi nu cred că ai împuşca în spate o tânără drogată, nu? continuă ea.

Ochii lui se îngustară.

— Aşa e. N-ar fi deloc cinstit din partea mea. Într-adevăr, îmi place să

echilibrez raportul de forţe. Sunt cât se poate de corect. O să vezi.

Ce să însemne asta?

— Câte femei ai adus aici? întrebă ea.

— Suficient de multe cât să înţelegi că nu eşti deloc specială. Acum, te rog să stai liniştită, îi spuse el, cu o politeţe disimulată. Să nu pleci nicăieri.

CAPITOLUL 53

Connor Morgan îşi parcă maşina pe străduţa din faţa casei, alături de BMW-ul bleumarin al mamei sale, şi ieşi trântind portiera. Maşina lui Ann nu era cu nimic ieşită din comun şi nici vorbă să fi fost ultimul model, dar, fără nicio îndoială, depăşea cu mult vechea lui rablă. Toyota sa era zgomotoasă, urâtă şi avea o culoare portocalie dezgustătoare – nici pe departe nu se apropia de galbenul intens al maşinii Alfa Romeo Spider din posterul lipit pe spatele uşii din mansarda unde locuia.

Connor era hotărât să-şi achiziţioneze mult visatul său Spider, odată ce primul album al formaţiei Dirty Pistol avea să se vândă în peste un milion de exemplare. La auzul acestui vis, tatăl său a râs în hohote şi i-a zis că ar putea să-i ia şi lui ultimul model de BMW, dacă tot avea de gând să meargă la cumpărături. Connor se gândi că taică-său îşi dorea probabil maşina doar ca să-şi impresioneze fosta soţie.

Dar, până în momentul de faţă, nici urmă de vreun automobil nou. De fapt, asigurarea Toyotei portocalii îl costa mai mult decât maşina însăşi. Era însă convins că nimeni nu-l va crede, când va fi un megastar şi le va povesti oamenilor despre perioada lui de început. Trupa Dirty Pistol avea un mare potenţial – credea din toată inima acest lucru. Nu trebuia decât să-l convingă pe Jake să înceteze să mai scrie versurile melodiilor. Prietenul său cel mai bun era un cântăreţ talentat, dar versurile pe care le compunea nu aveau nicio valoare artistică.

Connor urcă treptele din faţă două câte două şi deschise uşa, visând doar la mâncare şi la auriul său Alfa Romeo Spider. Uşa de la intrare era aproape tot timpul descuiată, ca de altfel şi acum.

— Mamă, eu sunt... strigă el imediat ce păşi înăuntru. Mamă? Dumnezeule! Mami!

Femeia zăcea într-o baltă vâscoasă de sânge şi cioburi pe podeaua sufrageriei, cu receptorul în mâna dreaptă şi firul telefonului înfăşurat pe antebraţ. Pentru o clipă se gândi că a căzut de pe scaun şi s-a rănit la cap, lovind în cădere un tablou ale cărui cioburi s-au împrăştiat în jurul ei. Dar această presupunere nu avea sens. Speriat, privi mai atent prin cameră. Locul era complet devastat. Observă în acel moment că scaunul de pe care crezuse că a căzut era de fapt legat de spatele ei. Ce naiba s-a întâmplat? De-a lungul podelei erau mai multe dâre, semne care indicau că intrase cineva şi devastase toată casa. Cineva o legase pe mama lui! Să o fi omorât? Să-i fi ucis

cineva mama?

— Mamă! Oh, Dumnezeule! Marnă, ce-ai păţit? strigă el, pe un ton ascuţit, tremurând tot.

Îi controlă respiraţia, dar nu era deloc sigur dacă mai răsufla sau nu. Mâinile îi tremurau prea tare pentru a-i mai permite să-i măsoare corect pulsul. Nu ştia ce trebuia să facă. Prin minte îi străfulgeră tehnica de respiraţie gură la gură, metoda Heimlich şi tot ce ar trebui să facă în caz de cutremur – dar niciuna dintre acestea nu-i erau folositoare. În acel moment îşi aminti de serviciul de Urgenţă. În astfel de situaţii, soluţia cea mai potrivită este formarea numărului 911.

— Mamă, repetă el. Mami, mă auzi? Ce s-a întâmplat?

Auzi în acea clipă glasul vag al femeii, dar nu mama lui era cea care îi răspunsese. Vocea răsuna din difuzorul receptorului.

Connor apucă receptorul din palma însângerată a mamei, dar când încercă să-l ridice, firul se strânse în jurul braţului şi femeia îşi mişcă uşor mâna.

Trăieşte... Slavă Domnului!...

Connor ştia că putea intra foarte uşor în hiperventilaţie, dacă nu era atent. Trebuia să-şi păstreze calmul. Se aşeză într-o parte pe podea, alături de mama sa, ţinând-o de mână şi apropiindu-şi cu cealaltă receptorul de ureche. Palma ei era complet rece.

— Alo? rosti el în microfon.

— Serviciul de urgenţă 911. Cu cine vorbesc, vă rog?

— Connor Morgan. Numele meu este Connor Morgan şi mi-am găsit mama în situaţie critică.

Nu ştia ce altceva să spună; nu ştia ce ar fi putut face, dar inspiraţia îi veni instantaneu:

— Mama sângerează îngrozitor, continuă el, privind sângele ce i se întinsese pe mâini. Cred că a fost înjunghiată sau împuşcată, nu ştiu sigur. Avem urgent nevoie de o ambulanţă!

După ce i-a dat dispecerei adresa, aceasta l-a asigurat că trimisese de câteva minute o ambulanţă spre ei şi că maşina ar trebui deja să ajungă.

Uşa de la intrare era larg deschisă, iar Connor se întoarse şi-i văzu pe paramedici înaintând grăbiţi spre el. Nu mai văzuse asemenea descinderi decât la televizor. Se ridică şi rămase cu gura căscată, în răstimpul cât mamei sale i se acorda primul ajutor.

— Avem puls! Avem puls! strigă unul dintre ei.

Era cel mai frumos lucru pe care îl auzise Connor vreodată...

CAPITOLUL 54

Makedde Vanderwall îşi strânse pleoapele şi îşi imagină că aleargă liberă în jurul lacului Elk, din apropierea locuinţei tatălui ei, aşa cum făcuse cu foarte puţine seri înainte. Aproape că simţea vântul ce-i umfla părul, zărea lizierele întunecate şi lucirea tremurătoare a lacului în beznă, mirosul mosculuı şi al copacilor şi adrenalina ce-i zburda în organism. Libertate.

Când deschise ochii, se regăsi încătuşată în camera cu trofee.

M-a prins la fel ca pe unul dintre nefericitele astea de animale.

Încercă să-şi păstreze cumpătul şi se strădui să-şi impună ideea că va supravieţui. Exista o cale de scăpare. Trebuia să existe. Tot ce avea de făcut era să o descopere.

I-a spus mai devreme că nu se aşteptase la această situaţie... nu se gândise că o va găsi în locuinţa lui Ann. Poate că nu avea nimic cu ea? Poate că a venit doar după Ann? Să încerce să-l convingă să-i dea drumul?

Fir-ar să fie! De ce a trebuit să mă văd cu el? De ce am ales să-i resping cu atâta brutalitate şi să creez ura asta?

Îi era mai uşor să gândească raţional când bărbatul nu se afla în cameră, dar trebuia să-şi dea osteneala să rămână calmă şi la întoarcerea lui. Nu avea altă soluţie. În acel moment, fărâma de control pe care o mai deţinea consta doar în isteţimea şi cuvintele ei, mijloace pe care trebuia neapărat să le folosească, dacă mai spera să scape.

Se simţea bine din punct de vedere fizic. Tăietura de deasupra sprâncenei încetase să mai sângereze. Partea dreaptă a feţei încă îi zvâcnea în urma loviturii primite în încăierarea din casa lui Ann, dar nu credea să fie ceva serios. Se simţea capabilă să alerge, să lovească, ori să dea cu piciorul – ceea ce şi intenţiona să facă.

Dar chiar dacă scap din acest scaun, unde mă duc? Cum aş putea să mă protejez?

Scrută camera sperând să vadă o armă. Pe masă era un pix – complet inutil. În bucătărie ar putea găsi cuţite – asta numai dacă reuşea să ajungă până acolo. Ştia însă că răpitorul avea un pistol. Dacă ar fi încercat să lupte cu el, n-ar fi avut nicio şansă. Va fi nevoită să încerce să scape în momentul când nu o supraveghea, ori să-l convingă să o scoată afară, unde să aibă posibilitatea să fugă şi să-şi găsească adăpost în întuneric.

Şi, apoi, ce faci? Aştepţi să fii hăituită în pădure de un psihopat? Ori aştepţi să mori îngheţată?

Cuvintele lui Ann i-au revenit brusc în memorie… înfiorând-o cu predicţia ei îngrozitoare:

Ai mare grijă ce-ţi doreşti.

CAPITOLUL 55

În ambulanţă, Connor îşi ţinu de mână mama tot drumul până la Spitalul General Vancouver, rugându-se să trăiască şi promiţând în sinea lui că, dacă va trăi, se va muta înapoi la ea – chiar dacă ştia că nu-l lasă să exerseze la tobe după ora nouă. Era perfect conştient de faptul că şi-l dorea alături de ea, mai ales acum, după ce Emily se mutase la prietenul ei, Alex. Dacă mama lui va trăi, el va locui din nou în casa ei şi o va apăra, îi va spune cât de mult o iubeşte şi o va ierta pentru că s-a despărţit de tati – şi îi va arăta că nu se preface câtuşi de puţin.

Connor îşi promisese până şi faptul că-şi va păstra mereu camera curată şi va spăla vasele, aşa cum îl rugase ea întotdeauna.

Şi îi voi găsi pe nemernicii care i-au făcut una ca asta şi, împreună cu tati, le vom da o bătaie soră cu moartea...

Odată ajuns la spital, Connor găsi repede un telefon şi îl sună pe tatăl său. Sergentul Tony Morgan însă era ocupat şi Connor se văzu nevoit să-i lase un mesaj pe pager, explicându-i succint ce s-a întâmplat şi dându-i apoi numărul de telefon de la spital. Următoarea persoană pe care voia să o sune era Jake.

— Salut, sunt Con...

— Tu ai idee cât este de târziu?

Răspunsese mama prietenului său.

— Doamnă Webster, îmi pare nespus de rău că vă deranjez la această oră, dar...

— Cred şi eu că trebuie să-ţi pară rău. Nu v-am cerut să încetaţi repetiţiile astă-seară doar ca să mă trezeşti tu un ceas mai târziu!

Îi spusese Jake că începuse să o cam irite zgomotele lor şi s-ar putea ca în curând să nu-i mai lase să repete acolo.

— Vă rog să mă iertaţi că v-am trezit, dar mama este în spital şi...

— Ann e în spital? îl opri ea, schimbându-şi imediat tonul. Vai...

— Da, a fost atacată. Am găsit-o mai devreme şi este în stare critică.

După ce reuşi într-un final să vorbească şi cu prietenul lui, îi mai luă zece minute până să-l convingă şi pe acesta că vorbea serios. Când Jake înţelese în sfârşit că nu glumea, şi el şi mama lui s-au simţit destul de vinovaţi că nu-l crezuseră de la început.

După ce i-a sunat pe tatăl său şi pe Jake, următoarea persoană cu care trebuia să vorbească era Les Vanderwall. Connor era convins că mama lui ar

fi vrut acest lucru.

CAPITOLUL 56

Roy Blake deschise ochii.

Se afla într-o cameră întunecată, unde singurele fâşii de lumină veneau pe sub uşa dinspre hol. Complet îmbrăcat, stătea întins pe un pat, învelit cu o pătură călduroasă. Nici pantofii nu şi-i dăduse jos.

Ce *nai...?*

Deşi era dezorientat, odată ce ochii înceţoşaţi s-au obişnuit cu întunericul iar el s-a dezmeticit, Roy îşi dădu seama că se află în dormitorul fratelui său. Se simţea îngrozitor de ameţit – de parcă ar fi trăit cea mai cumplită mahmureală posibilă.

Roy icni şi se sforţă să se ridice. Capul i se învârti brusc, producându-i în faţa ochilor un caleidoscop de culori. După ce îl mai lăsă acea ameţeală greţoasă, întinse mâna într-o parte şi bâjbâi în jurul mesei de la căpătâiul patului, pentru a găsi comutatorul micii lămpi ce asigura iluminatul încăperii. Recunoscu în acel moment comoda lui Danny, maldărul de haine murdare stivuite într-un colţ, posterele filmelor *Rambo, Predator, Halloween*-ul original şi un afiş cu *Vânătorul de Cerbi,* pe care chiar el i-l dăduse. Coarnele renului doborât de fratele său, un trofeu foarte apreciat, erau fixate pe peretele de la capul patului, chiar deasupra capului său.

Trecuse bine de miezul nopţii.

Dumnezeule, am dormit ore întregi!

Roy nu-şi amintea să fi fost chiar atât de obosit. De fapt, nici nu-şi aducea aminte când se întinsese în pat. De ce să se culce îmbrăcat în hainele de stradă, în patul fratelui său, în loc să se retragă în camera cu pat rabatabil ascuns în perete, acolo unde stătea de fiecare dată când venea în vizită?

Greoi, îşi întinse picioarele lungi peste marginea patului şi atinse încet podeaua cu tălpile pantofilor. Se aplecă în faţă şi încercă să se ridice, dar strădaniile i-au fost încununate de o ameţeală şi mai puternică. Căzu înapoi pe salteaua moale şi rămase ţintuit acolo.

O, *Doamne, m-am îmbătat serios! Ce-oi fi avut în minte?!*

Roy hotărî să rămână întins până se va simţi puţin mai bine. Îşi frecă uşor ochii injectaţi şi, când îi deschise din nou, observă un obiect legănându-se deasupra lui. De coarnele fixate în perete atârna ceva. Întinse braţul şi atinse cu vârful arătătorului lănţişorul din aur, care i se strecură printre degete şi ateriza direct în pat, lângă el. Roy se holbă la el cu gura căscată.

Era un medalion în formă de inimioară.

Un medalion din aur, similar celui din pozele de pe primele pagini ale ziarelor, fotografii în care bijuteria atârna la gâtul unei tinere ucise – aceeaşi fată descoperită în Nahatlatch de câţiva vânători.

Roy continuă să privească îngrozit medalionul.

„Locuieşte de unul singur la cabană şi nu-l supraveghează nimeni?" îl întrebase dr. Morgan pe un ton vădit suspicios.

Dumnezeule, ce-a făcut: fratele meu?

CAPITOLUL 57

Ann îşi revenea încet, după ce-şi recăpătase cunoştinţa. Nu izbuti să recunoască pe nimeni şi nimic din jurul ei, dar îşi dădu seama că deasupra ei stătea aplecată o persoană îmbrăcată într-un halat de un verde-deschis. Era un doctor. Medicul o privea concentrat. În clipa când li s-au întâlnit privirile, bărbatul s-a îndepărtat brusc.

Un spital. Sunt într-un spital.

Iniţial se gândise că avusese un accident de maşină şi îşi aminti de toate avertismentele referitoare la faptul că BMW-ul ei nu avea airbag. Să fi făcut oare un accident? Nu, în niciun caz. Se întâmplase cu totul altceva. Se întâmplase ceva acasă.

Se simţea îngrozitor şi, mai cumplită decât durerea fizică, trăia o spaimă chinuitoare pe care nu şi-o putea explica. Trebuia neapărat să-şi amintească un lucru. Cineva era în mare pericol. Dar cine?

— Doctore... începu ea, dar glasul nu o asculta.

Bărbatul se aplecă din nou deasupra ei. În dreptul lui apăruseră şi alte chipuri.

— Nu te forţa să vorbeşti, îi zise el.

Un potop de amintiri îi asaltară subit mintea: fişetul cu dosare, numele „Blake", Makedde...

Makedde.

Au găsit-o pe Makedde?

Îşi aminti de încăierarea din casă, de zgomotul de sticlă spartă, bubuitura pistolului, şocul durerii, sângele.

— Makedde...

— Şşş. Nu mai vorbi. Linişteşte-te. Odihneşte-te. Eşti în afara oricărui pericol, îi spuse medicul.

— Dar...

Trupul îi transmitea că are nevoie de odihnă, însă ea nu dorea să-şi piardă luciditatea, ci voia să se concentreze, să gândească.

— Relaxează-te.

De undeva din spate se auzi o voce:

— Trebuie neapărat să o liniştim...

— Makedde a fost... încercă ea să-i avertizeze, dar nu o mai asculta nimeni.

Aproape că nici nu mai simţi înţepătura acului seringii.

CAPITOLUL 58

Ce-ai făcut, dragul meu frate?! Cum de-ai fost în stare de aşa ceva?!

Dacă Danny dăduse de belea, era numai din vina lui Roy. Ar fi trebuit să aibă grijă de fratele lui, aşa cum îi promisese mamei. A fost greşeala lui să-l ţină departe de ochii indiscreţi ai specialiştilor şi psihiatrilor, să-l aducă aici şi să-l instaleze la cabană, crezând că nu va face rău nimănui şi că se va îndeletnici doar cu mult îndrăgita lui vânătoare.

Băieţii aveau doar şapte ani când mama lor îşi făcuse bagajele şi-i părăsise, pe ei şi pe tatăl lor. În ziua aceea, tatăl lor era la muncă. Buna lor mamă a plecat cu un ochi învineţit şi nu s-a mai întors niciodată.

— Roy, de-acum trebuie să ai grijă de Danny, îi spusese mama cu lacrimi în ochi. Să-l aperi, pentru că el e mai firav şi are nevoie de tine. De azi înainte tu eşti sprijinul lui, ai înţeles? Să nu-l pierzi o clipă din ochi şi să nu-l mai laşi pe tatăl vostru să se atingă de el...

Roy privi către peretele unde erau fixate coarnele şi spre locul de unde căzuse medalionul. Pe măsură ce ochii reîncepeau să vadă, observă şi alte obiecte agăţate de vârfurile coarnelor – erau numai bijuterii pentru femei: trei inele din aur şi argint atârnau de unul dintre vârfuri, iar de un alt corn suspendase un pandantiv.

Roy auzi zgomote în cabană – târşâieli, mişcări, un zăngănit. Cineva era treaz. Nu putea fi altcineva decât Danny. Spera să-i poată justifica prezenţa bijuteriilor şi să-i spună cum de ajunsese să se trezească în dormitorul lui. Şi, de ce nu, poate Danny îl va lămuri de ce se simţea atât de îngrozitor.

— Danny? strigă Roy, îngrijorat de lentoarea minţii şi a trupului său.

În acel moment, i se păru că mişcările au încetat.

— Danny? îl chemă el încă o dată, dar mult mai tare, strigăt căruia îi urmară pe hol zgomote de paşi.

Câteva clipe mai târziu, în pragul uşii apăru fratele său.

— Te-ai trezit? îl întrebă el simplu.

— Danny...?

— Nu-ţi face griji. Am rezolvat eu totul, îl opri el.

Danny era îmbrăcat complet în negru. Purta un combinezon cu fermoar până la gât şi o vestă cu buzunare de diverse mărimi, iar în picioare avea ghete de armată negre, legate cu şireturi. Lui Roy îi dădu impresia de spărgător profesionist, de hoţ de bijuterii, ca aceia care jefuiesc băncile în filme.

Bijuteriile...

— Am scăpat de ea. Am scos-o din scenă pe Ann, îi zise Danny.

Roy încercă să înţeleagă ce intenţiona să-i transmită fratele lui.

— N-o să avem nicio problemă, continuă el. Nu mai avem de ce să fugim. Totul s-a rezolvat.

— Nu înţeleg? Ce vrei să spui?

— Am scăpat de Ann şi poţi fi sigur că nu ne va mai face niciun fel de probleme.

Roy îşi simţi încă o dată capul învârtindu-se şi îşi apăsă mâna pe frunte. Fruntea îi rece şi lipicioasă.

— Danny, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?!

Daniel îşi coborî privirea spre medalionul de pe pat şi ochii i se luminară brusc.

— O să-ţi arăt.

CAPITOLUL 59

— Ştii cumva unde este fata mea?

Andy clipi şi privi ceasul digital din camera sa de hotel. Era aproape douăsprezece şi jumătate noaptea.

— Te-am întrebat dacă ştii cumva unde este fiica mea.

Vocea lui Andy sună foarte aspru când încercă să vorbească. Se trezise dintr-un somn adânc.

— Domnul Vanderwall?

— Da. Ai idee unde este Makedde?

Andy ar fi vrut să-l întrebe de ce a sunat la o oră atât de târzie, dar nu se cădea totuşi să-i pună o asemenea întrebare. În glasul fostului inspector-detectiv se simţea îngrijorarea, iar tonul său nu avea nicidecum aerul unui apel de curtoazie.

— Astă-seară am încercat şi noi să dăm de ea, dar fără succes, recunoscu Andy.

Îşi înfrână impulsul de a-i spune tatălui lui Makedde că doreau să-i pună câteva întrebări despre un posibil suspect de crimă cu care ea se împrietenise. În cele din urmă renunţaseră şi hotărâseră să aştepte şi să o întrebe dimineaţă ce ştia despre un bărbat pe nume Roy Blake.

— Nu e la tine? întrebă Les, pe un ton uşor bănuitor.

— Nu. De ce, s-a întâmplat ceva?

— Fata mea lipseşte. Nu e la ea acasă şi nici în locuinţa lui Ann.

— Les, stai puţin. Despre ce vorbeşti? Cine e Ann?

— Ann Morgan este o prietenă foarte dragă nouă. Din nefericire a fost atacată în această seară, iar acum este în spital, sub sedative. Poşeta lui Makedde a fost găsită în sufrageria lui Ann. Maşina ei este parcată în faţa casei, dar ea nu e de găsit.

Dumnezeule! gândi Andy.

— Vreau să aflu unde este. În cel mult treizeci şi cinci minute voi ajunge pe eliportul de la Trade Center şi vreau neapărat să ne întâlnim acolo. Nu e departe de hotelul unde locuieşti. Orice taximetrist ştie unde să te lase.

— Les, te aştept, îl asigură Andy, aranjând în grabă aşternuturile imediat ce aşeză receptorul în furcă.

CAPITOLUL 60

— Trebuie să facem totul ca la carte, spuse Daniel Blake, cu ochii strălucind de entuziasm. Dar nu-ţi pot dezvălui nimic, atâta vreme cât nu faci exact ce-ţi spun.

— Bine, consimţi Roy, neştiind ce altceva i-ar fi putut răspunde.

Daniel, fratele lui geamăn, era imaginea identică a lui Roy şi, totodată, persoana cea mai apropiată de sufletul său, dar în acel moment îl simţea aproape ca pe un străin. Era ceva ce-l neliniştea, ceva ce nu mai văzuse de multă vreme – lucruri pe care le crezuse şi le sperase dispărute pentru totdeauna.

Roy şi Daniel se cunoşteau foarte bine. În definitiv erau gemeni şi – divizaţi fiind din acelaşi ovul – semănau în multe privinţe. Într-adevăr, Roy era „mai mare", pentru că se născuse mai devreme cu două minute decât Daniel şi îşi asumase întotdeauna rolul fratelui protector; dar erau ca unul, erau fraţi prin ale căror vene curgea acelaşi sânge şi între ei exista o legătură de nezdruncinat.

Roy însă nu ştia ce ar putea face. Acum se confrunta cu o situaţie diferită. Când Danny se comporta aşa, parcă nici nu mai era fratele său.

— Închide-l până sus, îi zise Danny.

Roy se îmbrăcase în negru din cap şi până în picioare, într-un costum identic cu al fratelui său. Îşi trase fermoarul până la gât, aşa cum îi ceruse Danny.

Mai ieşiseră în timpul zilei la vânătoare în aceste costume, dar niciodată noaptea. Roy habar n-avea că fratele său deţinea astfel de echipamente, dar era dispus să-i împlinească dorinţele lui Danny, ca să-i poată afla intenţiile.

— Ia şi asta, îi spuse Danny, înmânându-i o puşcă.

Roy se conformă.

— Danny, îndrăzni el într-un final să-şi întrebe fratele, de unde ţi-a venit ideea să ieşim la vânătoare noaptea? Cum o să reuşim să vedem în bezna asta?

— Nu-ţi face griji. Am tot ce ne trebuie. Hai să-ţi arăt. O să-ţi arăt cum mă descurc eu.

Roy reflectă la repercusiunile faptelor fratelui său, la consecinţele pe care va trebui să le suporte pentru că-i permisese să facă asemenea lucruri.

Să plecăm în Sud şi să începem o nouă viaţă? Ori în Nord? Am putea să ne găsim de lucru în Alaska şi nimeni nu ne-ar întreba nimic. Indiferent de ce se

face vinovat, putem lăsa totul în urma noastră şi o putem lua de la început...

*

Gemenii porniră pe hol, Roy urmându-şi încet fratele, încă şocat şi suferind de pe urma efectelor micii doze de Rohipnol pe care i-o administrase nimeni altul decât Dany. Câteva clipe mai târziu, acesta se opri în faţa intrării în bârlog.

Când se deschise uşa, Roy văzu în mijlocul camerei o femeie încătuşată de un scaun metalic.

Era Makedde Vanderwall.

CAPITOLUL 61

Mak auzi paşi.

Bărbatul revenise.

Ar fi putut jura că auzise două perechi de paşi. Bătăile inimii se înteţiră brusc în momentele în care urmărea răsucirea mânerului rotund, iar când uşa se deschise în sfârşit, lui Makedde nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Erau doi Roy Blake.

Doi.

Identici.

Amândoi erau îmbrăcaţi în costume negre de comando şi înarmaţi cu puşti de vânătoare.

Fir-ar a naibii de treabă!

Gata, linişteşte-te. Makedde, ai în faţă doi gemeni. Se strădui să-şi controleze respiraţia şi să-şi încetinească ritmul alert al inimii. Ann îi spusese că Roy avea un frate. Aşadar, Roy avea un frate geamăn.

Dar care dintre ei este Roy?

Cel cu care se luptase în locuinţa lui Ann, cel care o lovise în faţă şi o adusese aici – acela să fi fost Roy?

Dacă tot timpul avusese de-a face numai cu unul dintre ei, trebuia neapărat să încerce să-i deosebească. Era nevoită să-i recâştige simpatia.

Păstrează ţi calmul. Încearcă să rămâi calmă.

Şocul iniţial se diminuase treptat şi Mak observă că unul dintre ei părea mai entuziast decât celălalt. Într-adevăr, cel din stânga o privea realmente consternat. De ce?

Îl apucă de braţ pe celălalt.

— Ia vino cu mine, îl auzi ea spunându-i supărat, în timp ce-l trăgea afară din cameră.

CAPITOLUL 62

— Ce naiba caută ea aici? întrebă Roy iritat.

— Fata? A fost martoră, îi răspunse Daniel sec. Trebuia să o iau de acolo şi, din câte se pare, am avut noroc de una chiar drăguţă, nu-i aşa? îi zâmbi el. Am avut un noroc chior. Acum, dragul meu frate, trebuie să-ţi arăt ce le fac acestor fete. E foarte distractiv. O să vezi...

Roy simţi că i se face rău.

— Dumnezeule, Danny, dar ea e Makedde!

Expresia fratelui său rămase impasibilă. Roy nu-i spusese de Makedde, iar numele fetei nu însemna nimic pentru el. De fapt, Roy, de teamă să nu-l facă gelos, ori să-i provoace nemulţumire, nu-i spusese mai nimic despre tinerele cu care se împrietenise în ultimii ani. În definitiv, dorea ca fratele lui să trăiască fericit şi liniştit la cabană, nu să înceapă să viseze la lucrurile din viaţa mondenă a oraşului de care nu avea parte ori să aibă sentimentul că îşi pierdea fratele în favoarea altei persoane.

— O cunosc. O ştiu bine pe această fată, încercă Roy să-i explice, clătinând din cap suspicios. Ce-ai făcut? De ce ai adus-o aici?

Makedde fusese răpită pentru că asistase la ceea ce-i făcuse Daniel doctoriţei Morgan. Fata văzuse totul, iar acum el ştia că fratele lui intenţiona să o omoare. Dacă nu o ucideau, Mak îi va trimite cu siguranţă în închisoare pentru tot restul vieţii şi, în cele din urmă, el n-ar fi reuşit decât să-şi decepţioneze definitiv fratele şi mama.

Dacă nu scăpau acum de Makedde, aveau să ajungă în spatele gratiilor şi, ceea ce ar fi fost şi mai grav, să fie despărţiţi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 63

Aşteptând pe pasarela ce ducea spre platforma plutitoare a eliportului, Andy auzi în depărtare zgomotul elicopterului şi îşi strânse braţele în jurul corpului, pentru a se proteja de vântul rece canadian.

Oare unde o fi Mak?

Se ruga la Dumnezeu ca totul să nu fi fost decât o simplă reacţie exagerată şi spera din tot sufletul ca Makedde să nu fi păţit nimic. Poate că era tot cu acel bărbat – Roy Blake – şi dormea liniştită alături de el, iar individul nu se făcea vinovat de nimic altceva decât de câteva plimbări prin regiunea Nahatlateb şi de faptul că era agent de pază la universitatea unde învăţa ea. Andy încercă să şi-o imagineze în siguranţă în braţele bărbatului, dar gelozia nu-i îngădui acest lucru.

Elicopterul coborî deasupra apei, unduind-o în valuri mici şi dese. Turbulenţa creată îi răvăşi părul, iar zgomotul elicelor aproape că-l asurzi. Andy aştepta cu mâinile în buzunare, încordându-şi fălcile şi întrebându-se cum de-l adusese viaţa într-o asemenea situaţie, urmărind în bezna nopţii elicopterul ce-l transporta pe tatăl femeii pe care o iubea – o femeie care nu-l iubea... şi care s-ar putea afla din nou în mare pericol.

CAPITOLUL 64

Makedde îşi îndreptă spatele când gemenii Blake intrară în cameră.

Acu-i acu!...

Cei doi au intrat pe rând, unul după celălalt, iar Mak îi întâmpină cu o privire impenetrabilă. S-au oprit la nici jumătate de metru de scaunul ei, unul dintre ei rămânând puţin mai în spate. Mak îşi plimbă privirea de la unul la altul, încercând să descopere anumite semne familiare şi străduindu-se să afle care dintre cei doi bărbaţi identici, odioşi, era Roy Blake.

Mi-e greu să-i deosebesc. Sunt însă convinsă că ei n-au niciun dubiu în privinţa identităţii mele.

Nu suporţi să fii respins, nu? gândi Makedde. *Nu poţi accepta nimic din ce nu poţi controla, psihopat nemernic ce eşti.*

Mak se hotărî în cele din urmă la bărbatul care arăta mai neîncrezător, aflat puţin mai în urmă, şi îl săgetă cu ură din priviri.

— Aşadar, ai impresia că poţi descoperi un psihopat, nu? o întrebă el.

Oare să-şi dea seama de starea în care se afla? Să o supună unui test pervers?

Amândoi la un loc nu faceţi nici cât jumătate de fiinţă umană, ar fi dorit ea să le spună, dar puştile lor îi tăiau avântul. Se hotărî însă să vorbească înainte să moară, dacă asta îi era soarta. Când îi va sosi timpul, va putea spune tot ce are pe suflet, dar, pentru moment, trebuia să nu-şi piardă vigilenţa. Le va observa fiecare mişcare şi va căuta o cale de scăpare. Zarurile nu fuseseră încă aruncate.

Cel pe care îl credea Daniel se postă în spatele ei, iar Mak îl privi pe celălalt. *Ce puneţi voi la cale? Ce va urma după şarada* asta? Celălalt părea să fie foarte atent la ce făcea fratele său în spatele ei.

Mak auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se imediat la loc. Se întrebă unde dădea acea uşă. Spre exterior? Nu, pentru că nu simţise curent. Să fi fost o debara? Un dormitor? Ce căuta el acolo?

Gemenii dispărură în spatele ei şi Mak auzi un clic metalic, după care simţi între omoplaţi metalul dur al ţevii. Unul dintre gemeni se aplecă în faţa ei şi Mak simţi imboldul să-l lovească direct în figură.

— Dacă stai cuminte, nu vom fi nevoiţi să te omorâm..., îi spuse bărbatul, cuprinzându-i gleznele.

Aiurea.

Picioarele îi erau dezlegate, dar Mak nu se mişcă, ci îi urmări cu mare

atenţie. Înainte să-şi arate intenţiile, vor fi nevoiţi să-i elibereze şi braţele. Acelaşi geamăn, Roy sau Daniel, ocoli scaunul şi se opri în spatele ei, moment în care îi simţi palmele pe încheieturile pe care i le răsuci şi îi scoase cătuşele; i le strânse uşor înainte de a i le desface. De-acum avea şi braţele libere.

— Ridică-te.

Acelaşi lucru l-au făcut cu toate, gândi ea cu o convingere sinistră. *Acesta e momentul când le ucid. Acum a sosit clipa când mă vor ucide şi pe mine.*

— Hai, ridică-te. Dacă eşti înţelegătoare, vei avea o şansă.

Or să mă ducă în pădure şi or să mă execute. Acolo nu vor face prea multă mizerie. Nu vor să mă omoare aici... în niciun caz cu puşca aia, pentru că le-aş murdări preţioasele carpete şi trofee.

O cuprinse o amorţeală copleşitoare şi se întrebă dacă nu cumva îi paralizase sistemul nervos, ori dacă mai era capabilă să simtă ceva. Hotărî însă că acea nouă seninătate ivită în faţa ororii era un lucru minunat, pe care îl va aprecia veşnic, fie în viaţa asta, fie în cea viitoare.

— Aşadar, care ţi-e jocul? De ce toată şarada asta? Mă cunoşti foarte bine, aşa că vorbeşte cu mine.

Unul dintre ei dădu să-i răspundă, dar celălalt îl opri:

— Pune-i cătuşele.

Bărbatul îi cuprinse încheieturile şi i le încătuşă din nou.

Fir-ar să fie!

Să vă ia naiba! Du-te naibii şi tu şi fratele tău şi Ucigaşul Fetişist şi toţi fătălăii ăştia care vă temeţi să vă purtaţi ca nişte adevărate fiinţe umane!

— Mergi.

Mak ezită.

— Faceţi o mare greşeală, pentru că aţi fost văzuţi cu mine, li se adresă ea amândurora. Vorbiţi-mi. Spuneţi-mi măcar de ce faceţi una ca asta. Vreau să vă înţeleg.

Nu-i lăsa să te scoată afară. Imediat ce te vei îndepărta de scumpa lor cabană, te vor împuşca în spate la fel ca şi pe celelalte fete. Gândeşte-te la o soluţie. Ai picioarele libere. Fugi. Ascunde-te undeva. Ar fi vrut să se întoarcă şi să vadă unde dădea uşa din spatele ei, dar în clipa când schiţă gestul întoarcerii, simţi în coaste ghiontul dur al ţevii.

— Mergi.

Dacă ar fi fost o cămară unde îşi ţineau puştile şi muniţia, cu siguranţă m-ar fi găsit acolo nicio armă încărcată şi pregătită s-o folosească. Gemenii ar ucide-o fără nicio ezitare dacă ar îndrăzni să le ia vreo armă. Deocamdată nu trebuie să încerce nimic. Ar trebui mai întâi să le distragă atenţia.

Odată ce te vor scoate afară, te vor ucide ca pe un animal.

— Mişcă!

Împinsă şi mai tare de la spate cu ţeava puştii, Mak se conformă ordinului, îşi ţinu capul sus şi păşi în faţă. Să fi considerat Roy că Makedde era o ţintă principală datorită lucrurilor pe care le aflase despre ea? Să fi fost un subiect interesant, de care să fi vrut să profite? Ei bine, măcar n-a obţinut ce-a vrut. Nu în totalitate. Ea îşi va păstra demnitatea.

În timp ce duşumeaua îi scârţâia sub tălpi, Mak se apropia de uşă. Ar fi vrut să-i poată deosebi pe gemeni. Nu ştia exact cu ce ar fi ajutat-o acest lucru, dar bănuia că informaţia i-ar fi dat mai multă încredere şi stăpânire de sine. Era clar că făcea parte din stratagema jocului faptul că îşi puteau schimba rolurile cu mare uşurinţă şi erau atât de alunecoşi. Pentru ce altceva să fi îmbrăcat amândoi costume identice?

Apropiindu-se de tocul uşii, trecu pe sub el şi ieşi din camera aceea oribilă, plină de animale împăiate şi fiare care o fixau cu priviri tâmpe. Era condusă pe un hol îngust – *Nu le permite să te scoată afară* – şi se gândi în acest răstimp unde ar putea fugi. Mai avea timp la dispoziţie? Absolut deloc. Avea oare vreo şansă să-i întreacă? În niciun caz.

Makedde, va veni şi timpul tău. O să-ţi vină şi ţie rândul.

Uşa din faţă se apropia din ce în ce mai mult, Roy o deschise – el trebuie să fi fost Roy, nu? – şi Mak văzu exteriorul, sălbăticia în care putea să alerge, să se furişeze şi să fie liberă. Mai degrabă murea încercând. Prefera orice altceva, decât să moară după regulile acestor gemeni psihopaţi.

Încă un ghiont şi o îmbrânceală, şi Mak se trezi afară. Un pas, doi, şi o întâmpină aerul rece şi cerul ca de smoală al nopţii. Makedde îşi dori să fi avut haine mai călduroase, îi dori multe alte lucruri pe care nu le avea. Nu vedea nimic în faţă, dar simţise că unul dintre ei se echipase cu ceva mai mult decât o armă, fiindcă îl auzise că luase ceva din cămăruţa aflată în spatele ei.

Makedde întoarse capul, îndrăzni să-l întoarcă şi să vadă cu ochii ei ce o aştepta.

În clipa aceea înlemni.

Oh, nu!...

Bărbatul purta ceva pe faţă – un dispozitiv care îi fixa două tuburi în dreptul ochilor. Mai văzuse aşa ceva şi înainte. Era un instrument folosit în armată. Dar ce să fi fost?

Era un aparat ce-i permitea să vadă în întuneric.

Da, îşi pusese ochelarii cu vedere pe timp de noapte.

Au împins-o din nou, dar de această dată se dezechilibră şi, fiind cât pe ce să cadă, dădu să-şi ducă în faţă braţele încătuşate la spate. Se împletici câţiva paşi şi îşi recăpătă echilibrul exact în momentul în care era să se

prăbuşească.

Se uită încă o dată la ei.

Celălalt purta şi el aceiaşi ochelari înfiorători. Ochii le dispăruseră complet, înlocuiri fiind de acele excrescenţe cilindrice.

— Mişcă odată, repetă unul dintre ei.

Zdruncinată, se forţă să înainteze. Simţea însă că este cât pe ce să intre în hiperventilaţie.

Păstrează-ţi calmul, rămâi calmă...

Se gândi la celelalte tinere moarte. Se gândi la experienţele prin care au fost nevoite să treacă şi la felul în care au sfârşit. Oare au căpătat de la ele ceea ce doreau? Oare să le fi ucis chiar dacă ele le dăduseră ascultare? Fără doar şi poate. Or fi aşteptat sărmanele să primească în schimb libertate, milă, compasiune?

Împuşcate în spate.

Vânate.

La fel ca animalele.

Procesiunea se opri într-un loc de la marginea pădurii şi Makedde simţi două palme care îi descătuşară încheieturile. În sfârşit avea braţele libere.

— Ia-o la fugă, se auzi o voce din spatele ei. Acum.

Gemenii erau echipaţi cu puşti şi ochelari cu infraroşii. Credeau oare că este un joc corect? Să fi considerat în sinea lor că îi dăduseră şanse egale?

Makedde se întoarse şi se adresă celor două siluete în bezna nopţii:

— Presupun că ştiţi că se ocupă de cazul vostru un criminalist FBI, nu? Este unul dintre cei mai buni din lume şi vede tot timpul din ăştia de teapa voastră, îi aţâţă ea. Ştiţi care a fost primul lucru pe care i-a spus despre voi? V-a făcut laşi. A zis: „Împuşcă în spate cu o armă de vânătoare... un act clar de laşitate". Aşadar, cum vă simţiţi să aflaţi că sunteţi doar nişte laşi?

Trosc.

Unul dintre ei o izbi cu ţeava puştii în falcă şi o forţă să-şi înghită cuvintele.

— Hai, pleacă!

Simţind din plin arsura groaznică a loviturii în figură, înainte să se supună ordinului lor Mak se întoarse încă o dată spre cei doi.

— Bun, atunci îmi puteţi spune câte minute acordă un cavaler prăzii sale? întrebă ea sfidătoare. Şi ce îmi acordaţi în plus pentru handicapul în care mă aflu? Pentru că voi sunteţi doi, iar eu nu am nici încălţări şi nici chestiile alea... cu infraroşu.

— Ai la dispoziţie şaizeci de secunde. Şi te-aş sfătui să pleci chiar în clipa asta.

Unul dintre gemeni trase un foc de avertizare. Glonţul lovi pământul

foarte aproape de picioarele ei. Un val de adrenalină o cuprinse brusc şi Mak o luă la fugă, alergând printre copacii din faţa ei.

Hotărî să parcurgă în cea mai mare viteză şaptezeci şi cinci de paşi în faţă, apoi să cotească brusc la stânga, după care să repete mişcarea de două ori. Trebuia să-i îndepărteze de cabană şi să ajungă în spatele lor. *Trebuie să te întorci la cabană, să găseşti o armă şi să te ascunzi... Să nu cumva să-ţi pierzi orientarea...*

Hai.

Hai!

Hai!

Ceasul îi licări vag în întuneric. Secundarul părea să se mişte mult prea repede. Mak nu se îndoi nicio clipă de avertismentul gemenilor. Aceştia chiar îi dăduseră doar şaizeci de secunde – nici mai mult, nici mai puţin. Aveau să vină pe urmele ei în mai puţin de treizeci de secunde... douăzeci şi nouă... douăzeci şi opt...

Fugi...

Străbătuse deja o distanţă de douăzeci şi cinci de paşi în faţă. Oare o mai puteau zări printre copaci? Trebuia neapărat să dispară din câmpul lor vizual, înainte să cotească la stânga. Pădurea părea suficient de deasă ca să-i camufleze mişcările. De asemenea, era convinsă că ei ascultau foarte atenţi fiecare sunet pe care îl scotea. Ajunsese la o distanţă de patruzeci de paşi...

Trecuseră patruzeci de secunde. Trebuia să alerge mai repede, mult mai repede...

Dă, Doamne, să nu mă împiedic!

Continuă să alerge cât putea de iute, evitând trunchiurile şi crengile arborilor de fiecare dată când formele lor impunătoare o întâmpinau. Era deja la cincizeci de paşi distanţă şi ştia foarte bine că nu mai aveau mult şi plecau în urmărirea ei. În scurt timp vei schimba direcţia... faci stânga, alergi câteva minute şi apoi înaintezi alţi şaptezeci şi cinci de paşi, spre drumul pe care aţi venit. Un plan care nu putea da greş.

Sunt capabilă să-i întrec. Sunt suficient de rapidă şi sunt obişnuită să alerg noaptea. Pot face asta.

Şaizeci de paşi... În curând vor veni după ea. Îşi privi ceasul – trecuse un minut şi era clar că porniseră pe urmele ei. În acel moment se împiedică – *NU!* –, se poticni într-un petic alunecos de muşchi umed şi rădăcini noduroase, alunecă şi se izbi de un copac, julindu-şi şi mai rău încheietura dureroasă a mâinii de scoarţa zgrunţuroasă a trunchiului.

Nu!

Sunt deja pe urmele tale. Ridică-te! Fugi!

CAPITOLUL 65

Roy îşi privi fratele când acesta îşi ridică în dreptul ochilor cadranul ceasului de la mână.

— Gata, eşti pregătit?

Prin lentilele verzi ale dispozitivului cu infraroşii, Roy îi urmări mişcarea buzelor şi zâmbetul care urmă, simţind totodată că acela nu era nicidecum fratele său.

Roy îl apucă de braţ:

— Nu.

Daniel îşi smuci mâna:

— De-acum jucăm împreună şi, crede-mă, o să-ţi placă.

— Văd că nu-ţi dai seama nu poţi face una ca asta...

— Nu-ţi mai răci gura de pomană. Au trecut cele şaizeci de secunde, aşa că a sosit vremea să mergem după ea.

Ţinându-şi ferm puşca într-o mână, Roy îşi ridică celălalt braţ, cu palma în sus, aşa cum o făcuse în multe dintre confruntările lor.

— Danny, ai întrecut măsura. Las-o să plece, spuse el încet, încercând să-şi liniştească fratele. O să-ţi găsesc pe cineva să te ajute şi totul va fi bine.

CAPITOLUL 66

Makedde se rugă să nu se fi rătăcit şi continuă să alerge.

Poţi reuşi. Nici să nu te gândeşti să renunţi...

Şaptezeci şi cinci de paşi, după care coteşti. O luă brusc la stânga şi căută să alerge din nou în linie dreaptă. Dacă îşi pierduse direcţia, ori greşise cumva paşii, se va rătăci în pădure şi nu va mai avea nicio şansă de salvare. Chiar dacă ar fi reuşit să se ascundă de ei, mai mult ca sigur i-ar fi venit de hac sălbăticia în care se afla. Chiar de supravieţuia nopţii, nu va şti cum să iasă din pădure.

În acel moment auzi strigăte.

BANG!

În depărtare răsună o împuşcătură.

Apoi, încă una.

Ecoul focurilor de armă răzbi prin beznă, tulburând liniştea codrului. Trăsese unul dintre gemeni. Oare o văzuseră? Se aflau în apropierea ei? Dar unde erau? Să fi fost împuşcătura indiciul prin care îi arătau că începuse vânătoarea?

Nu te opri, fugi...

Continuă să alerge şi nu încetini o clipă, nu privi în urmă şi, la momentul potrivit, mai coti o dată şi se îndreptă în direcţia în care credea că era drumul.

În scurt timp, ca prin minune, pădurea se deschise într-un luminiş şi Mak văzu pietrişul... drumul pietruit ce ducea la cabană. Inima îi tresări, respiraţia i se acceleră şi ea continuă să fugă paralel cu drumul – dar în ce direcţie? Într-acolo... în dreapta... nu ajunsese chiar la ţintă.

Zărea deja cabana.

Dumnezeule, gata! Am să reuşesc...

CAPITOLUL 67

Makedde urcă în fugă treptele cabanei şi intră. Când fusese închisă acolo, nu se gândise o clipă că avea să revină de bunăvoie în acel loc. Era însă unica strategie care putea funcţiona.

Găseşte o armă, ceva... şi un telefon.

Intră întâi în bucătărie, în speranţa că va găsi un cuţit. S-ar putea să nu le ia mult până când vor ajunge şi ei la cabană. Posibil ca ochelarii cu infraroşii să le fi permis să o vadă când pornise în această direcţie. Pe masa din bucătărie erau câteva cutii de bere nedesfăcute, mai multe sticle goale, o pungă de chipsuri de cartofi, goală şi ea. Deschise primul sertar şi găsi tacâmuri, linguri, furculiţe şi cuţite de masă – complet nefolositoare.

Privi în cealaltă direcţie.

Bingo!

De pe suportul magnetic fixat pe peretele opus, Makedde înşfăcă un cuţit mare de bucătărie.

Acum armele... Oare mai au şi alte arme, şi muniţie pentru acestea? Caută în camera trofeelor şi vezi ce este în spatele acelei uşi... Trebuie să fie ceva acolo...

Se auzi o bufnitură.

Mişcări.

Uşa de la intrare se deschise brusc.

Strângând puternic cuţitul în mână, privi disperată în jurul ei.

Fir-ar să fie! Nicio ascunzătoare.

Paşii se apropiau; venea cineva: continua să înainteze. Era unul dintre gemeni – şi era singur.

Când o văzu, înlemni locului.

— O, Dumnezeule, Makedde! Eşti bine?

Ce?

Înaintă spre intrarea în bucătărie, ţinându-şi o palmă în sus, într-un gest de bunăvoinţă, în timp ce cu cealaltă coborî ţeava puştii spre podea.

Mâinile îi erau pătate de sânge.

— Opreşte-te, îl avertiză ea, fără să dea înapoi şi ţinând strâns cuţitul în mâini, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Nu te speria. Sunt eu... Roy. Am fost nevoit să-i fac jocul, ca să te pot ajuta, îi spuse el dând trist din cap. O, Dumnezeule... spuse îndurerat. L-am ucis. Mi-am omorât fratele! Trebuia să o fac. N-am avut de ales, pentru că

voia să te ucidă!

Bărbatul mai înaintă un pas.

— Stai pe loc. Nu te apropia. Ce s-a întâmplat? Unde este fratele tău?

— Tu nu ştii, dar nu eu am ucis-o pe Ann. Nu eu te-am adus aici, ci Daniel – şi-a ieşit pur şi simplu din minţi.

— Roy...

— Slavă Domnului că n-ai păţit nimic, a întrerupt-o el, pornind încet spre ea, lăsându-şi stângaci ochelarii cu infraroşii în jurul gâtului şi ţinând în continuare puşca în cealaltă mână.

— Roy, lasă arma jos, îi repetă Makedde, în timp ce el intra în bucătărie.

— Makedde, linişteşte-te, nu-ţi fac niciun rău.

— Roy, lasă arma jos, *acum!*

Roy o privi cu ochii săi mari şi sinceri.

— Bine... Iartă-mă, o pun jos. Îmi pare tare rău.

Se aplecă încet pe un genunchi, arătându-i că intenţionează să lase arma pe podea, dar nu-şi dezlipi un moment ochii de la ea şi de la cuţitul de bucătărie pe care îl ţinea în mână.

În acel moment ea îi observă zgârietura de pe mâna dreaptă.

El a omorât-o pe Ann; el e cel cu care m-am bătut şi pe care l-am zgâriat în timpul încăierării.

Bărbatul îi observă direcţia privirii şi se uită imediat la mâna lui, realizând în acel moment că rana îl dăduse de gol şi îşi ridică arma...

Repede!

Întinzându-şi braţul în care ţinea cuţitul şi străbătând iute cei câţiva paşi care-i despărţeau, Makedde sări cu toată forţa şi se izbi de el puternic. Impactul îl aruncă pe Daniel în spate, îl dezechilibra şi se prăbuşiră amândoi pe podeaua bucătăriei – Daniel însă căzu dedesubt şi scăpă puşca din mână. Makedde ateriză chiar deasupra lui, iar cu ajutorul greutăţii trupului îi implântă cuţitul în piept, direct prin costumul negru de comando. Mak ţipă în clipa când îl înjunghie, iar Daniel, pironit sub ea, gemu îngrozitor şi corpul îi tremură spasmodic sub lama cuţitului implântat până la plăsele.

O apucă slăbit şi o zgârie pe spate cu degetele mânjite de sângele propriului său frate – însă era deja prea târziu.

Mak se rostogoli de pe el şi se ridică iute în picioare, tremurând toată.

Oh, Dumnezeule!...

— La dracu' ripostă cu ură bărbatul întins la picioarele ei, cu sângele curgându-i din gură.

În acel moment, îngrozită, Makedde îl văzu cum apucă mânerul gros al cuţitului şi începe să şi-l tragă din piept cu ambele mâini.

Fă ceva!

Văzu puşca.

Se aplecă după armă, în timp ce bărbatul nu o pierdea o clipă din ochi.

— Nu... gemu el, întinzându-se să o apuce primul, dar se mişcă prea încet.

Ea apucă arma.

Makedde îşi propti în umăr patul puştii Winchester 270, privi prin cătare şi ţinti direct spre capul lui Daniel. Armă şi apăsă pe trăgaci.

În odaia mică, detunătura răsună asurzitoare.

EPILOG

O lună mai târziu...

Era ziua preferată a lui Makedde Vanderwall – ziua nopţii, ziua în care stafiile şi vrăjitoarele se amestecau prietenoase printre muritorii de rând. În acea noapte de Halloween, cerul era luminat de discul plin, oranj, al lunii suspendate chiar deasupra insulei Vancouver. Halloweenul şi luna plină reprezentau o combinaţie neliniştitoare. Poliţiştii locali ştiau că îi aştepta o noapte grea şi nu se înşelau deloc.

*

La 7:30 p.m., Makedde se trezi după somnul de două ore ce devenise o obişnuinţă în această zi a anului, un obicei pe care îl urma de când se ştia. Încă îi mai plăcea să-şi petreacă asfinţitul dormind şi să se trezească în beznă, aşa cum o obişnuise mama ei încă de când era copilă.

Îmbrăcată în tricou şi blugi, se trezi singură în vechiul ei dormitor, căscă somnoroasă şi se întinse arcuindu-şi spatele. Privi în camera luminată doar de razele lunii şi desluşi conturul raftului plin cu cărţi şi povestiri pe care mama i le citise în copilărie – *În lumea sălbăticiunilor* de Maurice Sendak, şi toată seria de povestiri ale Dr. Seuss, de la *Ouă verzi cu şuncă,* până la *Pisica din pălărie.* Privirea i se obişnui încet cu întunericul şi observă pe scaunul din apropiere puloverul ei şi, pe masa de lângă pat, cerceluşii cu diamante ai mamei ei, pe care îi purta întotdeauna.

Simţi dintr-odată junghiul necruţător al singurătăţii.

Mi-e dor de tine, mami.

În copilărie, Mak fusese rareori singură şi cu atât mai puţin în această zi a anului.

Se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

Îşi dădea toată silinţa să vadă numai partea bună a incidentului din septembrie. Era o supravieţuitoare şi, cel mai important, pusese capăt terorii îngrozitoare instaurate de Daniel Blake în regiune, însă nu putea să-i uite chipul lui Daniel – privirea aceea plină de furie criminală şi agonie –, când zăcea pe podea, având cuţitul împlântat în piept, şi urletul de la final, când glonţul l-a străpuns fulgerător şi l-a trimis instantaneu să se alăture fratelui său – sfârşitul violent al unei vieţi sălbatice şi chinuite.

Lui Makedde îi părea rău de Roy. Sărmanul, fusese destul de naiv şi luase câteva decizii proaste, dar avea totuşi un suflet bun. În dorinţa de a-şi proteja fratele, îl îndepărtase tocmai de acele persoane care l-ar fi putut

ajuta. Nu reuşise să înţeleagă de ce era în stare fratele său, în boala de care suferea. Nici măcar Ann nu se gândise la aşa ceva, până când a fost prea târziu.

Ann credea că tatăl lor îl molestase pe Daniel, mintal şi, foarte probabil, sexual. Dintr-un motiv numai de el cunoscut, îl alesese doar pe unul dintre gemeni. Mama lor descoperise acest lucru şi hotărâse să-i părăsească definitiv. Din ziua aceea nimeni nu reuşise să-i mai dea de urmă şi, destul de probabil, nici nu vor reuşi să o găsească. Iar tatăl lor, cândva un vânător înfocat, fie că îi maltratase sau nu, era acum un bătrân senil, internat într-un ospiciu.

Era puţin probabil să afle cineva tot adevărul.

Mak îşi îmbrăcă puloverul, îşi puse cerceii mamei şi, doar în ciorapii groşi de iarnă, ieşi din dormitor şi se îndreptă spre sufragerie. Fereastra mare a casei îi oferea o frumoasă priveliştе asupra întregului cvartal. Geamul era împodobit cu decoraţiuni de Halloween, ornamente pe care tatăl ei le lipea an de an la fereastră şi care, de cincisprezece ani, înfăţişau aceeaşi vrăjitoare zâmbitoare şi verde, ce zbura pe mătură pe fundalul unei luni mari şi portocalii. În perioada Crăciunului, acelaşi loc era ocupat de Moş Crăciun şi renii săi, iar în aprilie de Iepuraşul de Paşte. Mak zâmbi la vederea vechilor decoraţiuni de sărbătoare şi porni spre peretele lateral, unde băgă în priză un dovleac din plastic. Atârnat în fereastra din apropierea uşii de la intrare, bostanul, zâmbind cu un singur dinte, strălucea puternic şi completa astfel scena specifică sărbătorii de Halloween. În cele din urmă, Mak apăsă comutatorul ce aprinse lumina pe verandă – semn că locuinţa avea de oferit dulciuri colindătorilor.

Halloween fericit!

Telefonul sună exact în momentul când Mak ajunsese la baza scărilor. Se întoarse brusc şi le urcă în fugă, două câte două, patinând pe linoleum spre bucătărie.

— Alo?

— Hai, somnoroaso, a sosit vremea să te trezeşti, se auzi de la celălalt capăt al firului o voce cunoscută.

— Tati!

— Cum se simte fetiţa mea?

— Sunt bine. Tu ce faci? Cum se mai simte Ann?

Tatăl ei petrecuse cea mai mare parte a lunii alături de Ann Morgan, a cărei recuperare decurgea foarte bine. Era clar că între ei se înfiripase o relaţie, o legătură de prietenie, iar Mak nu avea absolut nimic împotrivă. Îşi dorea ca tatăl ei să fie fericit şi o plăcea foarte mult pe Ann, dar asta nu însemna că nu se simţea uneori cam ciudat. În definitiv, Ann Morgan se

transforma încet-încet în prima „iubită” a tatălui ei după ce acesta rămăsese văduv. Şi, ca şi cum lucrurile nu ar fi fost destul de stranii, Ann ştia totul despre temerile cele mai întunecate şi experienţele cele mai sumbre ale lui Makedde, iar Mak fusese martoră la lupta crâncenă a lui Ann pentru supravieţuire, când îl atacase pe Daniel cu vătraiul – ceea ce nu era un început tocmai obişnuit pentru relaţia lor.

— Aşteaptă puţin...

— Bună, Makedde, se auzi vocea lui Ann. Halloween fericit!

— Ah, exclamă Makedde, luată prin surprindere. Mulţumesc, Halloween fericit şi ţie. Cum te simţi?

— Sunt foarte bine şi sper să ne vedem în weekendul viitor. În curând voi fi o companie mult mai plăcută şi mult mai dinamică.

— Te rog să-mi promiţi că ai grijă de tine, bine?

— Promit.

Tatăl ei reveni pe linie.

— Apropo, jurnaliştii încă nu au încetat căutările. Nu ştie nimeni unde locuieşti, aşa că mă descurc perfect cu tirul lor de întrebări.

— Părinţii la nevoie se cunosc.

— Da. Oricum, trebuie să ştii că oferă sume de cinci cifre chiar şi pentru o singură poză cu tine.

— Hmm. Impresarul meu ar fi încântat să audă acest lucru, îi răspunse ea. Dar dacă îndrăzneşte careva să-mi publice poza fără consimţământul meu, îl omor cu mâna mea.

— În plus, profesorul Gosper a început iarăşi să ne dea târcoale şi se pare că vrea neapărat să discute cu tine.

Makedde oftă iritată.

— Da, ştiu bine ce urmăreşte – vrea să-mi transpună povestea într-o nuvelă. Ce drăguţ din partea lui. Tati, spune-i din partea mea să-şi ia gândul. Pot să-mi scriu povestea şi singură, dacă vreau.

Urmă o scurtă pauză.

— Vai, n-am ştiut că trebuie să-l *reped* în acest mod.

Ah, nu se poate!

— Nu i-ai spus nimic?! Dar ce-ai făcut? Sper că nu i-ai promis că o să discut cu el, nu?

Cum de-a putut să facă una ca asta?!

— Nu. I-am zis să *se care ciracului.*

— Tati! se revoltă Mak. Nu mă aşteptam la un asemenea limbaj din partea ta.

De multă vreme nu-şi mai auzise tatăl folosind asemenea cuvinte.

— Eşti singură? întrebă el.

— Momentan, da, răspunse ea, ştiind bine la ce se referea el.

— Sună-l.

— Da, tati, bine, îţi doresc o seară plăcută, roşi Mak, schimbând brusc subiectul.

— Şi vouă, la fel.

— Mulţumesc de telefon. Te iubesc, tati.

— Şi eu.

Zâmbind, Mak se aşează comodă pe canapeaua din spatele vrăjitoarei şi a măturii acesteia. Îşi întinse braţele de-a lungul spătarului şi se relaxă privind pe fereastră copiii îmbrăcaţi în costume specifice sărbătorii şi hoinăreala lor pe sub lumina felinarelor. Ici şi colo văzu câte un extraterestru, un Dracula, câte o zână, un Frankestein, un Dalmaţian...

Cred totuşi că o să-i dau un telefon, gândi ea.

După ce dr. Harris plecase înapoi la Quantico, Andy venise în vizită din Vancouver şi căzuseră amândoi de acord că ar fi fost prea intim să-l lase să înnopteze în camera de oaspeţi a locuinţei familiei Vanderwall, aşa că Andy trebui să se chinuie singur, într-o cameră închiriată – cea mai ieftină şi confortabilă soluţie la îndemână. Astfel că în ultimele două zile dormise într-un pat miniatural, în camera menajerelor din casa unei bătrâne destul de înfricoşătoare, cu păreri foarte stranii şi cu foarte multe pisici.

Andy intenţiona să plece spre Australia peste aproximativ o săptămână, dar Mak ştia că el nu va mai rezista nici măcar o zi în acel loc. Trebuia să-l salveze – dar numai dacă era cuminte.

Andy îi tot bătuse câteva apropouri nu foarte subtile referitoare la reînnodarea relaţiei lor, dar nu o convinsese. *Încă nu ţi-ai revenit de pe urma traumei trăite,* îşi spusese Mak. *Nu te arunca imediat în braţele lui, sperând că astfel vei uita prin ce-ai trecut în ultima vreme*. Însă ea chiar dorea să fie cu el şi nu voia în niciun caz să-şi petreacă singură noaptea preferată a anului.

Ce-ar fi să-l convingă să-şi vopsească faţa şi să-i apară la uşă într-o pelerină înspăimântătoare? Ar fi chiar amuzant.

Numărul casei unde locuia el era scris pe un bileţel ţintuit pe o micuţă planşetă situată chiar lângă telefon. Mak formă numărul.

— Alo? se auzi vocea unei doamne mai în vârstă.

— Bună seara, aş dori să vorbesc cu oaspetele dumneavoastră, Andy Flynn.

— Ah, da. Aşteptaţi puţin, pentru că este chiar aici şi se uită la televizor, îi spuse doamna.

Mak chicoti în sinea ei.

— Alo?

— Bună, Andy. Mak la telefon.

— Ah, nu trebuie să te prezinţi, fiindcă îţi recunosc vocea, îi spuse el – lucru valabil şi în cazul ei.

— N-ai vrea să treci pe aici? întrebă Mak, simţindu-se asemeni unei adolescente neascultătoare ai cărei părinţi au lăsat-o singură acasă. Am putea să comandăm ceva de mâncare şi apoi să vedem la televizor filme cu vampiri şi vârcolaci. Ce zici?

— Intenţionezi cumva să mă faci să pierd emisiunea specială a lui Charlie Brown cu ocazia Halloweenului, despre dovleacul ce bântuia bostănăria din care fusese cules? Să ştii că mă distrează foarte mult.

Mak nu-şi putu reţine un chicot.

— Scapă-mă odată de aici, îl auzi ea şoptindu-i. De-abia aşteptam să suni.

— Eu te-am recomandat ca oaspete de onoare, nu-i aşa? Dar tu, nu şi nu... îl tachină ea râzând. Oricum, n-aş vrea să te deranjez de la captivanta emisiune a lui Charlie Brown, dar trebuie să te anunţ că în scurt timp începe *Legenda călăreţului fără cap* şi m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de cineva alături de care să nu te sperii...

— Gata, ajung numaidecât.

Râzând cu gura până la urechi, Mak reveni la fereastră.

Afară începuse ploaia şi Mak văzu câţiva copii îndemnaţi de părinţi să se refugieze cât mai repede sub streşini. Unii îşi deschiseseră umbrelele şi plecau grăbiţi spre casă, în vreme ce alţii tremurau şi aşteptau să se oprească ploaia. Sperau cu toţii să conteneasc, pentru că nu-i plăcea nimănui să hoinărească pe ploaie. Colindătorii trebuie să se fi simţit cumplit în pelerinele şi capele de vampiri în care umblau, ca să nu mai pomenim de pudra şi machiajul celor care erau mascaţi în stafii şi fantome.

Ploaia o deprima şi Mak îşi aminti încă o dată vorbele lui Ann.

Ai mare grijă ce-ţi doreşti.

Din câte se părea, în cele din urmă obţinuse exact ce-şi dorise – o nouă şansă prin care să demonstreze de ce era capabilă, o şansă în urma căreia să-şi poată salva singură viaţa. Într-un fel se simţea din nou întreagă.

— Ai venit să mă salvezi, îi spusese lui Andy, dar de data asta n-am avut nevoie să fiu salvată...

Andy şi taică-său încă mai căutau febrili prin apartamentul ei după indicii, când au aflat că ea tocmai sunase la 911 dintr-o cabană din adâncul pădurii Squamish. Chiar dacă acum nu mai avusese nevoie de nimeni care să o salveze, simţea în sinea ei că s-ar fi putut să nu mai ajungă niciodată la cabană dacă gemenii nu s-ar fi încăierat. Lupta celor doi i-a oferit timpul de care celelalte victime n-au avut parte.

Familia lui Susan Walker şi a lui Debbie Melmeth au contactat-o

amândouă. Acestea şi-au găsit cât de cât alinare în faptul că ucigaşul fiicelor lor era mort, deşi nimic nu avea să le aducă fiicele înapoi – şi nimeni nu va putea schimba vreodată trista realitate.

Oricare a fost forţa sau fiinţa supranaturală care i-a modelat viaţa lui Makedde, aceasta avea în vedere un plan infinit mai cuprinzător decât îşi putea ea închipui. Şi, mai mult ca niciodată, acum era pe deplin convinsă de asta. Indiferent de temerile pe care le avea, ele deveneau realitate. Dar numai de curând înţelesese că nenorocirile, departe de a fi o calamitate, erau de fapt o reală binecuvântare – pentru că, odată ce ţi se împlinesc temerile cele mai sumbre, scapi de povara lor. Supravieţuieşti, devii mai puternic şi eşti pe deplin liber.

*

Se auzi soneria de la intrare şi Makedde se uită prevăzătoare pe vizor, în spatele căruia văzu chipul familiar al lui Andy.

— Nu ai de gând să spui „Ne daţi ori nu ne daţi”? întrebă ea deschizându-i uşa.

— Poftim?

— Eh, nimic. Hai, intră.

Andy, ud leoarcă de la ploaie, era îmbrăcat în blugi şi geacă de piele, şi adusese cu el o sticlă de vin.

Au stat amândoi şi au urmărit emisiunile speciale realizate cu ocazia Halloweenului, răspunzând din când în când la uşă câte unui colindător temerar, care se aventura să iasă pe o vreme atât de crâncenă. După un timp, vizitatorii s-au împuţinat şi ei au rămas îmbrăţişaţi în tăcere pe canapea. N-au avut nevoie să-şi vorbească.

Makedde cedă somnului în jurul orei unu noaptea. Îl sărută pe Andy de noapte bună şi, nelăsând-o inima să-l trimită înapoi în acel loc jalnic, hotărî să-i pregătească patul în camera de oaspeţi. Însă coşmarurile n-au aşteptat mult până să apară şi Mak se văzu fugind cât o ţineau picioarele, urmărită fiind de monştri înfiorători – zombi şi vampiri gemeni. Le auzea paşii în urma ei, apropiindu-se alarmant de repede – mult prea rapid chiar şi pentru sforţările ei atletice. Simţea că i se taie răsuflarea, dar continua totuşi să gonească răsuflând anevoios şi, deodată, totul se cufundă în tăcere. Se regăsi în apropierea unei oaze întunecate, un refugiu temporar ascuns în spatele unui trunchi masiv, noduros, similar acelora din pădurea în care fusese hăituită de gemeni. Apoi, la fel de brusc, se auzi un zgomot... trosnetul câtorva crenguţe... nu, de fapt semăna cu un hârşâit... sunetul era însă cât se poate de real şi Mak îşi deschise ochii tresărind.

NU!

Chiar se auzise un zgomot.

Unul adevărat.

În viaţa reală.

Sări imediat din pat şi îl auzi încă o dată. Dinspre capătul holului.

Daniel... mânjit pe mâini cu sângele lui Roy...

Dar e mort... chiar eu ham omorât...

Îmbrăcat doar în şort, Andy ajunsese deja în hol, cu ochii cât cepele – semn că auzise şi el zgomotul suspect.

— Ce-i asta? şopti ea, apropiindu-se de el şi încercând să nu tremure, în timp ce-şi simţea inima bătând să-i spargă pieptul.

Fără să-i răspundă, Andy aruncă o privire fugară vestimentaţiei ei sumare, compusă din chiloţei şi tricou. Şi el era pe jumătate dezbrăcat, aşa că ce i-ar mai fi putut spune?

— Zgomotele vin de la uşile glisante din spate, îi zise el încet. Cred că încearcă cineva să intre. Mă duc să verific.

Makedde îl urmă, iar când el şi-a întors capul, ridicându-şi mâna şi pregătindu-se să-i spună „Te rog să stai aici", observă în privirea ei că nu avea în niciun caz de gând să rămână singură.

Au parcurs holul împreună şi, la capătul lui, s-au întors şi au privit amândoi spre bucătărie. Prin arcada din partea cealaltă puteau vedea uşile glisante din sticlă ale balconului şi bezna de dincolo de ele.

Tăcere mormântală.

S-au apropiat prevăzători şi, când au ajuns la doar cinci paşi de uşile din sticlă, liniştea a fost curmată de un „Bau!" răsunător şi un chip verde înspăimântător apăru din întuneric şi se strâmbă la ei de cealaltă parte a geamului, scoţând limba zeflemitor. Două buze albe enorme se lipiră de geam şi o limbă roz începu o serie de mişcări spasmodice. Era prestaţia unui colindător deghizat în strigoi. Machiajul mânji geamul cu o pată respingătoare şi adolescentul o luă imediat la goană, în râsetele complicilor să-i adăpostiţi în întuneric.

— Uf, fir-ar să fie! exclamă Andy. Puştii ăştia nu se mai astâmpără odată!

S-au prăbuşit hohotind de râs pe podeaua bucătăriei, aşa cum erau pe jumătate goi, strângându-se în braţe, într-o îmbrăţişare vibrantă şi relaxată.

— Trebuie să recunoşti că ai fost chiar mai speriat decât mine! îi strigă Makedde, abia putând să vorbească de râs.

*

Au adormit îmbrăţişaţi şi, în noaptea aceea, Makedde dormi neîntoarsă.

Nu visă nimic.

virtual-project.eu

violin